
POCKET BOOK
PERRY MASON
Erle Stanley Gardner
Prípad
námesačníkovej netere

PERRY

MASON

ERLE S.
GARDNER

Preložil
VIKTOR KRUPA

Copyright 1936 by Erle S. Gardner
Translation © Viktor Krupa 1970
Digitalizácia: MimoI

PRÍPAD NÁMESAČNÍKOVEJ NETERE

1

Perry Mason sa prechádzal hore-dolu po svojej kancelárii, palce zasunuté do otvorov vesty pod pazuchou a čelo zlostne zvraštené. „Povedali ste jej o druhej, Jackson?“ opýtal sa tajomníka.

„Áno, pán Mason, a povedal som jej, aby sa poponáhľala.“

Mason pozrel na náramkové hodinky. „Meška už pätnásť minút,“ povedal namrzene.

Della Streetová, jeho sekretárka, odtrhla pohľad od stránky evidenčnej knihy a opýtala sa: „Prečo jej neodmietnete ten rozhovor?“

„Pretože ju chcem vidieť,“ odvetil Mason. „Právnik sa musí prehrýzť horou nezaujímavých vrážd, kým naďabí na čosi vzrušujúce. Tento prípad je prirodzený. Chcem ho dostať.“

„Môže byť vôbec vražda nezaujímavá?“ opýtal sa Jackson.

„Mŕtvi nikdy nie sú zaujímaví,“ pokračoval Mason, „keď ich už človek toľkých videl. Mne ide o živých.“

Della Streetová si so záujmom premerala Masona a podotkla: „Toto nie je vražda — zatiaľ.“

„Ale fascinuje ma to rovnako,“ vysvetľoval Mason. „Nemám rád, ak ma zavolajú až vtedy, keď sa fakty vykryštalizovali. Rád sa zaoberám pohnútkami a nenávisťou. Vražda je najkrajnejšie vyvrcholenie nenávisti, tak ako manželstvo je najkrajnejšie vyvrcholenie lásky. A napokon, nenávisť je mocnejšia ako láska.“

„Aj zaujímavejšia?“ utrúsila a skúmavo sa naňho zahľadela.

Neodvetil a začal sa znovu prechádzať. „Pravdaže,“ pokračoval mechanicky a monotónne v svojich myšlienkach, „treba vražde zabrániť. Ale v svojej právnickej praxi by som vedel oceniť takýto úžasný prípad, keby námesačný človek naozaj niekoho zavraždil, nevediac o tom. Neúmyselne, bez prípravy.“

„Lenže,“ prerušil ho Jackson, „museli by ste presvedčiť porotu, že váš klient svoj stav nepredstieral.“

„Nemohla by ich presvedčiť neter?“ opýtal sa Mason. Odmlčal sa, naširoko sa rozkročil a bojovne zagánil na tajomníka. „Nemohla by dosvedčiť, že jej strýko vstal spiac z postele, vzal nôž a odniesol si ho do postele?“

„Dosvedčiť by to mohla,“ pripustil tajomník.

„No a chcete ešte niečo viac?“

„Jej svedecká výpoveď by nemusela presvedčiť porotu?“

„Prečo nie? Čo jej chýba?“

„Je zvláštna.“

„Pekná?“

„Áno, má skvelú postavu. Verte mi, oblieka sa tak, aby to nezakrývala.“

„Vek?“

„Nie viac ako dvadsaťtri — dvadsaťštyri.“

„Rozmaznaná?“

„To si myslím.“

Mason dramaticky hodil rukou. „Ak pekná dvadsaťtriročná dievčina s vynikajúcou postavou nevie prekrížiť nohy vo svedeckom kresle a presvedčiť porotu, že jej strýko je námesačný, nechám advokátstvo tak.“

Mason pokrčil plecami, akoby chcel zabudnúť na túto tému, obrátil sa k Delle Streetovej a povedal: „Della, čo ma ešte čaká v kancelárii?“

„Istý pán Johnson chcel, aby ste sa ujali Fletcherovej vraždy.“

Pokrútil hlavou. „Tu sa nedá robiť vôbec nič. Bola to chladnokrvná vražda. Fletcher sa nemôže brániť.“

„Pán Johnson vraví, že je tu istá možnosť. Mohli by ste sa dovolávať nepísaného zákona, chvíľkovej pomätenosti a...“

„Do čerta s tým. Čo ak si jeho žena začala s nebohým?

Aj sám Fletcher bol pekný sukničkár. Vlani som zo šesť ráz naňho natrafil v nočnom klube. Zakaždým stískal v náručí nejakú rozohnenú paničku. Toto rozbíjanie rodín je výborný dôvod na rozvod, ale slabá výhovorka, keď ide o vraždu. Ešte niečo?“

„Áno, akási Myrna Duchenová by chcela, aby ste čosi urobili s chlapom, ktorý sa s ňou zasnúbil a ušiel aj s jej úsporami. Teraz zistila, že je to podvodník. Je to dobrodruh, ktorý sa špecializuje na podvádzanie žien.“

„O koľko ju okradol?“ opýtal sa Mason.

„O päťtisíc dolárov.“

„Nech si zájde za okresným prokurátorom, nie za mnou,“ poznamenal Mason.

„Okresný prokurátor by ho zažaloval,“ upozornila ho Della Streetová, „ale slečna Duchenová by nedostala nazad svoje peniaze. Nazdáva sa, že vy by ste ich mohli z neho vytriasť.“

„Veď ste tuším vraveli, že ušiel.“

„Ušiel, ale ona zistila, kde je. Vystupuje pod menom George Pritchard, zapísal sa v hoteli Palace a...“

„Ona je odtiaľto?“ prerušil ju Mason.

„Nie. Prišla sem z Nevady, z Rena. S ním.“

Mason šibalsky zažmurkal a podotkol: „Viete čo, Della, povedzte slečne Duchenovej, že nevezmem od nej nijaké peniaze, lebo ona môže urobiť jedinú vec, a to neporovnateľne lepšie ako hociktorý právnik. Pozdravujte ju odo mňa a poraďte jej toto: ak sa ten chlapík tým živí, potom investuje drobné, ktoré vytiahol z nej, do bohatej ženy. Tých päť tisícoviek utratí na šaty a na dojem. Povedzte jej, nech ho sleduje, a keď bude hádzať udicu nejakej zámožnej žene, nech príde a nech ho poriadne pritisne k stene.“

„Nebude to vydieranie?“ opýtala sa Della Streetová.

„Bude, pravdaže.“

„Čo ak ju za to zavrú?“

„Potom,“ ohlásil sa Mason, „ju budem obhajovať, a nebude ju to stáť ani groš Panebože, kde sa rúti tento svet, ak sa žena nemôže dopustiť drobného a spravodlivého vydierania na chlapovi, ktorý jej ublížil! Povedzte jej-“

Zacengal telefón „Haló,“ ozvala sa Della Streetová, keď zdvihla slúchadlo. Potom ho prikryla dlaňou a povedala Masonovi: „je v čakárni.“

„Nech počká,“ prikazoval Mason, „Kvôli disciplíne ju nechám čakať päť minút... Nie, nech to čert vezme. Chcem sa s ňou rozprávať. Pošlite mi ju. Zostaňte tu, Della. Jackson, vy by ste mohli pracovať na súdnom spise vo veci tej prepravnej spoločnosti.“

Della Streetová prehovorila ľadovým hlasom: „Povedzte slečne Hammerovej, že meška osemnásť minút, ale môže ísť ďalej.“

Jackson si strčil pod pazuchu žltý fascikel a ticho opustil kanceláriu. O chvíľu vstúpila cez dvere z prednej kancelárie mladá blondínka v pletených športových šatách, v ktorých sa obrysy jej postavy črtali skoro tak zreteľne, akoby bola v plavkách. Usmiala sa na Perryho Masona a vyrapotala tak rýchlo, že slová skoro splývali: „Prepáčte mi, prosím, že som sa oneskorila.“ Prešla pohľadom z advokáta na Dellu Streetovú. Pery sa neprestali smiať, ale oči sa už neusmievali.

„Moja sekretárka slečna Streetová.“ predstavil ju Perry Mason. „Nepozerajte sa tak čudne, je to zbytočné. Zostane a bude zapisovať. Znepokojovať sa nemusíte. Slečna Streetová vie držať jazyk za zubami Sadnite si. Chceli ste ma navštíviť v strýkovej veci, pravda?“

Zasmiala sa. „Pán Mason, vy ste mi vyrazili dych.“

„Nechcel som. Budete ho potrebovať pri rozhovore. Sadnite si a začnite.“

Nachýlila hlavu nabok, prižmúrila oči a nanajvýš uznanlivo povedala: „Vy sta Lev.“

„Lev?“

„Áno, narodený medzi 24. júlom a 24. augustom. Teda v znamení Leva. Je to prudké, činorodé, magnetické znamenie. Vás ovláda Slnko. Ste robustne stavaný. Radujete sa z nebezpečenstva, ale podliehate...“

„Zabudnite na to,“ prerušil ju Mason. „Neokrádajte ma o čas rečami o mojich nedostatkoch. To by ste tu museli byť do večera.“

„Veď to nie sú nedostatky. To je nádherné znamenie. Vy ste...“

Mason klesol na otáčavú stoličku a povedal: „Voláte sa Edna Hammerová? Koľko máte rokov?“

„Dvadsať — dvadsaťtri.“

„Znamená to dvadsaťtri alebo dvadsaťpäť?“

Zamračila sa a odvetila: „Dvadsaťštyri, ak chcete byť presný.“

„Dobre. Chcem byť presný. Chceli ste sa rozprávať so mnou o strýkovi?“

„Áno.“

„Ako sa volá?“

„Peter B. Kent.“

„Koľko má rokov?“

„Päťdesiatšesť.“

„Bývate v tom istom dome?“

„Áno.“

„Vaši rodičia sú mŕtvi?“

„Áno. Je to brat mojej matky.“

„Ako dlho bývate v tom istom dome?“

„Asi tri roky.“

„A strýko vám robí starosti?“

„Áno, je námesačný.“

Mason vytiahol cigaretu z kazety na stole, poklepkal si ňou po nechte palca a uprel pohľad na Ednu Hammerovú. „Zafajčíte si?“ opýtal sa, a keď pokrútila hlavou, Mason škrtol zápalkou o spodok stolovej dosky a vyzval ju: „Rozprávajte mi o strýkovi.“

„Neviem, kde začať.“

„Začnite od začiatku. Kedy ste zistili po prvý raz, že je námesačný?“

„Bude to čosi vyše roka.“

„Kde?“

„V Chicagu.“

„Ako sa to stalo?“

Zahniezdila sa na stoličke a namietala: „Priveľmi sa ponáhľate. Radšej vám to porozprávam po svojom.“

„Nech sa páči.“

Narovnala si pletené šaty na kolenách a vyhlásila: „Strýko Pete je veľkorysý, ale výstredný.“ „Pokračujte,“ naliehal Mason. „To mi nič nevraví.“

„Chcem vám porozprávať o jeho žene.“

„Je ženatý?“

„Áno. S takou diablicou.“

„Býva s ním?“

„Nie. Zažiadala o rozvod. Lenže teraz si to rozmyslela.“

„Ako to myslíte?“

„Ona žije v Santa Barbare. O rozvod požiadala hneď, ako sa uňho prejavili príznaky námesačnosti. Tvrdila, že strýko Pete sa ju pokúšal zavraždiť. Teraz chce na rozvod zabudnúť.“

„Prečo?“

„Neviem. Je prefíkaná. Naháňa alimenty.“

„Zrejme ju nemáte rada.“

„Nenávidím ju! Nenávidím zem, po ktorej kráča!“

„Ako viete, že naháňa alimenty?“

„Dokazuje to jej minulosť. Vydala sa za istého človeka, ktorý sa volal Sully, a načisto ho vycicala. Keď už nevládal platiť alimenty a nestačil zarábať, pohrozila mu, že ho dostane do väzenia. Jeho veritelia sa naľakali a banka ho požiadala, aby vyrovnal úvery.“

„Tvrdíte,“ opýtal sa Mason, „že schválne skántrila sliepku, ktorá jej znášala zlaté vajíčka?“

„Nie schválne. Viete, aké sú niektoré ženy. Myslia si, že je to zločin, ak ich muž prestane ľúbiť, a že by mal byť potrestaný podľa zákona.“

„Čo nasledovalo po tom, keď vyšiel Sully na mizinu?“

„Spáchal samovraždu. Potom sa vydala za strýka Petra a požiadala o rozvod.“

„Alimenty?“

„Tisícpäťsto mesačne.“

„Je váš strýko bohatý?“

„Áno.“

„Ako dlho žila so strýkom?“

„ Necelý rok.“

„A sudca jej prisúdil tisícpäťsto mesačne?“ opýtal sa Mason.

„Áno. Viete, ona v tom vie chodiť. Nafúkne veci a sudcovi je ľahko byť veľkorysým, keď ide o peniaze jej manžela.“

„Ako sa volá krstným menom?“

„Doris.“

„Naozaj sa ju váš strýko pokúšal zavraždiť?“

„Istotne nie. Bola to námesačnosť. Podišiel k príborníku a vybral nôž na krájanie mäsa. Ona sa rozbehla do spálne, zamkla dvere a zavolala políciu. Policajti zastihli strýka v pyžame. Lomcoval kľučkou a v ruke držal dlhý nôž.“

Mason tíško bubnoval prstami po hrane stola. „Tak,“ prehovoril zamyslene, „keby raz došlo ku konfrontácii, bude to vyzerať tak, že váš strýko sa pokúšal zavraždiť svoju ženu, ona zamkla dvere, zavolala políciu a on bude tvrdiť, že to urobil v spánku, ale sudca by mu neuveril.“

Edna Hammerová zdvihla bradu dohora a vyzývavo odvrkla:

„No a čo teda?“

„Nič,“ odvetil Mason. „Čo sa stalo po tejto námesačnej epizóde?“

„Lekár poradil strýkovi Petrovi úplnú zmenu, a tak strýko jednoducho zveril obchod svojmu spoločníkovi a vrátil sa do Kalifornie, kde sa vždy hlásil k trvalému pobytu.“

„A bol aj naďalej námesačný?“

„Áno. Znepokojovala som sa preňho a dozerala som naňho, najmä za mesačných nocí. Viete, ono to súvisí s mesačným svitom. Námesační ľudia sú za splnu mesiaca aktívnejší.“

„Čítali ste o tom voľačo?“ opýtal sa Mason.

„Áno.“

„A čo ste čítali?“

„Knihu od doktora Sadgera. Volala sa O chodení v spánku a o námesačnosti. Je to Nemec. Čítala som to v preklade.“

„Kedy?“

„Mám tú knihu. Často ju čítavam.“

„Váš strýko nevie o tom, že zase chodí v spánku, pravda?“ opýtal sa Mason.

„Nie, nevie. Zamkla som dvere, ale akosi sa dostal von.

Ráno som sa priplichtila do jeho izby, aby som sa presvedčila, že je zdravý. Rúčka noža vytŕčala spod podušky. Schmatla som ho a nič som mu nepovedala.“

„Keď ste vchádzali dnu. dvere boli odomknuté?“

„No, áno. Predtým mi to neprišlo na um, ale iste boli odomknuté, pretože som vošla rovno dnu. Vedela som, že sa sprchuje.“

„Pokračujte,“ vyzval ju Mason.

„Strýko sa príde s vami porozprávať.“

„To ste zariadili vy?“ opýtal sa Mason.

„Áno. Najprv som chcela, aby ste ho nahovorili na lekárske vyšetrenie, ale nesmie o tom vedieť. Dnes pri obede som to zariadila

tak, že sa obráti na vás o radu. Príde dnes popoludní. Viete, chce sa oženiť a...“

„On sa chce oženiť?“ zvolal Mason.

„Áno, s ošetrovateľkou, ktorá sa volá Lucille Maysová. Je milá. Rozumie nervóznym povahám.“

„Koľko má rokov?“

„Tridsaťštyri či tridsaťpäť.“

„Ako viete, že ona sa nebude naháňať za alimentami?“

„Lebo za strýka Petra sa vydá až potom, keď podpíše zmluvu, ktorou sa vzdáva všetkých nárokov na alimenty a zákonité poplatky, ako i všetkých dedičských práv na jeho majetok. Vraj jej môže niečo odkázať v testamente, ak bude chcieť, a môže jej dať toľko peňazí, koľko uzná za vhodné, ale nič viac.“

„Taká zmluva by mohla odporovať právnym zvyklostiam, ak bude taká široká. Sobášnu zmluvu môžu uzavrieť pred sobášom a majetkovú po sobáši. Predpokladáte, že po obrade bude zmýšľať rovnako?“

„Istotne. Na ňu sa človek môže spoľahnúť. Je veľkodušná. Má aj nejaké vlastné peniaze, na živobytie dosť, a keby im to so strýkom Petrom neklapalo, vráti sa do svojho terajšieho zamestnania.“

„Hm, prečo si ju teda váš strýko nezoberie?... A ak je to taká žena, a on sa presvedčil o jej dobrote, nech jej poskytne všetky šance.“

Usmiala sa a vysvetľovala: „Strýko na ňu prepíše istý majetok, len čo budú zmluvy podpísané. Chce, aby si myslela, že sa vzdala svojich práv, ale on ju nechá urobiť iba to gesto.“

„Čo mu prekáža? Prečo si ju nevezme?“

„No,“ začala slečna Hammerová a rozpačito sa zamrvila pri jeho pohľade. „Doris by im to nedovolila.“

„Prečo?“

„Narobila by im hŕbu nepríjemností. Viete, rozvod ešte nie je potvrdený a ona bude vyhlasovať, že strýko Peter jej zatajoval celkovú hodnotu svojho majetku a ktovie čo ešte. A potom bude tvrdiť, že je pomätený, má vražedné sklony a že voľakoho zabije, ak ho nepošlú na psychiatriu. Viete, ona chce, aby ju súd ustanovil za správkyňu jeho majetku.“

„A to znepokojuje teraz vášho strýka.“

„Aj to. Má ešte ďalšie starosti. O tých vám porozpráva sám. Ja chcem od vás sľub, že zariadite, aby sa dal liečiť a...“

Nástojčivo sa rozozvučal telefón. Della Streetová zdvihla slúchadlo, chvíľu počúvala, potom, ho zakryla dlaňou a oznámila: „Je v prednej kancelárii.“

„Kto, strýko?“

„Áno Peter B. Kent.“

Edna Hammerová vyskočila na rovné nohy. „Nesmie sa dozvedieť, že som tu bola. Ak ma niekedy stretnete, tvárte sa, že sme sa nikdy nevideli.“

„Sadnite si,“ upokojoval ju Mason. „Strýko môže počkať. Vy môžete...“

„Nie, nie! On nebude čakať. Vy ho nepoznáte. Veď uvidíte.“

„Okamih,“ naliehal Mason. „Je v dome niekto, koho by strýko azda chce! zavraždiť?“

Zúfalo naňho pozrela. „Áno, myslím, že áno... Ach, čo ja viem! Nespytujte sa ma!“

Rozbehla sa ku dverám. Della Streetová zdvihla hlavu od telefónu. „Pán Kent,“ oznamovala pokojne, „si prekliesnil cestu popri slečne v prijímacej kancelárii a ide sem.“

Za Ednou Hammerovou sa zabuchli dvere vedúce do chodby. Dvere z prijímacej miestnosti sa rozleteli a dnu vstúpil vysoký, chudý muž. Protestujúca mladá žena ho držala za kabát a jačala: „Nesmiete ísť dnu! Nesmiete ísť dnu!“

Mason ju umlčal posunkom. „To je v poriadku, slečna Smithová. Nech pán Kent vstúpi.“

Mladá žena ho pustila. Vysoký muž zamieril krížom cez kanceláriu, kývol Masonovi, ignoroval Dellu Streetovú a posadil sa.

Peter Kent rozprával rýchlo a nervózne: „Prepáčte, že som sem tak vraziľ. Nemôžem za to. Som nervózny, neviem čakať. Keď čosi chcem, tak to chcem. Som ochotný nahradiť vám všetku spôsobenú škodu. Pocítil som potrebu prísť k vám. Pocítil som ju, keď som obedoval s neterou. Zaoberá sa astrológiou. Pozná spamäti môj horoskop. Vie všetko o mojich planétach — a ja tomu vôbec neverím.“

„Nie?“

„Nie, pravdaže nie! Ale nedajbože sa toho striasť. Veď to viete sám Povedzme, že kráčate po chodníku a vidíte rebrík. Ak neprejdete podeň, ste si odporný, lebo si pripadáte ako zbabelec. Ak prejdete, začnete hútať, či vám to naozaj neprinesie smolu. Ide vám to na nervy. Nie a nie prestať na to myslieť.“

Mason sa uškrnul: „Rebríky ma neznepokojujú. Ja som jednostaj v kaši.“

„No,“ sypal Kent, „keď mi neter povedala, že podľa horoskopu by som sa mal poradiť s advokátom, ktorého priezvisko sa skladá z piatich písmen, odvrkol som jej, že je to bohapustý nezmysel. Lenže, do čerta, hneď som si začal vybavovať v pamäti advokátov, ktorých mená sa skladajú s piatich písmen. Edna pozrela na ďalšie planéty a povedala, že jeho meno by malo mať čosi spoločné so skalami, a opýtala sa ma, či nepoznám advokáta, ktorý by sa volal Stone. Nepoznal som. Vtom sa mi vynorilo v mysli vaše meno. Povedal som to Edne, a tá bola celá bez seba, vraj ste to vy. Bohapustý nezmysel! A tak som tu.“

Mason zaškúlil na sekretárku. „Čo vás trápi?“ opýtal sa.

„Moja žena požiadala o rozvod v Santa Barbare Teraz by rada cúvla, zabudla na rozvod a tvrdila, že som pomätený.“

„Ako ďaleko sa dostala vo veci rozvodu?“

„Dala zaregistrovať prvostupňový rozsudok o rozvode.“

„Podľa kalifornských zákonov,“ vysvetľoval Mason, „nemožno prípad zrušiť ak bol zaregistrovaný prvostupňový rozsudok.“

„Vidieť, že nepoznáte Doris,“ vyhŕkol Kent a nervózne pritom krútil prstami. „Právnici nadŕžajú ženám. Vďaka týmto zákonom sa to Doris podarí. Manželstvo je pre ňu kšeft a ona sa vyzná vo všetkých ťahoch. Vyšiel akýsi nový zákon, podľa ktorého súd nemôže vyniesť právoplatný rozsudok bez odvolania, ak sa stránky udobrili. Doris chce podať čestné vyhlásenie o tom, že sme sa pomerili.“

„A vy?“

„Ja nie, ale ona tvrdí, že sme sa pomerili. Napísala mi taký sentimentálny list. Ja som sa v odpovedi usiloval byť zdvorilý. Ona to použije ako dôkaz. Ba čo viac, bude tárať kadečo o podvode. Viete, ona požiadala o rozvod hlavne pre istú príhodu v Chicagu, ale kvôli presvedčivosti pridala aj nejaké detaily, ktoré sa však stali po príchode do Kalifornie.“

„Požiadala o rozvod v Kalifornii?“

„Áno, v Santa Barbare.“

„Odkedy tu žije?“

„Od príchodu z Chicaga,“ odpovedal Kent. „V Kalifornii som vlastnil dva domy — jeden v Hollywoode, kde teraz bývam, a druhý v Santa Barbare. Bývala so mnou pár dní v Hollywoode, potom odišla do Santa Barbary a požiadala o rozvod.“

„Ako to máte s pobytom?“ opýtal sa Mason. „Kde ste prihlásený na trvalý pobyt?“

„V Santa Barbare. Mal som rozsiahle obchodné záujmy v Chicagu a zdržiaval som sa tam iba občas, ale hlasoval som a trvalý pobyt som mal v Kalifornii. Doris požiadala o rozvod, tvrdila, že nemá peniaze, hoci nahrabala peknú korisť z niekoľkých predchádzajúcich manželstiev Presvedčila súd, aby jej vymeral dočasné alimenty a odpustil súdne trovy. Potom dosiahla rozvod a

trvalé alimenty. Dostávala mesačne tisícpäťsto dolárov a vyhadzovala si z kopýtka. Teraz sa dozvedela, že sa chcem znovu oženiť, a vyrátala si, že za slobodu jej zaplatím hŕbu peňazí.“

„A čo ďalej?“ opýtal sa Mason len tak mimochodom.

„Som zaľúbený.“

Mason poznamenal: „Tých tisícpäťsto dolárov mesačne vás už mohlo vyliečiť.“

Kent nepovedal nič. „Máte ešte nejaké nepríjemnosti?“ opýtal sa Mason ako lekár, keď sa spytuje na dodatočné príznaky.

„Vyše hlavy. Napríklad svojho spoločníka.“

„Kto je to?“

„Frank B. Maddox.“

„Čo je to zač?“

„Boli sme spoločníkmi v Chicagu. Musel som odtiaľ náhle odísť.“

„Prečo?“

„Zo súkromných dôvodov. Napríklad zo zdravotných. Túžil som po zmene.“

„A čo váš spoločník?“

Kent dostal odrazu záchvat nervozity. V tvári mu šklbalo svalmi. Ruky a nohy sa mu roztriasli. Zdvihol roztrasené ruky k pomykávajúcej sa tvári, zhlboka sa nadýchol, upokojil sa a povedal: „Nič mi nie je, iba keď sa rozčúlim, dostanem nervový tik.“

Mason ho pozoroval tvrdým, pevným skúmavým pohľadom. Pripomenul mu: „Začali ste o svojom spoločníkovi.“

Kent sa horko-ťažko ovládol a prikývol: „Áno.“

„Ako to s ním bolo?“

„Franka B. Maddoxa, bláznivého vynálezcu bez jediného groša, som vykutral v malej drevenej kôlni v zadnom dvore ošarpaného domu v jednom z najlacnejších obvodov Chicaga. Mal akýsi prístroj na zabrusovanie ventilov a tvrdil, že autoopravovne by ho kupovali. Nemal naň ani len patent. Prototyp, ktorý mal, vyrobil ručne a za

drahé peniaze. Ja som mu pomohol a založil som Maddoxovu výrobnú spoločnosť, v ktorej som bol tichým spoločníkom. Obchody nám išli krásne, ale lekár mi poradil, aby som to nechal tak. Zveril som všetko Maddoxovi a prišiel som sem. Maddox mi kedy-tedy posielal výkazy o obchodoch. Jeho listy boli vždy srdečné. Potom mi napísal, že by chcel čosi so mnou predebatovať, a opýtal sa ma, či by nemohol prísť na poradu. Pozval som ho. Prišiel a priviedol so sebou akéhosi Duncana, Najprv tvrdil, že Duncan je jeho priateľ. Teraz sa ukazuje, že je to právnik, bruchatý, chlpatý starý chren. Duncan vyhlasuje, že Maddox má nárok na podiel zo spoločných ziskov a ja som vraj napísal list držiteľovi patentu na akýsi iný prístroj na zabrusovanie ventilov, v ktorom som ho ubezpečoval, že si nebudeme konkurovať. A ten list vraj znížil hodnotu spoločného patentu, ktorý má cenu milión dolárov.“

„Slovom,“ poznamenal Mason, „váš spoločník by sa chcel zmocniť podniku, keď sa ukazuje, že začal prinášať zisky Je to lak?“

„Nielenže by sa chcel zmocniť podniku,“ zvolal Kent, „ale rád by ma ešte aj vycical. O takej podlosti som ešte nepočul! A dvojnásobne ma rozčuľuje, že tá zradná vretenica sem prišla pod zámienkou priateľskej návštevy. A toľko som preňho vykonal!“ Kent vyskočil zo stoličky a zúrivo sa začal prechádzať po kancelárii „Nikdy netúžte po peniazoch,“ vyhŕkol. „Ničia vieru v ľudskú povahu. Ľudia sa na vás lepia ako pijavice. Nikomu sa neodvážite veriť jediné slovo. Nikomu nedôverujete a nedôvera plodí nedôveru.“

„Buďme konkrétni,“ prerušil ho Mason. „Čo mám pre vás urobiť?“

Kent pristúpil k stolu „Hodím vám svoje starosti rovno do náručia. Pôjdete ku mne, zbavíte ma Maddoxa a toho jeho bruchatého advokáta, potom pôjdete do Santa Barbary a vykúpite ma od ženy.“

„Kedy sa chcete ženiť?“ opýtal sa Mason.

„Čo najskôr.“

„Ako ďaleko mám ustupovať vašej žene?“

„Vyplaťte jej sedemdesiatpäťtisíc dolárov v hotovosti.“

„Okrem tých tisícpäťsto dolárov mesačne?“

„Nie, myslím dovedna.“

„Čo ak na to nepristane?“

„Potom budete bojovať... Ona bude tvrdiť, že som pomätený.“

„Prečo si to myslíte?“

„Keď som odchádzal z Chicaga, trpel som námesačnosťou.“

„To neznamená, že ste pomätený.“

„Zobral som nôž a pokúšal som sa dostať do jej spálne.“

„Kedy to bolo?“

„Čosi vyše roka.“

„Teraz ste už zdravý?“ opýtal sa Mason.

„Áno, okrem tohto nervového tiku a záchvatov nervozity.“

„Kedy mám prísť k vám?“

„Dnes večer o ôsmej. Priveďte aj nejakého dobrého lekára, ktorý by vyhlásil, že nie som pomätený. Neter vraví, že podľa hviezd by to bol dobrý ťah.“

Mason pomaly prikývol. „Vaša neter,“ poznamenal, „má zrejme veľký vplyv — na hviezdy.“

„Ona ich len vysvetľuje. Je veľmi bystrá.“

„Máte ešte nejakých príbuzných?“ opýtal sa Mason.

„Áno, nevlastného brata. Volá sa Philip Rease a býva u mňa. Mimochodom, chcem mu odkázať prakticky celý svoj majetok.“

„A čo vaša neter?“ opýtal sa Mason.

„Moja neter to nebude potrebovať. Jej budúci manžel má dosť peňazí pre obidvoch. V skutočnosti ten nový testament bola jeho myšlienka Viete, Edna je trošinku rozmaznaná. Harris, jej snúbenec, si vzal do hlavy, že bude mať lepšie vyhliadky na šťastné manželstvo, ak bude on gazdovať s peniazmi.“

„A čo ak nebude s Harissom vychádzať?“ namietol Mason.

„Potom by som mohol zmeniť svoj závet.“

„Len aby nebolo neskoro,“ utrúsil advokát.

Kent sa zamračil a povedal: „Hm, chápem. Už som aj ja o tom rozmýšľal. Nemôžeme spísať závet, podľa ktorého by som svoj majetok odovzdal pod správu?“

„Prečo nie, to môžeme urobiť,“ prikývol Mason.

„Tak to urobíme. Helen Warringtonovej, svojej sekretárke, odkážem dvadsaťpäťtisíc dolárov. Bola mi verná a nechcem, aby musela pracovať, keď ma už nebude. Potom môžeme ustanoviť správu a všetky dôchodky sa budú vyplácať môjmu nevlastnému bratovi, dokiaľ bude Edna vydatá za Geralda Harrisa. Keď sa rozvedie, bude sa podieľať na dôchodku.“

„Vie váš nevlastný brat, že mu odkazujete majetok?“

„Áno.“

„Nebude sklamaný, keď to zmeníte na správu?“ opýtal sa Mason

„Nie, kdeže. Ja by som mu odkázal iba dôchodok,“ chytro doložil Kent. „Nevie dobre investovať.“

„Prečo? Pije?“

„Ale nie, o to nejde. Je trochu čudný.“

„Myslite duševne?“

„No, je to taký neurotický typ, večne sa obáva o svoje zdravie. Ktorýsi lekár mi povedal, že je hypochonder.“

„Mal vôbec dakedy vlastné peniaze?“ opýtal sa Mason.

Kent prikývol a povedal: „Áno, mal dosť nešťastné skúsenosti s peniazmi a veľmi zatrpkol — viete, stal sa z neho taký radikál. Jeho investície neboli šťastné a zdá sa, že ho dráždia úspechy iných ľudí.“

„Vaše úspechy ho nedráždia, či áno?“ usmial sa Mason.

„Strašne,“ priznal sa Kent.

„Napriek tomu, že z nich získa vďaka vášmu závetu?“

„Vy ho nepoznáte,“ odvetil Kent s úsmevom. „Je to dosť čudná povaha.“

Mason s; pohrával s ceruzkou. Zamyslene sa zahľadel na Kenta a povedal: „A čo vaša budúca žena?“

„Tá nedostane ani cent,“ odpovedal Kent. „Mohli by ste napísať zmluvu v tejto veci, jednu, ktorú podpíše pred sobášom, a druhú, ktorú podpíše po sobáši To je jediný spôsob, ako sa presvedčiť, či si ma neberie pre peniaze. Mimochodom, ona prišla s touto myšlienkou. Vraj sa za mňa nevydá, kým nezariadim veci tak, aby nedostala ani cent z môjho majetku, či už v alimentoch alebo z dedičstva, keby som zomrel.“

Mason zdvihol obrvy a Kent sa rozosmial „Len tak medzi nami, pán poradca, keď podpíše tie zmluvy, ktorými sa podľa zákona zrieka mojich peňazí, darujem jej úctyhodnú čiastku V hotovosti.“

„Rozumiem,“ poznamenal Mason. „Vráťme sa k tej dohode, podľa ktorej by Edna dostala samostatný dôchodok v prípade, že by sa rozviedla s Harrisom. To by mohlo viesť presne k tomu výsledku, ktorému by sa chcel Harris vyhnúť.“

„Viem, ako to myslíte,“ prikývol Kent. „Myslím, že sa budem musieť o veci znovu porozprávať s Harrisom. Ak mám byť úprimný, Ednu úporne prenasledovali lovci majetkov, ale som ich hnal preč, len čo sa tu zjavili. Potom prišiel Harris a hneď na začiatku mi povedal, na čom trvá... Dnes večer sa s ním zoznámite. Závet môže niekoľko dní počkať, pán poradca, ale tie majetkové zmluvy pre moju budúcu ženu zostavte a doneste ich večer ku mne. Slovom, bude to čosi ako skúška. Ak bude ochotná vzdať sa všetkých dedičských nárokov na môj majetok, potom budem vedieť, že sa za mňa vydáva z lásky.“

„Chápem,“ prikývol Mason.

„Môžete večer priniesť tie zmluvy?“

„Myslím, že áno.“

Kent vytiahol z vrecka šekovú knižku, rýchlymi a nervóznymi pohybmi, takými príznačnými preňho, načarbal sumu, vytrhol šek z knižky a poznamenal: „Vysušte to pijavým papierom. To je honorár.“ Ledva dopovedal, zvrtol sa a vyšiel z kancelárie. Perry Mason vystrúhal grimasu a povedal Delle Streetovej: „To je odmena za to, že sa pokúšam byť etický a chcem zabrániť vražde — dostal som rozvod, hoci rozvody neznášam, čaká ma porada s pokútnym advokátom, hoci ide o bežný postup, akým opovrhujem, a mám zostaviť majetkovú zmluvu, hoci je s tým pekelná robota!“

Sekretárka chladne vystrela hybkú ruku, vzala šek a podotkla: „Vidím šek na päťtisíc dolárov a také na stromoch nerastú.“

Mason sa uškrnul a doložil: „No, Kent je pohotový gentleman, to sa musí nechať Uložte ten šek do banky, kým si to nerozmyslím a nepošlem ho za iným advokátom. Spojte ma s doktorom Keltenom, pošlite sem Jacksona a zavolajte Paulovi Drakeovi z Drakeovej detektívnej agentúry a oznámte, mu, že mám preňho robotu.“

„Chcete si najať detektíva?“ opýtala sa.

„Na pani Doris Sully-Kentovú,“ odpovedal, „a budeme veľkorysí. Keď ide o dojednávanie alimentov so sobášnymi vydieračmi, gram informácií vydá za kilo rozhovoru.“

Della Streetová si pritiahla k sebe telefónny zoznam. Pre jej pohyby bola príznačná nenáhlivá výkonnosť, ktorá je zárukou úspechu. Perry Mason pristúpil k oknu a zamyslene hľadel dolu do ulice. Odrazu sa obrátil, otvoril zásuvku svojho stola a vytiahol odtiaľ ďalekohľad. Ľavou rukou otvoril okno, priložil si ďalekohľad k očiam a vyklonil sa von.

Della Streetová pokojne zavesila slúchadlo počas rozhovoru a čakala s ceruzkou nad zápisníkom.

Mason neodtrhol oči od ďalekohľadu a zvolal: „9 R 8397.“ Dellina ceruzka zapísala číslo do zápisníka. Mason odložil ďalekohľad a zavrel okno. „Máte to, Della?“

„Áno Čo je to?“

„Poznávacia značka zeleného cadillacu s otvorenou strechou. Vedie ho žena v belasých šatách a odváža nášho klienta Petra B. Kenta. Nevidel som jej do tváre, ale ak jej nohy neklamú, má výrazné proporcie.“

Perry Mason sa rozprával telefonicky s doktorom Keltonom, keď vstúpil do kancelárie Paul Drake a poznamenal: „Della mi povedala, aby som šiel ďalej, vraj ma čakáš.“

Mason prikývol, ukázal na kreslo a opýtal sa do telefónu „Jim, čo vieš o námesačnosti?... V poriadku, mám tu pre teba jeden prípad. Ten chlap nevie, že je námesačný. Nosí pri sebe nôž a bosý cupká po dome... Pôjdeš dnes večer so mnou a preskúmaš to. Nebudeme tam musieť jesť, chvalabohu. Do čerta, odkiaľ ja môžem vedieť, či nás tým nožom nezakole? Ak chceš, obleč si nepriestrelnú nočnú košeľu. Ohlásim sa ti o pol ôsmej... Od teba sa očakáva, že ho vyšetríš, lebo jeho žena sa chystá vyhlásiť ho za blázna... Nuž, ženy to zavše robievajú... Pravdaže, nie zadarmo, ale nemysli na žold, dokiaľ si nevidel jeho neter... To ti teda poviem!... Dobre, zastavím sa po teba v klube...“ Mason položil slúchadlo na vidlicu a usmial sa na Paula Drakea.

Dlhánsky detektív zaliezol na tvrdé čierne kreslo potiahnuté kožou a sedel so skríženými nohami, kolená nad jednou rukou a druhou si podopieral kríže. „Hm, je námesačný?“ zatiahol pomaly.

Mason prikývol a opýtal sa „Paul, nie si námesačný?“

„Ešte čo! Tak ma zasypávaš robotou, že vôbec nespávam. Čo chceš zase?“

„Potrebujem nejakých dobrých chlapcov, ktorí by si posvietili na pani Doris Sully-Kentovú. Býva kdesi v Santa Barbare. Ešte ju nesledujte, lebo je to bystrá osoba, a nechcem, aby mi ktosi klepol po prstoch, ale zistite mi všetko o jej minulosti, o jej priateľoch, financiách, morálke, zábavách, pobyte a plánoch do budúcnosti. Obstarajte mi aj informácie o Frankovi B. Maddoxovi z Chicaga, vynálezcovi a továrnikovi. Toho času je tu, takže vás nemusí

zaujímať nič iné, iba chicagská stránka veci. Zistite, kto vlastní zelený cadillac poznávacej značky 9 R 8397.“

„Kedy to chceš všetko mať?“

„Čo najskôr.“

Drake pozrel na hodinky a povedal. „Dobre. To pátranie v Santa Barbare má byť tajné?“

„Áno. Nech sa ona ani jej priatelia nedozvedia, že si voľačo zisťuješ.“

Dlháň Drake zívol a zdvihol sa z kresla. „Tak idem,“ povedal a zamieril k dverám.

Della Streetová vstúpila dnu, len čo počula, že buchli dvere.

„Kde je Jackson?“ opýtal sa Mason.

Usmiala sa a vysvetľovala: „Balí sa. Chystá sa na cestu do Santa Barbary, aby zistil presný stav veci v kauze Doris Kentová — Peter Kent. Dovolila som si čítať vaše myšlienky a dať mu ten pokyn. Zatelefonovala som do garáže, aby mu doplnili benzín, olej a vodu a aby auto pristavili sem.“

Mason sa usmial a poznamenal. „Dobré dievča. Raz sa rozhodnem zvýšiť vám plat a zistím, že ste mi čítali myšlienky a už ste si ho zvýšili. Zavolajte na okresný súd do Santa Barbary. Nech tam niektorý šerif zostane po pracovnom čase. Jacksonovi povedzte, aby mi zatelefonoval a oznámil, čo zistil.“ Mason pozrel na hodinky a zamyslene doložil. „Je to okolo sto míľ. Jackson by tam mal byť za necelé tri hodiny. Povedzte mu, nech pridá plynu.“

Kdesi v dome odbilo deväť hodín Duncan rozprával. Vyše pätnásť minút „načrtával postavenie svojho klienta“ Maddox, prihrbený muž s výraznými lícnymi kosťami, mlčky sedel a hľadel si na špičky topánok. Kent netrpezlivo preberal dlhými prstami. Po pravici mu sedela Helen Warringtonová, jeho sekretárka, s ceruzkou v ruke. Keď hodiny prestali odbíjať, Duncan sa odmlčal. Mason oslovil sekretárku: „Ako znie ten posledný odsek, slečna Warringtonová?“

Sekretárka sklopila zrak a čítala zo zápisníka: „...A zatiaľ čo stránky si želajú definitívne vyriešiť a uzavrieť spomenuté partnerstvo a vzdať sa navzájom akýchkoľvek nárokov každého druhu, povahy či rázu, ktoré by mohli vzniknúť z hocijakej príčiny...“

„Presne o to mi ide,“ prerušil ju Duncan neústupne. „Môj klient by sa mal vzdať len všetkých partnerských nárokov. Toto uvoľnenie sa týka všetkých nárokov. Jediným cieľom tohto kompromisu je vyriešiť partnerstvo. Môj klient...“

Mason ho netrpezlivo prerušil: „Aké nároky má váš klient voči Petrovi Kentovi, ak to nie sú partnerské nároky?“

„Neviem,“ pripustil Duncan.

„Potom mu nebude prekážať, ak sa vzdá všetkých nárokov.“

„Ak,“ namietal Duncan podozrievavo, „nemá nijaké nároky, načo by podnikal taký krok?“

„Pretože to chcem mať čierne na bielom,“ odvetil Mason. „Ak váš klient nemá voči Kentovi nijaké iné pohľadávky, nech to urobí teraz.“

„Neodpovedajte! Neodpovedajte!“ zvolal Duncan a obrátil sa k Maddoxovi. „Nechajte rozprávať mňa.“

Mason si vzdychol. Duncan vytiahol vreckovku z náprsného vrecka, zložil si dvojohniskové okuliare a leštil si ich. Mason vybral z fascikla na stole pred Kentom akýsi list a začal: „Tu je list podpísaný Maddoxom. Iste nebudete pochybovať o podpise vášho vlastného klienta. V tomto liste si nárokuje ...“

Duncan chvatne siahol po liste, zaklonil hlavu dozadu, aby mohol pozerať cez dolnú polovicu okuliarov, podržal si list čo najďalej od očí, prečítal si ho a neochotne ho vrátil. „Ten list napísal pán Maddox prv, ako si začal byť vedomý svojich zákonných práv,“ povedal.

Mason vstal. „V poriadku,“ prehovoril. „Nepáči sa mi, ako sa táto vec vyvíja. Buď sa váš klient vzdá všetkých nárokov, alebo nedostane ani deravý groš. Ak ho chcete pripraviť o výhodnú dohodu, len pokračujte.“

Maddox sa prestal dívať na špičky topánok, letmo pozrel na Duncana a čosi začal rozprávať. Potom sa zarazil a nehybne sa zahľadel na svojho advokáta. Duncan očervenel v tvári od zlosti Pochopil však význam Maddoxovho pohľadu a vyjachtal: „Ospravedlňte nás na chvíľu. Chcel by som sa poradiť so svojím klientom.“

Odstrčil kreslo dozadu. Obidvaja opustili miestnosť. Doktor Kelton, ktorý sedel ďalej od stola, aby mohol skúmať Kentovu tvár, vytiahol z úst cigaru a precedil cez zuby:

„Vy advokáti!“

Mason zavrčal: „Tak mi treba, načo som sa zamiešal do škriepky o akúsi prekliatu zmluvu. Špecializujem sa na vraždy. Do čerta, prečo som nemal toľko rozumu, že som sa ich nedržal!“

Kent sa začal pomykávať. Tik mu začal rozochvievať kútiky úst a postupoval k očiam. Zdvihol ruku k tvári, aby zastavil chvenie, a začala sa mu triasť aj ruka. Potom sa roztriasol na celom tele. Doktorovi Keltonovi sa pozorne zúžili oči, keď sledoval chvejúcu sa postavu. Kent sa viditeľne usiloval ovládnuť. Chvenie prestalo.

Vytiahol si z vrecka vreckovku a poutieral si čelo. „Nevyplaťte mu ani groš," povedal. „Ak nepodpíše to, čo chceme. Je to podvodník. Taký chamtivec..."

Otvorili sa dvere. Na prahu stál správca domu a povedal: „Pán Mason, máte telefón, prosím."

Mason zamieril von z miestnosti a kráčal za správcom do zvukotesnej telefónnej kabíny. Zdvihol slúchadlo a ohlásil sa: „Prosím?"

Ozvala sa mu Della Streetová: „V kancelárii je Paul Drake so správou z Chicaga. Bude práve volať Jackson zo Santa Barbary. Po rozhovore s Paulom zostaňte na linke a ja vám dám Jacksona."

„Dobre," prisvedčil Mason. Cvakol prepínač a ozval sa hlas Paula Drakea: „Haló, Perry. Vyňuchal som kadečo o chicagskej stránke prípadu. Frankovi B. Maddoxovi tam prihára. Založil Maddoxovu výrobnú spoločnosť. Kapitál zrejme pochádzal od Petra B. Kenta. Z ničoho vyrástol celkom slušný podnik. Kent sa držal v ústraní. Maddox viedol podnik. Asi pred dvoma mesiacmi podala proti Maddoxovi žalobu vdova po istom Jamesovi K. Foggovi, ktorá tvrdí, že jej manžel vynašiel prístroj na zabrusovanie ventilov, jediný výrobok Maddoxovej výrobnej spoločnosti. Je to dlhá história. Spomeniem len tie hlavné body. Fogg zomieral na tuberkulózu. Maddox sa vydával za priateľa, ktorý možno s vynálezom čosi urobí. Vzal Foggov prototyp, obstaral si naň patent v svojom mene, previedol ho na Maddoxovu výrobnú spoločnosť, ale s Foggom sa nikdy nevyrovnal. Fogg zomrel. Niekoľko mesiacov pred smrťou nežil so ženou, ale tá sa niekoľko mesiacov po jeho smrti prehrabávala v starých papieroch a našla toľko materiálu, že sa dostala na správnu stopu. Preverila si to a potom podala žalobu. Maddox preťahoval proces. Pani Foggová je oprávnená žiadať od neho svedeckú výpoveď a snorí po ňom, aby mu mohla doručiť predvolanie na súd, ale nemôže ho nájsť. Detektívna agentúra, ktorú som najal vo veci informácií o Maddoxovi v Chicagu, pracuje aj pre

advokátov pani Foggovej a pátra po Maddoxovi, aby mu mohla doručiť predvolanie.“

„Povedal si im,“ opýtal sa Mason, „kde je Maddox?“

„Nie, ale rád by som. Smiem?“

„Uhádol si,“ naradostene prisvedčil Mason. „Rozpovedz im všetko. Oni to zariadia a doručia Maddoxovi predvolanie sem. Čím skôr to urobia, tým budem spokojnejší.“

„Okay,“ zatiahol Drake. „A ešte čosi. Ten tvoj zelený cadillac patrí Doris Sully-Kentovej zo Santa Barbary.“

Prerušil ho Dellin hlas: „Len okamih, mám na linke Jacksona. Prepojím vás.“

Jacksonovi sa od vzrušenia triasol hlas: „Naďabil som tu na čosi neslýchané.“

„O čo ide?“

„Zistil som, že rozsudok prvostupňového súdu o rozvode bol vydaný presne pred rokom, trinásteho tohto mesiaca. Hudson, Reynolds a Hunt boli advokátmi pani Kentovej. Prípad viedol Hudson. Pani Kentová ho dnes ráno prepustila. Našla si v Los Angeles nejakého nového advokáta, ktorý ju bude zastupovať.“

„Ten rozsudok prvostupňového súdu bol zaregistrovaný trinásteho?“ opýtal sa Mason.

„Áno.“

„Ste si istý?“

„Úplne. Preveril som si to v záznamoch.“

Mason sa znovu opýtal: „Zistili ste, kde býva pani Kentová?“

„Áno. Je to Cabrillo street 1325 a.“

„Výborne, Jackson,“ pochválil ho Mason. „Chcem, aby ste urobili toto. Zaparkujte auto na takom mieste, aby ste mohli pozorovať dom pani Kentovej. Pozorujte ho, dokiaľ vás niekým nevystriedam. Má zelený cadillac. Sledujte ju, ak pôjde von, a zapíšte si poznávacie značky všetkých automobilov, ktoré sa tam zastavia. Krátko po polnoci pošlem človeka, ktorý vás vystrieda.“

Mason zložil a vrátil sa do knižnice. Duncan podozrievavo zazeral spod chlpatých obŕv a nervózne cmúľal v ústach cigaru. „Myslím," poznamenal, „že sa to dá vybaviť. Podľa názoru môjho klienta rozhodol pán Kent, pravdepodobne z nevedomosti, o niektorých veľmi významných partnerských ziskoch bez porady s mojím klientom. Patenty majú hodnotu..."

„Zabudnite na to," prerušil ho Mason, „od začiatku tejto porady ste to povedali už aspoň pri piatich rozličných príležitostiach."

Duncan zdvihol hlavu a zlostne zagánil cez spodnú polovicu okuliarov na Masona a utrúsil: „Nepáči sa mi váš tón a nepáči sa mi vaša poznámka." Mason sa len uškrnul a nepovedal nič. „Môj klient si žiada desaťtisíc navyše, ak sa má vzdať všetkých pohľadávok," pochmúrne doložil Duncan.

Kent otvoril ústa, ale Mason ho umlčal. „O tom sa musím porozprávať so svojím klientom," odvetil Duncanovi.

„Dobre, želáte si, aby som odišiel?"

„K okamžitému rozhodnutiu nedospejeme. Chcem prede-batovať všetko. Stretneme sa zajtra večer o tom istom čase."

„Ale ja som sa nazdal, že sme všetci ochotní priateľsky uzavrieť celú vec," namietal Duncan. Mason mlčal. Po chvíli Duncan poznamenal:

„No, ak je to posledné slovo, predpokladám, že mi nezostáva nič iné, ako čakať."

„Je to posledné slovo," potvrdil Mason.

Duncan sa pomaly a dôstojne obrátil a vo dverách sa zdržal len toľko, aby im mohol zaželať dobrú noc hlasom, ktorý zle zakrýval sklamanie. Potom pustil svojho klienta do chodby a zabuchol za sebou dvere.

„Do čerta s tým, Mason," hundral Kent „Ja by som sa bol s ním dohodol. Peniaze pre mňa neznamenajú bohviečo, ako viete, chcem si usporiadať svoje veci..."

„V poriadku,“ prerušil ho Mason. „Teraz vám voľačo poviem ja: Maddox je podvodník. Zajtra zažalujeme Maddoxa pre podvod, pretože tvrdil, že je majiteľom a vynálezcom Maddoxovho prístroja na brúsenie ventilov, hoci nebol ani jeho majiteľom ani vynálezcom. Prístroj získal podvodom od istého Fogga, ktorý bol skutočným vynálezcom. Vy budete žiadať vyúčtovanie, vymenujete správcu svojho podniku v Chicagu a dostane Maddoxa i Duncana na kolená.“

„Frank teda nevynašiel ten prístroj?“

„Presne tak. Ukradol ho.“

„Do čerta, tak ho dám zatknúť! Ja mu ukážem! Hneď pôjdem za ním a...“

„Zabudnite na to,“ prerušil ho Mason. „Čakajú na vás dôležitejšie veci. Pani Foggová žaluje Maddoxa v Chicagu a usiluje sa mu doručiť predvolanie na súd. Maddox sem prišiel preto, aby z vás vymánil, čo sa dá. Potom schmatne peniaze a zmizne. Ak sa neovládnete teraz, pani Foggová ho nikdy nedostane. Budete to s ním preťahovať a zdržiavať ho v dome, kým mu nedoručia predvolanie vo Foggovom prípade. Ale my musíme myslieť na iné veci. Vaša bývalá žena prepustila svojich advokátov zo Santa Barbary a najala si kohosi tu v Los Angeles. Tomu losangeleskému advokátovi chvíľu potrvá, kým sa rozhýbe. Prvostupňový rozsudok vo veci santabarbarského rozvodu bol vynesený práve pred rokom. Zajtra ráno môžem zájsť na súd — ak predbehnem jej advokátov — a dostanem právoplatný rozsudok. Len čo ho budem mať, môžete sa podľa zákona oženiť.“

„A nepotrebujem trojdňovú lehotu?“

„V Kalifornii, ale nie v Arizone. Podpíšete mi potrebné čestné vyhlásenie, aby som dostal právoplatný rozvod. Súd mi ho vydá ako samozrejmosť. Vy a slečna Maysová odletíte do Yumy a počkáte, kým vám nezatelefonujem, že nám ho vydali. Potom sa môžete znovu oženiť. Sobáš bude legálny.“

„Musíme konať tak rýchlo? Nemohli by sme počkať, aby sa slečna Maysová mala kedy zbaliť a...“

„Nechápete?“ zvolal Mason. „V okamihu, keď podá bývalá pani Kentová tú žiadosť, nemôžete sa oženiť až do tých čias, kým sa vec neprerokuje pred súdom. No ak ju predbehnete, vyzdvihnete si rozsudok a znovu sa oženíte, budete pre ňu nedosiahnuteľný.“

Kent vyskočil na rovné nohy a rozbehol sa k dverám. „Poďte, Helen,“ vyzval sekretárku. „Budete mi musieť rezervovať lietadlo.“ Spolu odišli z miestnosti.

Mason sa obrátil k doktorovi Keltonovi. „Jim, tak čo si o ňom myslíš?“

Doktor Kelton uvážlivo zabafkal, vytiahol si cigaru z úst a vyhlásil: „Perry, nech sa prepadnem, ak viem, čo si o tom, myslím. Tá hra, čo nám tu predvádzal, je podvod.“

„Myslíš tú triašku?“

„Áno.“

„Nie je to teda príznak nejakej nervovej poruchy?“

„Nie. Isté mimovoľné a kŕčovité sťahy mimických svalov predstavujú chorobu všeobecne známu ako tik. Ak vylúčime neuralgiu trojklaného nervu, spôsobenú jeho degeneratívnymi zmenami, tiky nie sú bolestivé. Lenže toto nie je tik. Keď som ho starostlivo pozoroval, bol by som odprisahal, že to predstiera.“

„Ale prečo,“ opýtal sa advokát, „chce Kent simulovať nervovú poruchu? Vyvracia ženino tvrdenie, že je pomätený. Usiluje sa dokázať, že je úplne zdravý. Preto chcel, aby som ťa sem priviedol.“

Doktor Kelton pokrútil hlavou. „To on navrhol, aby si priviedol lekára, ktorý ho bude pozorovať?“

„Áno. Myslím, že v tom návrhu má prsty jeho neter, ale vyslovil ho on.“

„On ti kázal, aby si ma sem priviedol,“ začal doktor Kelton pomaly, „aby to mohol zahrať v mojej prítomnosti. Ako väčšina laikov, aj on precenil svoju schopnosť oklamať lekára. Možno by sa

mu podarilo podviesť rodinného lekára, takže by stanovil nesprávnu diagnózu, ale u psychiatra by s tou triaškou nepochodil.“

„O čo mu teda ide?“ opýtal sa Mason. Kelton pokrčil plecami. „A čo tá námesačnosť? Nesvedčí o ničom?“

„Myslíš ako príznak duševnej choroby?“

„Áno.“

„Nie, námesačnosť vzniká obyčajne ako následok nejakej citovej zábrany, mimovoľnej asociácie predstáv u človeka. Nie je to príznak duševnej choroby Skôr sa približuje k akejsi individuálnej hypnóze, k autosugescii podvedomia.“

„Sú námesačníci aktívnejší za splnu mesiaca?“

„Áno.“

„Prečo?“

„Perry, úprimne povedané, nevieme.“

„No,“ usmial sa Mason, „toto je novinka — klient si ma najme, aby som dokázal, že je duševne zdravý, a potom sa usiluje zahrať, že mu preskakuje.“

Doktor Kelton si vytiahol cigaru z úst a sucho poznamenal: „Nehovoriac o jeho milom zvyku, že v noci sliedi po dome s mäsiarskym nožom.“

Lucille Maysová, dlhonohá, štíhla a vysoká, čelila Masonovmu skúmavému pohľadu s úprimnou otvorenosťou. „Som ošetrovateľka," vyhlásila. „Pán Kent je odo mňa o dvadsať rokov starší. Prirodzene, ľudia si myslia, že sa zaňho vydávam pre peniaze. Nie je to pravda. Práve som vás chcela ubezpečiť, že podpíšem hocičo, čo by chránilo pána Kenta."

Mason prikývol. „Ďakujem," prehovoril. „Som rád, že sa mi naskytla príležitosť na tento rozhovor. Ozaj, rozprávali ste sa o tom s pánom Reasom?"

Zasmiala sa a odpovedala: „Nie. Pán Rease ma nemá rád. Je to hypochonder a nemá rád ľudí, ktorí mu nelichotia. Harris, ten Ednin bohatý snúbenec, mu večne lichotí. Napríklad práve dnes večer sa Rease sťažoval, že v jeho izbe ťahá, a Harris mu prikyvoval a zariadil veci tak, že si Rease vymení izbu s Maddoxom. Pán Kent sa nebude tešiť, keď sa to dozvie. Opätovne som mu vysvetľovala, že nesmie ustupovať pred vymyslenými Reasovými chorobami."

„Kent o tom nevie?" opýtal sa Mason.

„Nie. Bolo to hneď po večeri. Peter telefonoval. Aj všetci ostatní tam boli a..."

Otvorili sa dvere. Do izby vrazil Kent a galantne objal Lucille Maysovú okolo pása. „Ak pôjdeme do obývačky," povedal, „práve stihneme prísť na pohárik. Harris mieša svoj povestný koktail."

Lucille Maysová prikývla, ale nespúšťala zrak z Masona. „Dobre," prehovorila. „Len som chcela, aby ste poznali moje stanovisko, pán Mason."

Mason prikývol a oslovil Kenta: „Chcem pripraviť čestné vyhlásenie. Podpíšete mi ho, aby sme dostali právoplatný rozsudok. A chcel by som poslať niekoho do Santa Barbary, aby vystriedal môjho zamestnanca. Stráži tam Doris Kentovú."

Peter Kent ukázal na dvere vedúce do priľahlej miestnosti, odkiaľ sa ozýval smiech. „Chcem vás predstaviť svojej neteri," vysvetľoval, „a je tu aj Jerry Harris. Ten mladý muž, čo je s ním zasnúbená. Ochotne vykoná hocičo, aby vám pomohol."

Mason prikývol, dal sa odviesť do miestnosti, v ktorej zaberal bar celú jednu stenu. Za barom miešal koktaily usmievavý mladý obor v košeli s krátkymi rukávmi. Edna Hammerová stála s jednou nohou preloženou cez mosadzné zábradlie a vravela: „Vyzerá to takto obstojne?" Na druhom konci baru sa pohrávala so stopkou koktailového pohára Helen Warringtonová, sekretárka Petra Kenta, a z očí jej vyžarovala dobromyseľná veselosť.

„Nie," vravel muž za barom, „nevyzeráš dosť opitá. Ak to chceme zahrať a..." Odmlčal sa, lebo zazrel Perryho Masona.

„Chcem vám predstaviť Perryho Masona, advokáta," začal Kent. „Moja neter slečna Edna Hammerová a Jerry Harris. So slečnou Warringtonovou ste sa už zoznámili. Myslím, že Jerry sa práve chystá miešať jeden zo svojich povestných HZTCH koktailov."

Edna Hammerová vyšla spoza baru a podala Perrymu Masonovi ruku. „Toľko som o vás počula," zvolala. „Naozaj sa teším. Strýko spomínal, že sa pôjde s vami poradiť, dúfala som, že sa s vami zoznámim."

Mason odpovedal: „Keby som bol vedel, že váš strýko má takú krásnu neter, bol by som nástojil na tom, aby sme si vypili včaššie."

„Vy ste to vystihli," zvolal Harris, „a práve preto vás zoznámim s povestným Harrisovým HZTCH koktailom."

„Čo to vlastne znamená," vypytoval sa Mason, „to HZTCH?"

Odpovedala mu Helen Warringtonová: „Tie písmená znamenajú Hodí o zem troch chlapov."

Kent pristúpil k baru, zaklopal hánkami na mahagón, akoby tíšil zhromaždenie. „Ľudia," ozval sa, „situácia je vážna. Prestaňte na okamih s tou komédiou. Potrebujem vašu pomoc". Úsmevy sa im

bleskurýchle vytratili z tvárí. „Idem sa ženiť,“ zvestoval Peter Kent, „dnes v noci — ba vlastne skoro ráno.“

Harris začal tlieskať, ale keď si všimol, ako sa Kent tvári, ruky mu opäť klesli k bokom. „Pozrite,“ pokračoval Kent. „Pred nikým v tejto miestnosti nič nezatajujem. Všetci ste mi priateľmi. Viem, že sa môžem na vás spoľahnúť. Vyložím karty na stôl. Pán Mason potrebuje pomoc Niekto musí hneď odísť do Santa Barbary.“

„Môžete rátať so mnou,“ ozval sa Harris a zdvihol ruku. „Dobrovoľník číslo jedna.“

Kent mu pokynul na znak vďaky a pokračoval: „Situácia je takáto. Doris, ktorú všetci poznáte a ktorej charakter vám nemusím komentovať, plánuje zákonné kroky, aby mi znemožnila sobáš. Lenže zmenila advokátov, a tým sa to oddialilo. Ak pán Mason zajtra ráno v Santa Barbare dostane právoplatný rozsudok o rozvode prv, ako by niekto podnikol iné opatrenia, Lucille môže odletieť so mnou do Yumy v Arizone a môžeme sa zosobášiť.“

Harris siahol po kabáte. „Pán Mason, ak sa potrebujete odviezť do Santa Barbary,“ ponúkol sa, „vonku mám rolls-royce, ktorý je tam za necelé dve hodiny. Nebude to po prvý raz.“

„Ja ta nechcem ísť,“ odpovedal Mason pomaly. „Mám tam tajomníka, na ktorého sa môžem spoľahnúť. Rád by som mu poslal dobrú stenografku, aby mohol v prípade potreby zostaviť nejaké odvolanie. A potrebujem aj voľakoho, kto pozná Doris Kentovú. Bude strážiť jej byt a oznámi mi, keby odišla alebo prišla. Potom ta pošlem detektívov. Človek, ktorý ju pozná, ukáže na ňu prstom a od tej chvíle ju môžu sledovať profesionálni detektívi.“

„Ja ju poznám,“ ozval sa Harris. „Edna ma s ňou zoznámila pred mesiacom.“ Obrátil sa k Edne Hammerovej a vyzval ju: „Poď, Edna, bude to ohromná zábava.“

Edna Hammerová zaváhala a zaškúlila na Helen Warringtonovú. Peter Kent pochopil ten pohľad a povedal:

„Choďte obidve, dievčatá. Helen nebudem potrebovať. Má prax ako úradná stenografka a bude poruke, keby niečo nevyšlo.“

Mason úsečne prikývol na znak vďaky. „To by bolo teda v suchu,“ poznamenal. Zamieril k telefónu, zavolal do svojej kancelárie a prikazoval Delle Streetovej:

„Pripravte čestné vyhlásenie vo veci právoplatného rozsudku o rozvode v Kentovom prípade. Rozsudok prvostupňového súdu o rozvode bol vydaný v Santa Barbare pred rokom, trinásteho tohto mesiaca. Číslo a stránku z knihy rozsudkov vynechajte, kým nedostaneme údaje. Rozsudok bol zaregistrovaný v ten istý deň, keď bol vynesený.“

„Už to mám,“ odpovedala pokojne. „Čestné vyhlásenie mám prichystané a právoplatný rozsudok o rozvode čaká na sudcov podpis.“

„Zase ste mi Čítali myšlienky?“ opýtal sa.

„Mali by ste sa tváriť prekvapene,“ povedala mu. „Prídete si po to vyhlásenie alebo vám ho mám priniesť?“

„Kde je Paul Drake? Je tam?“

„Nie, odišiel. Celý večer prichádza a odchádza.“

„Zistil niečo nové?“

„Nemyslím.“

„Zavolajte si taxík,“ rozkázal jej Mason, „a príďte sem.“

Ešte kým Mason zložil, Helen Warringtonová zavolala letisko telefonicky aparátom zapojeným do zásuvky na bare. „Objednala som pilota s dvojmotorovým kabínovým lietadlom,“ oznámila. „Ale chce počkať s odletom do svitania. Vraj odletí na svitaní a v Yume budete o pol ôsmej ráno.“

Kent pozrel spýtavo na Masona. Advokát prikývol. „To bude stačiť,“ súhlasil Kent. „Najmite to lietadlo.“

Odrazu sa začal chvieť, ruky i tvár sa mu pomykávali. Obrátil sa chrbtom k ostatným, akoby chcel zakryť svoju triašku. Helen

Warringtonová telefonovala chladným, úradným hlasom. „Výborne, lietadlo odštartuje na svitaní.“

Správca domu otvoril dvere a oznámil Helen Warringtonovej: „Slečna Warringtonová, prišiel pán Peasley.“

Kentov záchvat triašky sa pominul. „Počujte,“ vystríhal ich a obrátil sa k nim. „Pred Bobom Peasleym ani slovo.“

„Naozaj,“ ozvala sa Helen Warringtonová, „ak to nie je rozkaz, aby som išla...“

„Ja chcem, aby ste išli,“ povedala Edna Hammerová nástojčivo. „Napokon viete, že to potrvá celú noc.“

„Peasleymu povedzte,“ radil Kent, „že som vás poslal služobne. Nevravte mu, ako dlho budete preč, ani kde idete. Nech vás dnes večer ospravedlní.“

„A nevravte mu, s kým idete!“ zasmial sa Harris. „Lebo by ma prepichol nožom.“

Helen Warringtonová pokynula správcovi: „Uveďte pána Peasleyho.“

„No,“ začal Harris, „keďže povediem auto, zostanem triezvy, ale nechápem, ľudia, prečo by ste si vy nemohli dať na povzbudenie povestný Harrisov HZTCH koktail.“

„Veru,“ prisvedčila Edna Hammerová, „ponúkni Boba. Urobí mu to dobre.“ Povedala to s nádychom uštipačnosti.

Dvere sa otvorili. Prihrbený mladý muž, asi dvadsaťpäťročný sa ledabolo všetkým naraz uklonil a pozdravil: „Dobrý večer,“ ale pohľad uprel hneď na Helen Warringtonovú.

Sekretárka zaujala miesto pri ňom. „Pán Mason, pán Peasley,“ predstavovala.

„Perry Mason!“ zvolal Peasley „Ten advokát!“

„Osobne,“ súhlasil Mason a podal mu ruku. „A práve sa chystá ochutnať slávny HZTCH koktail nášho váženého súčasníka Jerryho Harrisa, akiste najväčšieho barmana od zrušenia prohibície.“

Kent pristúpil k Peasleymu. „Prepáčte, Bob, ale dnes večer budete musieť ospravedlniť Helen. Bude veľmi zaneprázdnená.“

Peasley sa pokúsil o úsmev. „To nič, beztak som sem zaskočil len na chvíľku. Zajtra nás čaká v úrade ťažký deň. Iba som sa chcel s Helen chvíľku porozprávať.“ Veľavýznamne sa zahľadel na Helen Warringtonovú.

„Ospravedlňte nás, prosím,“ povedal veselo. „Strážte mi HZTCH koktail, Jerry Harris.“

Pokynula Bobovi Peasleymu. Odišli z miestnosti a Edna Hammerová si uľahčene vydýchla. „Bože, uchráň ma od žiarlivého muža,“ utrúsila. „Jerry, všimol si si, ako zagánil na teba?“

„Že či!“ poznamenal Harris a nalieval kadečo do pohára na miešanie koktailov. „Ešte by si niekto mohol myslieť, že som hollywoodsky donjuan!“

Edna Hammerová sa ho opýtala mierne zasneno: „A nie si, Jerry?“

„Čo ja viem,“ odvetil jej s úsmevom. „V toľkej konkurencii je ťažké držať krok, ale robím, čo môžem.“

Lucille Maysová, ktorá sa potichu zhovárala s Petrom Kentom, sa zrazu rozosmiala a vyhŕkla: „Na to by som dala krk, Jerry.“

„Veru,“ odvetil. „Nežartujem. Jedine tak sa môžem presadiť. Viete, ženy pochopiteľne túžia po mužovi, po ktorom túžia všetky ostatné ženy. A pretože všetky ženy túžia po mne, tak túžia po mne, ale keby po mne netúžili, netúžila by po mne ani jedna.“

„Ja neznášam samu seba,“ zasmiala sa Lucille Maysová.

„Fakt,“ vysvetľoval jej vážne Jerry. „To je svätá pravda,“ a potom sa odvážne obrátil na Ednu Hammerovú so slovami: „Však̆že, drahá?“

Edna Hammerová sa mu vysmiala a odvetila: „Jerry, pokiaľ ide o mňa, tak áno, ale keď ťa ja začnem loviť v kalnej vode, nezabudni, že zostaneš poznačený. Ak zistím, že sa okolo teba krúti nejaká ženská, vrazím jej nôž do chrbta.“

Harris starostlivo odmeral poslednú koktailovú prísadu do šejkra a poznamenal: „Drahá, ešte pár týchto pohárov a hneď budeš zmýšľať liberálnejšie.“

Edna súrila Harrisa: „Pohni sa, Jerry. Pán Mason je zdvorilý a galantný, ale vidím, že prekypuje dôležitými myšlienkami... Lev je už taký.“

„Som ja Lev?“ opýtal sa Jerry. „Prekypujem dôležitými myšlienkami?“

„Ty,“ odvetila a oči jej zažiarili temným ohňom, zatiaľ čo hlas stratil posmešný nádych, „ty si Býk — a mne sa to strašne páči!“

6

Perry Mason stál v pyžame pri okne spálne a pozeral dolu na dvor zaliaty mesačným svetlom. Veľký dom postavený v podobe U obklopoval dláždený dvor uzavretý od východu hrubým múrom z nepálených tehál, vysokým zo dvanásť stôp. Doktor Kelton, pod ktorého mohutnou postavou sa prehýbala jedna z manželských postelí, si pretrel oči a zazíval. Mason si obzeral kríčky, ktoré vrhali čierne tiene, fontánu, z ktorej akoby striekalo do teplej noci tekuté zlato, tônisté besiedky, slnečníky a roztrúsené záhradné stolíky. „Rozkošný dom," poznamenal.

Doktor Kelton znovu zívol a namietol. „Nechcel by som ho ani zadarmo. Je taký veľký, taký masívny. Obytný dom by mal zostať obytným domom, chata chatou. Tento hotel s neprimerane rozsiahlym dvorom mi prichodí ako nezmysel."

„Zdá sa mi," utrúsil Mason a obrátil sa s úsmevom k doktorovi Keltonovi, „že si nemal nijaký mimoriadne príjemný večer."

„Veru nie, a ešte vždy neviem, prečo si ma, do čerta, neposlal domov, keď som si obzrel Kenta."

„Zabúdaš, že vstávaš na svitaní, aby si odprevadil svadobčanov."

Kelton rozhodne pokrútil hlavou. „To teda nie. Zostanem pekne tu. Pracujem ako praktický lekár už tak dávno, že si cením spánok, keď si ho môžem dožičiť. Ráno nevstanem a k nijakému lietadlu nebudem odprevádzať nijakých svadobčanov."

„Nebuď taký čierny pesimista," presviedčal ho Mason. „Jim, poď sa pozrieť na ten dvor. Je krásny v mesačnom svetle."

Doktor Kelton sa vystrel v posteli, až zavŕzgali perá. „Ja ti verím, Perry. Mne osobne sa tu nepáči. Budem sa cítiť oveľa lepšie, keď odtiaľto vypadnem,"

„Bojíš sa, že ti voľakto vrazí nôž medzi rebrá?“ opýtal sa Mason.

Doktor Kelton otvoril ústa, aby opäť mohutne zazíval, a poznamenal: „Preboha, zhasni svetlo a chod spať. Keď ste sa vy advokáti naťahovali, začal som byť taký ospanlivý...“ Ktosi potichu zaškrabal na dvere Kelton sa zaraz posadil a zašepkal: „Čo teraz?“

Mason si priložil prst na pery a naznačil mu, aby mlčal. O chvíľu sa škrabot opakoval. „Jim, vyzerá to,“ škľabil sa Mason, „že voľakto stojí s mäsiarskym nožom rovno pred tvojimi dverami.“

Odchýlil dvere a prekvapený zvolal: „To ste vy?“

„Tak ma pusťte dnu,“ chrapľavo zašepkala Edna Hammerová.

Mason otvoril dvere a do izby vkĺzla Edna Hammerová v priesvitnom negližé. Zatvorila za sebou dvere a zvrtla kľúč v zámke.

„Počujte,“ protestoval doktor Kelton, „čo to má znamenať?“

„Myslel som, že ste odcestovali do Santa Barbary,“ po znamenal Mason.

„Nebláznite. Nemohla som. Vy aj strýko Pete ste chceli, aby išla Helen Warringtonová, keby váš pomocník potreboval pomoc. Prirodzene, že by bezo mňa nebola išla. Bola by som jej to vysvetlila, ale prikvitol Bob Peasley, a keby bol tušil, že Helen sa chystá do Santa Barbary sama s Jerrym... No, slovom, bol by Jerryho zabil.“

„Ale ešte vždy nechápem, prečo ste nemohli otvorene povedať, že sa vám nechce ísť,“ čudoval sa Mason.

„Nechcela som, aby strýko Pete niečo vytušil. Bol by pochopil, že tu čosi nesedí.“

„A čo ste teda urobili?“

„Odskočila som von k autu a vysvetlila som Jerrymu a Helen, ako sa veci majú. Boli veľmi milí, len čo pochopili, ako sa veci majú.“

„Ospravedlňuje to vás dvoch, aby ste si zašli na poradu do mojej spálne v nočnom úbore?“ ohradzoval sa doktor Kelton.

Edna pozrela naňho a zasmiala sa: „Nebojte sa, nehryziem. Chcem, aby bol pán Mason so mnou, keď budem zamykať strýkove dvere a príborník.“

„Nemôžete to vykonať sama?“ opýtal sa Mason.

„Nie, lebo vás chcem mať za svedka, keby sa čosi stalo.“

„Ja by som bol zlý svedok,“ zasmial sa Mason. „Doktor Kelton by bol skvelý ako svedok. Jim, vstaň a pomôž slečne pri zamykaní.“

Kelton zašomral: „Perry Mason, choď do čerta a nechaj ma spať.“

„Nie som oblečený,“ vyhováral sa Mason Edne Hammerovej. „Budem sa potulovať po dome v papučiach a v pyžame?“

„Isteže,“ prikývla. „Všetci spia.“

„Ak to vám neprekáža, mne to neprekáža,“ mykol plecami. „Poďme.“

Odomkla dvere a opatrne sa poobzerala po chodbe. Kráčala nečujne, napredovala za šuchotu hodvábu a viedla Masona ku dverám strýkovej spálne. Kľakla si, jemne strčila kľúč do zámky a dávala pozor, aby nespôsobila nijaký hluk. Pomaličky obracala kľúč, dokiaľ sa dvere nezamkli s takmer nečujným cvaknutím. Kývla Masonovi a znovu vykročila ku schodom. Pri schodoch zašepkala: „Zámku som naolejovala, aby zapadla hladko.“

„Váš strýko nemá kľúč?“ opýtal sa.

„Ale áno, lenže v spánku by ich asi nevyťahoval z vrecka a neodomykal by dvere. Viete, to by námesačný človek neurobil.“

„A čo ten príborník?“

„Ja mám jediný kľúč od tej zásuvky.“

Vytiahla malú baterku, posvietila si na cestu k príborníku a zastrčila kľúč do vrchnej zásuvky.

„Tam sú tie nože?“ opýtal sa Mason.

Prikývla, zvrtla kľúč a zamkla

„Taká som rada, že ste dnes večer prišli. Dávate všetko do poriadku. Strýko sa už cíti lepšie. Som presvedčená, že dnes bude dobre spať a nebude mátožiť.“

„No,“ ozval sa Mason. „Ja sa zamknem.“

Stisla mu ruku a zašepkala: „Nestrašte ma, lebo zostanem celú noc vo vašej izbe a vyľakám vášho priateľa na smrť.“

Mason sa zasmial, vykročil za ňou hore schodmi, pri dverách svojej izby zastal, stisol kľučku, uškrnul sa a podotkol: „Ten Jim ma dojal. Keď sme odišli, zamkol.“

„Azda sa bojí,“ zachichotala sa, „že by som v spánku vošla dnu i ja.“

Mason zaklopal na dvere a o chvíľu dlážka zavŕzgala pod ťažkou postavou, pohybujúcou sa v papučiach. Potom cvakla zámka a dvere sa otvorili. Edna Hammerová odstrčila Perryho Masona nabok, vopchala dnu hlavu a zvolala: „Hú!“

O pol sekundy prudko zaškrípali perá na Keltonovej posteli. Perry Mason vošiel za Ednou Hammerovou do izby. „Aj vy ste námesačný?“ opýtala sa Edna doktora Keltona a pristúpila k jeho posteli.

„Ja nie,“ zahundral Kelton a pokúsil sa usmiať. „Ja sa z postele ani nehnem, ale chrápem akoby drevo pílili, ak chcete vedieť.“

„Ohromné,“ zvolala. „Viem si predstaviť, aký skvelý námesačník by z vás bol. Mohli by ste chodiť aj v hmle a sám by ste vytrubovali.“ So smiechom sa zvrtla, dotkla sa končekmi prstov Masonovho rukáva a zašepkala: „Veľmi pekne ďakujem. Náramne ste mi pomohli.“ Prekĺzla cez dvere, vlečúc za sebou povievajúci hodváb.

Jim Kelton si odfúkol. „Zamkni dvere, Perry, a nechaj ich, preboha, zamknuté. Tá žena zháňa korisť.“

Malý budík sa tlmene rozdrnčal. Mason vystrel ruku, zastavil ho, vyskočil z postele a obliekal sa. Doktor Kelton prestal chrápať na pár sekúnd, ale potom obnovil svoje nosové kadencie. Mason zhasol svetlo, otvoril dvere a vošiel do chodby. Edna Hammerová stála predo dvermi. Ešte vždy bola v negližé. Chodbu napĺňala vôňa čerstvej kávy. „Čo tu robíte?“ opýtal sa.

„Priplichtila som sa sem, aby som vám oznámila, že. som odomkla strýkove dvere, a aby som vás požiadala o šálku kávy.“

„Nemôžete zazvoniť čašníkovi, aby vám ju doniesol do vašej izby?“

„Nie. Neodvážim sa. Nikto nesmie vedieť, že som nešla do Santa Barbary. Strýko Pete by zúril pri myšlienke, že som ho oklamala. A potom, musím brať ohľad na Helen.“

Mason prikývol. „Kde je vaša izba?“ opýtal sa.

„V severnom krídle na prízemí, hneď pri hlinenom múre. Vchádza sa do nej z dvora.“

„Pousilujem sa,“ sľúbil jej. „Váš strýko už vstal?“

„Áno, už pred polhodinou, holí sa a pobieha hore-dolu.“

Zaštrkotala kľučka. Edna Hammerová vyjavene skríkla a zmizla s vejúcim hodvábom v pätách. Mason vykročil ku schodom. Peter Kent, čerstvo oholený, vstúpil do chodby, zazrel Masona a usmial sa: „Dobré ráno, pán advokát. Dúfam, že ste sa dobre vyspali. Je to od vás ohromné, že ste vstali, aby ste nás odprevadili.“

„Vždy vstávam, keď chcem vidieť svojich klientov pri sobáši,“ zasmial sa Mason. „Ale zdá sa mi, že budem sám. Doktor Kelton tvrdo spí a nechce sa ani hnúť.“

Peter Kent pozrel na hodinky. „Päť,“ zahundral zamyslene. „Slnko vychádza okolo šiestej. Na letisku by sme mali byť o tri

štvrte na šesť. Ešte sa môžeme aj naraňajkovať, ale musíme sa poponáhľať.“

Odprevadil Masona dolu schodmi do veľkej hosťovskej izby. Správca domu rozložil v kozube veselý ohník a prestrel stôl. Lucille Maysová prikročila k Petrovi Kentovi s vystretými rukami a žiariacimi očami. „Ako si sa vyspal?“ opýtala sa starostlivo.

Pohľady sa im stretli. „Výborne,“ odvetil. „Pán radca Mason vzbudzuje vo mne sebadôveru Ľutujem, že som sa naňho neobrátil prv.“

Mason sa usmial na Lucille Maysovú. Posadili sa k stolu a napochytro sa naraňajkovali. Keď Kent odišiel hore, Mason si nalial ešte jednu šálku kávy, nasypal si cukru, pridal šľahačky a zamieril ku dverám, akoby si chcel obzrieť dvor.

Mason počkal, kým opustili miestnosť, potom rýchlo vykročil po dlhej chodbe. Edna Hammerová už naňho čakala a dvere na izbe mala otvorené. Mason jej podal šálku a zašepkal: „Nepovedali ste mi, či chcete cukor a šľahačku, ale dal som vám obidvoje.“

„Hlavné, že je to horúca káva,“ odpovedala. „Panebože, som celkom nervózna.“

„Hore hlavu,“ posmeľoval ju. „O chvíľu bude po všetkom. O desiatej budeme vedieť všetko, možno aj čosi skôr.“

Vzala si kávu, usmiala sa na znak vďaky, vkĺzla do izby a zavrela dvere. Mason sa vrátil do hosťovskej. Čašník upratoval zo stola a opýtal sa: „Kde je vaša šálka a tácňa, pane?“

Mason pokrčil plecami. „Voľakde som ju položil,“ poznamenal, „ale neviem si spomenúť, kde. Nepochybne sa to ukáže. Prezeral som si obrazy na chodbe a potom som vyšiel na chvíľu na dvor.“

„Dobre, pane.“

„Ako sa voláte?“ opýtal sa Mason.

„Arthur — Arthur Coulter.“

„Pracujete ako šofér aj ako čašník?“

„Áno, pane.“

„Aký voz má pán Kent?“

„Cadillac a ford kabriolet. Dnes ráno idem pristaviť sedan. Vravel, že vy ho budete viesť.“

„Tak je. Mohli by ste ho naštartovať, Arthur.“

Čašník zmizol ihneď a potichu ako dobre vycvičený sluha. V nasledujúcom okamihu stál vo dverách Kent s kufrom a plášťom a radil mu: „Pán Mason, mali by ste si vziať plášť.“

„Je v hale,“ odpovedal Mason.

Vrátil sa do prijímacej haly a zobral si kabát a klobúk. Skoro súčasne sa k nim pripojila Lucille Maysová. Kent otvoril dvere. Ozvalo sa vrčanie motora. Spoza zákruty zažiarili reflektory. Ligotavý cadillac hladko zastal. Coulter vyliezol spoza volantu, otvoril dvere na aute a položil dnu dva ľahké kufríky. Mason si sadol za volant, zasmial sa a povedal: „Mal by tu byť ešte ktosi. Cítim sa ako gardedáma.“

„Skôr ako amor,“ utrúsil Kent.

„Nová úloha,“ smial sa Mason, „ale pousilujem sa, aby som ju dobre zahral.“ Hodil rýchlosť, povolil spojku, a keď sa auto hladko pohlo, začal: „Preberme si jednotlivé body, aby sme sa presvedčili, či je všetko v poriadku.“

Kent vytiahol skladacie sedadlo, posadil sa naň a naklonil sa dopredu, takže jeho hlava bola iba na pár centimetrov i Masonovho pleca. „Ja mám ísť v Yume rovno do budovy súdu,“ povedal Kent. „Správne?“

Mason prikývol a chvíľu venoval pozornosť rýchlostnej páke. Potom sa ozval, neodtŕhajúc oči od cesty. „Áno. Vyhľadajte telefonistku, ak majú vlastnú ústredňu, a ak nie, zistite, kto dvíha telefón v kancelárii. Povedzte im, že čakáte na dôležitý rozhovor, a zariaďte veci tak, aby nenastali nijaké prieťahy. Ja vám zavolám, len čo bude vydaný právoplatný rozsudok. Potom sa môžete usadiť v hoteli Winslow v Yume. Tam čakajte. Ak sa vám do šiestej večer

neozvem, môžete začať medové týždne, ale oznámte mi, kde vás nájdem.“

„Pustíte sa do Maddoxa?“ opýtal sa Kent.

Mason zaťal zuby. „Ja mu podkúrim,“ sľúbil, „ale myslím, že bude lepšie, keď sa doňho pustíme v Chicagu. Chcem sa na niečo pozrieť.“

„Naznačíte mu, že nebude nijaký kompromis?“

„Maddoxa môžete prenechať mne,“ zavrčal Mason pochmúrne a stlačil plynový pedál skoro až po dlážku

Perry Mason jemne zaklopal na dvere Edninej spálne. Otvorila a opýtala sa: „Kde ste zanechali svadobčanov?“

„Vysoko vo vzduchu,“ odpovedal a usmial sa, „a dúfam, že ma za to nevyhodíte.“

„Poďte dnu a porozprávajte mi o nich. Nezabúdajte, že som žena, a sobáš pre nás znamená veľmi veľa. Nevynechajte preto ani najmenšiu podrobnosť.“

Mason sa posadil a uškrnul sa: „Prišli sme na letisko. Pristúpil k nám pilot, v ruke držal hompáľajúcu sa helmu a predstavil sa. Pritiahli kabínové lietadlo. Motory bežali. Váš strýko a slečna Maysová nastúpili do lietadla. Chvíľu sme mudrovali. Slečna Maysová mi poslala bozk. Pilot vyliezol hore, vyroloval s lietadlom na dráhu, vyskúšal najprv jeden motor, potom druhý, rozbehol sa proti vetru a odlepil sa od zeme. Práve vychádzalo slnko. Kopce za Burbankom boli krásne belasé a... Aha, skoro som zabudol, podľa predpovede počasia bola dobrá viditeľnosť, ľahký vánok, jasno a dobré letové podmienky až do Yumy.“

„Ach, vy neromantickí právnici!“ zvolala.

„A čo ste robili vy?“ opýtal sa Mason. „Ja som sa jednoducho objedala,“ odvetila. „Len čo ste vypadli, zatelefonovala som po taxík a rozkázala som mu počkať na rohu. Vykradla som sa zadným vchodom, zaviezla som sa do Hollywoodu a dala som si skromné raňajky. Potom som sa chytro vrátila taxíkom domov, zvestovala som, že som sa vrátila zo Santa Barbary autobusom a vyhladovaná. Rozkázala som si raňajky. O pár minút budú tu.“

„Čašník sa ma pýtal,“ ozval sa Mason, „kde sa podela moja šálka. Odišiel som s ňou a chýbala mu.“

Zamračila sa. „Je tu, v izbe. Vynesiem ju na dvor a nechám ju tam na stole. Teraz už radšej poďme.“ Zobrala šálku a tácňu z

toaletného stolíka. „Namojveru, ozaj sa cítim ako zločinec. To všetci advokáti robia z ľudí takých tajnostkárov?“

„Neviem, ale nemali by ste obviňovať z vlastného intrigánstva svojho poradcu... keď už vaše hviezdy vnukli vášmu strýkovi, aby sa poradil s advokátom, ktorého meno sa skladá z piatich písmen a má čosi spoločné s kameňom.“

Nadšene sa zachichotala a povedala: „Neviem, čo by som si počala bez svojej astrológie. A strýko tvrdí, že tomu neverí, to je najsmiešnejšie na celej veci.“

„Vy tomu veríte?“ opýtal sa Mason.

„Prečo nie?“

Advokát mykol plecami.

Slnko nakuklo do dvora. Edna Hammerová si sadla na rozkladacie kreslo, položila šálku s tácňou na konferenčný stolík, kriticky si riad obzerala a vyhlásila: „Nevyzerá to tam práve najlepšie, pravda?“

„Nie,“ prisvedčil Mason. „Úprimne povedané, váš čašník čosi tušil — ale teraz už na tom nezáleží, keď váš strýko odcestoval.“

„Veru záleží,“ namietala slečna Hammerová. „Nemôžem narobiť zle Helen Warringtonovej. Nepoznáte Boba Peasleyho. Kristepane, roztrhal by Jerryho na kusy — totiž pokúsil by sa o to.“ Odmlčala sa a zasmiala sa predstave, že by krehký Peasley mohol byť surový k statnému, plecnatému Harrisovi. Zdvihla šálku a tácňu, prikročila k inému stolíku a potiahla páčku. Horná doska sa zdvihla a pod ňou sa ukázala podlhovastá priehradka. „Predpokladám, že pôvodne mala slúžiť na príbory a obrúsky, ale dá sa tam kadečo uschovať,“ vysvetľovala.

Mason ju pozoroval. Keď sa obrátila, zachytila jeho pohľad a opýtala sa:

„Prečo máte taký čudný výraz?“

„Aký výraz?“

„Tak sa čudne dívate!“

„Nevedel som o tom.“

„Na čo ste mysleli?“'

„Práve som myslel na to, aké slabé vyhliadky má ťarbavý muž, keď má do činenia s rafinovanejším ženským počínaním.“

„Slovom, slušne ste mi naznačili, že vodím strýka za nos.“

„To závisí od toho, čo znamená vodiť niekoho za nos.“

„Nevidím nič zlé na tom, keď človek používa na dosiahnutie svojich cieľov také duševné schopnosti, aké má. Vy áno?“ opýtala sa.

Pokrútil hlavou a doložil: „Najmä ak k tým duševným schopnostiam pristupuje krása.“

Edna pokračovala zasneno: „Kiež by som bola krásna. Ale nie som. Mám dobrú postavu, to viem. Ale črty nemám pravidelné. Mám priveľmi živý výraz. Dievča musí udržiavať svoju tvár v pokoji, ak má byť krásne. Aspoň si to myslím. To dodáva človeku ten panenský, bábikovitý výraz, ktorý sa mužom tak páči na ženách, nemyslíte?“

„Nikdy som sa nad tým nezamýšľal — z tejto stránky,“ odvetil Mason.

„Ja som o tom veľa uvažovala. Chcem využívať svoju krásu. Na to ju mám Mnohí ľudia sú presvedčení, že sa schválne obliekam tak, aby vynikla moja postava. Je to tak. Som na to pyšná Možno je v tom čosi barbarské, trochu živočíšne. Bob Peasley to tvrdí. Ale ja sa vyžívam v tom, že mám dobrú postavu. Asi neviem, čo je skromnosť...“

„Myslím,“ prerušil ju Mason, „že váš čašník čosi chce. Približuje sa dosť cieľavedome.“

Odmlčala sa, zahľadela sa na čašníka a rýchlo zašepkala: „Nezabúdajte: nesmie sa dozvedieť, že som tu v noci bola.“

Obrátila sa k čašníkovi a oslovila ho: „Čo je, Arthur?“

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa, „ale nemôžem... nemôžem otvoriť zásuvku na príborníku. Tú hornú. Zdá sa, že je zamknutá.“

„Hm,“ zvolala po chvíli. „Ste si istý, že ste hľadali všade, Arthur?“

„Áno, madam.“

„Nazreli ste do toho mosadzného pohára vpravo nad džbánom?“

„Nie, madam, tam nie.“

„Tak poďme sa ta pozrieť. Musí byť niekde tam.“ Veľavýznamne zaškúlila na Masona a zrýchlila kroky. Mason vykročil po jej boku a čašník sa pohol za nimi. Dodržiaval úctivý odstup. Keď prišli k príborníku, skúsila zásuvku a potvrdila: „Áno, je zamknutá,“ a začala hľadať hore na príborníku a ruky jej vrtko behali sem i ta. „Arthur, ten kľúč musí byť niekde tu,“ prehovorila ako kúzelník, keď chce odpútať pozornosť divákov od svojich rúk. „Včera bol v zásuvke, viem to. Voľakto mimovoľne zamkol zásuvku a kľúč niekam zašantročil. Neviem si predstaviť, kto by ho mohol odniesť. Veď v tej zásuvke nemôže byť nič také, čo... No teda, tu je! Bol pod záhybom prikrývky.“

Čašník pozoroval, ako zastrčila kľúč do zámky a zvrtla ho. „Prepáčte, že som vás obťažoval,“ ospravedlňoval sa. „Nemohol som ho nájsť. Myslel som, že budete vedieť, kde je.“

Slečna Hammerová otvorila zásuvku, odrazu zatajila dych a meravo sa zahľadela na kazetu vyloženú zamatom. Jemne opracovaná vidlička s rúčkou z čiernej rohoviny a ligotala vo vydutej priehlbinke, ale miesto, kde mal ležať dlhý nôž, bolo prázdne. Významne pozrela na Perryho Masona a oči jej stemneli od hrôzy. Potom sa opýtala: „Arthur, čo ste to vlastne chceli?“

„Ja to nájdem, slečna Hammerová, neobťažujte sa. Len som sa chcel dostať do tej zásuvky.“

Vytiahol pár soľničiek a zavrel zásuvku.

Edna Hammerová uprela pohľad na Perryho Masona, potom mu strčila ruku pod pazuchu, zovrela mu predlaktie a povedala: „Vráťme sa na dvor. Včasráno sa mi tam ohromne páči.“

„Kedy budete raňajkovať?“ opýtal sa Mason. „Mali by sme zájsť hore a zobudiť doktora Keltona.“

„Ach, my raňajkujeme každý osve. Podľa toho, kedy sa zobudíme.“

„Jednako,“ zopakoval Mason veľavýznamne, „si myslím, že doktor Kelton sa poteší, keď ho navštívime.“

„Aha, pravdaže,“ zvolala rýchlo. „Áno, áno, máte pravdu. Poďme za doktorom Keltonom.“

Pohli sa ku schodom „Chvíľu som vás nechápala,“ prehovorila potichu. „Chcete sa pozrieť do strýkovej spálne?“

„Aj tam.“

„Nerozumiem. Azda nepredpokladáte, že by mohol...“

Keď Ednin hlas zamĺkol, Mason poznamenal: „Včera večer ste sa nepozreli do zásuvky, keď ste ju zamykali.“

„N-n-nie,“ prisvedčila. „Nepozrela, ale ten nôž tam iste bol.“

„No,“ pokýval Mason hlavou, „uvidíme, čo uvidíme.“

Rozbehla sa dopredu hore schodmi, nohy sa jej pôvabne mihali po stupienkoch, ale keď pristúpila k dverám strýkovej spálne, cúvla a zašepkala: „Akosi sa bojím toho, čo tam nájdeme.“

„Už tam upratovali?“ opýtal sa Mason.

„Nie, upratovačka začne postielať až okolo deviatej.“

Mason otvoril dvere. Vstúpila do spálne krok-dva za ním: Mason sa poobzeral a utrúsil: „Zdá sa, že je všetko v poriadku — v kútoch ani pod posteľou netrčia nijaké mŕtvoly.“

„Pán Mason, prosím vás, nestrašte ma. Nesmiem sa báť. Bude pod poduškou, ak tu vôbec bude. Aj vtedy tam bol. Pozrite sa vy, ja sa neodvážim.“

Mason pristúpil k posteli a zdvihol podušku. Pod ňou ležal dlhý nôž s čiernou rúčkou. Ostrie pokrývali zlovestné červenkasté škvrny.

Mason pustil vankúš, priskočil k Edne Hammerovej a zakryl jej dlaňou ústa. „Ticho," rozkázal a pridusil výkriky, ktoré sa chystala vydať. „Hýbte rozumom. Prv ako spravíme poplach, zistíme, ako sa veci majú."

„Ale ten nôž!" vypískla, keď odtiahol ruku z jej úst. „Je c-c-celý krvavý! Vidíte, čo sa s-stalo. Ach, ja sa tak b-bo- jím!"

„Prestaňte," tíšil ju Mason „Hystéria nám nepomôže. Rozhýbme sa a zistime, ako to vyzerá. Poďme."

Vykročil do chodby, zamieril k dverám svojej izby, skúsil kľučku, zistil, že je zamknuté, a zabúchal na dvere. Po chvíli sa ozvali ťažké kroky, cvakla zámka a doktor Kelton, namydlený a so štetkou v pravej ruke povedal: „Už som hore, ak ste ma prišli zobudiť. Cez okno sem vanie vôňa opekanej slaninky a..."

„Neprišli sme ťa zobudiť," vysvetľoval mu Mason. „Zmy si tú penu z tváre a hybaj s nami. Košeľu si nemusíš obliekať, poď tak, ako si."

Doktor Kelton na okamih vytreštil oči na Masona, potom pristúpil k umývadlu, opláchol si tvár vodou, poutieral si uterákom penu a zamieril s nimi cez chodbu ku Kentovej izbe, osušujúc si tvár a ruky. Mason zdvihol podušku. Doktor Kelton sa zohol, obzeral si krvavé škvrny, také výrečné v svojej mlčanlivej obžalobe. Kelton ticho zahvízdal.

„To bude Maddox," vyhŕkla hystericky Edna Hammerová. „Viete, ako o ňom zmýšľal strýko Pete. Večer sa s tou myšlienkou ukladal do postele... Chytro, poďme hneď do jeho izby! Možno nie je mŕtvy — iba ranený. Ak strýko Pete šmátral potme... možno..." Odmlčala sa, neschopná vydýchnuť.

Mason prikývol a zvrtol sa k dverám. „Veďte nás," rozkázal jej.

Viedla ich po chodbe, dolu schodmi a zamierila do chodby v opačnom krídle domu. Pred dverami zastala, zdvihla ruku a povedala:

„Nie, nie, zabudla som, že Maddox si vymenil izbu so strýkom Philom. Maddox je tamto.“

„Kto je strýko Phil?“ opýtal sa doktor Kelton.

„Philip Rease, nevlastný brat strýka Petra. Taký trochu šibnutý. Zdalo sa mu, že v jeho izbe ťahá, a včera poprosil Maddoxa, či by si s ním nevymenil izbu.“

Zamierila k druhým dverám, zľahka zaklopala, a keď sa nik neozval, bojazlivo zaškúlila na Perryho Masona a pomaly siahla po kľučke. „Počkajte chvíľu,“ zadržal ju Mason, „nechajte to radšej na mňa.“ Jemne ju odsotil nabok, stisol kľučku a otvoril dvere. Izba bola na severnej strane chodby. Francúzske dvere ústili do vycementovanej predsiene vyvýšenej osemnásť cólov na dvor. Závesy boli spustené a ranné svetlo presakovalo do izby. Na posteli sa hmlisto črtalo čosi nehybné. Mason podišiel dopredu a cez plece zašepkal doktorovi Keltonovi: „Daj si pozor, ničoho sa nedotýkaj.“

Edna Hammerová urobila zo dva váhavé kroky, potom rýchlo pristúpila k Perrymu Masonovi a chytila ho za ruku. Mason sa nachýlil nad posteľ. Postava pod ním sa zrazu pohla. Mason odskočil. Frank Maddox sa posadil na posteli, vytreštil na nich oči, a keď jeho prekvapenie prešlo do rozhorčenia, opýtal sa: „Do čerta, čo to má znamenať?“

„Prišli sme vás zavolať na raňajky,“ prehovoril Mason.

„Vy máte hrošiu kožu,“ zavrčal Maddox, „keď ste ma takto prepadli v súkromí. Čo tu do čerta hľadáte? Ak ste sa mi hrabali v súkromných papieroch, dám vás zavrieť. To som si mohol myslieť, že sa Kent uchýli k nejakej pokútnej taktike. Tvári sa ako dobrosrdečný, veľkodušný človek, ale je to iba pretvárka. Stačí, zoškriabať povrch, a hneď sa ukáže, aký je to hnusný tchor.“

Mason sa ho opýtal potichu: „Maddox, a čo pani Foggová — aj ona je tchor?“

V Maddoxovej tvári sa zrazu zjavil strach. Po chvíli sa ozval: „Tak vy o nej viete?“

„Áno.“

„A preto ste prišli ku mne?“

„Kdeže,“ odpovedal Mason. „Prišli sme vás zavolať na raňajky. Poďte.“

„Počkajte chvíľu.“

Vystrčil nohy z postele a zašmátral po papučiach.

„Mason, neverte všetkému, čo počujete o Foggovej. Má to dve stránky.“

„Áno,“ prisvedčil Mason. „Aj teplá hrianka má dve strany a v tejto chvíli ma zaujímajú práve tie. O Foggovej si pohovoríme neskoršie.“

Vyšiel z izby prvý, pridržal dvere, kým nevyšli ostatní do chodby, a potom ich pribuchol. „Kto je to tá Foggová?“ opýtala sa Edna Hammerová.

„Tromf, ktorý som skrýval v rukáve, ale keď začal robiť škandál, musel som ho zahrať. Teraz bude robiť dobrotu.“

„Ale čo je to?“ opýtala sa. „Ak sa to týka strýka Petra, ja...“

„Kým sme tu,“ ozval sa Mason, „mohli by sme vykonať sčítanie ľudu.“

„Ako to myslite?“

„Ubezpečíme sa, či nie sú ostatní — indisponovaní. Kto spí tuto?“

„Pán Duncan.“

Mason zabúchal hánkami na dvere. Zaburácal podozrievavý hlas: „Kto je to?“

Mason sa usmial na doktora Keltona a podotkol: „Jim, všimni si tú právnickú školu. Keď som zaklopal na tvoje dvere, otvoril si. Keď zaklopem na advokátove dvere, chce vedieť, kto je to.“

„Možno nie je vhodne oblečený do dámskej spoločnosti,“ utrúsil doktor Kelton, ale Duncan, kompletne oblečený, ešte i s kravatou, roztvoril dvere dokorán a bojovne na nich zagánil.

„Tak,“ opýtal sa, „čo chcete?“

„Prvé pozvanie na raňajky,“ vysvetľoval mu Mason.

Duncan si napravil okuliare a zdvihol hlavu, aby si ich mohol prezrieť cez dolnú polovicu skiel, a opýtal sa: „Je to novinka, ktorú zaviedol pán Kent?“

„Môžete si to myslieť,“ odvetil Mason a odvrátil sa od dverí.

„V tejto miestnosti spí váš strýko Phil?“ obrátil sa na Ednu. Ukázal na dvere, pred ktorými zastala najprv.

„Áno. Maddox tam spal do včerajšieho dňa, potom si s ním vymenil izbu strýko Phil.“

„Dobre, zavoláme vášho strýka Phila,“ poznamenal Mason.

Zaklopal na dvere. Nedostal odpoveď a zaklopal hlasnejšie. Duncan, ktorý zostal stáť vo dverách svojej izby, zamieril k nim a opýtal sa: „O čo vám vlastne ide?“

Mason sa zatváril rozpačito, hlasno zabúchal hánkami, stisol kľučku, otvoril dvere a vstúpil do miestnosti. Mason urobil krok smerom k posteli, zvrtol sa, zadržal ostatných vo dverách a rozkázal doktorovi Keltonovi: „Odveď to dievča, stadiaľto.“

„Čo sa stalo?“ opýtala sa Edna Hammerová, a keď pochopila mlčanie, zjačala.

Duncan sa dôležito pchal do izby, ohlásil sa: „Čo je tu? Čo sa stalo?“

Maddox v pyžame a papučiach sa prišúchal po chodbe a pripojil sa k skupinke vo dverách. Doktor Kelton chytil Ednu Hammerovú za ruku a tisol ju z izby so slovami: „Uvoľnite nám cestu, prosím.“ Duncan svojím brušiskom zatarasoval východ. Doktor Kelton, nemenej statný, ale nie taký tučný, sa oprel o Duncana. „Pusťte tú ženu,“ zopakoval.

Duncan sa vtisol dnu. „Mám právo vedieť, čo sa tu deje.“

„Pusťte tú ženu,“ zopakoval doktor Kelton.

Duncan si odkašlal a hrnul sa dnu. Doktor Kelton sa trochu nachýlil, napäl svaly, zahnal sa a sotil Duncana späť. Edna Hammerová vzlykala s vreckovkou na ústach a vyšla. Duncan opäť nadobudol rovnováhu a pretisol sa cez dvere so slovami: „Maddox, videli ste, čo vykonal. Pozrime sa, o čo tu vlastne ide.“

Mason zvýšil hlas a zavolal na doktora Keltona: „Jim, radšej sa vráť, budeme potrebovať lekára a chcem nejakého svedka, ktorý sa postará, aby títo dvaja kuvici niečo nespískali.“

Duncan protestoval: „V mene svojho klienta vyslovujem... Och, panebože... Och, dobrý bože, toho chlapa zavraždili!“

Doktor Kelton pristúpil k posteli, obzrel si zakrvavenú posteľnú bielizeň a zelenkavosivú tvár s pootvorenými sklenými očami. Priložil mu prsty na krk, obrátil sa k Masonovi a poznamenal:

„Tu má čo robiť už len ohliadač — a polícia.“

„Všetci opustíme túto miestnosť,“ nariadil Perry Mason zvýšeným hlasom. „Bola tu spáchaná vražda. Kriminalisti by si želali, aby všetko zostalo tak, ako je. Opusťte, prosím, všetci miestnosť a ničoho sa nedotýkajte.“

Duncan nedôverčivo zagánil a zahundral: „A to platí pre vás práve tak, ako pre nás.“

„Samozrejme.“

„Tak sa hýbte a vypadnite odtiaľ. Nemyslite si, že ma môžete preháňať ako ovcu. Neviem, akú právomoc máte, keď tu rozkazujete.“

„Ja som navrhol,“ vysvetľoval Mason, „aby sme všetci opustili miestnosť. Ak tu vy chcete zostať, prosím.“

Pretisol sa popri bruchatom advokátovi a utrúsil: „Poď Jim, varovali sme ich. Ak tu chcú zostať, môžu to vysvetliť kriminalistom.“

Duncan odrazu čosi zvetril a zdrapil Maddoxa za ruku. „Poď von, Frank,“ vyzval ho. „Chce nás vlákať do pasce.“

„Vedeli, že voľakto bol zavraždený. Nazdali sa, že som to bol ja,“ ozval sa Maddox.

„Poďte von, poďte von,“ nástojil Duncan. „Porozprávame sa vonku. Voľačo viem, ale poviem to len polícii. Frank, pozor, aby na vás ten Mason čosi neušil.“ A hrnuli sa z izby von.

„Žiadam,“ zahlaholil Duncan na chodbe, „aby ste okamžite zavolali políciu.“

Perry Mason kráčal k telefónu. „Nežiadate to o nič hlasnejšie ako ja,“ odvrkol. Siahol po telefóne a zavolal na policajnú stanicu. Oznámil službukonajúcemu seržantovi: „V dome Petra B. Kenta bola spáchaná vražda. Je to v Hollywoode, 3824 Lakeview Terrace... Pri telefóne je Perry Mason, advokát... Vysvetlím vám to, keď prídete. Tú izbu som zavrel, Dobre, zamknem ju, ak nájdem kľúč.“

Keď sa Mason odvrátil od telefónu, doktor Kelton ho odviedol nabok. „Perry, iste budeš chcieť vziať do úvahy jednu stránku veci.“

„Akú?“

„Ak tvoj klient Peter Kent mal v úmysle spáchať premyslenú vraždu,“ upozorňoval doktor Kelton, „vybudoval si pre ňu solídny základ tou námesačnosťou.“

„Jim, prečo si myslíš, že plánoval niečo také?“

„Pretože predstiera! tú triašku.“

Mason odrazu pozrel doktorovi Keltonovi do očí. „Pozri, Jim,“ poradil mu. „Ak nechceš zmeškať všetkých svojich predpoludňajších pacientov, radšej chod odtiaľto. Ja tu musím zostať. Ty nie.“ Doktor Kelton prikývol. Uľavilo sa mu. „Môžeš si zobrať moje auto,“ doložil Mason.

Mason dával v kúte dvora potichu inštrukcie Edne Hammerovej. „Nech sa stane hocičo,“ vravel, „nik sa nesmie dozvedieť, že ste neodišli do Santa Barbary.“ Pozrel na hodinky a pokračoval. „Aspoň dve a pol hodiny musíme dokonale kryť vášho strýka Petra.“

„Myslíte, že budú chcieť, aby sa vrátil?“

„Budú ho chcieť vypočúvať.“

„Budú ho chcieť prinútiť na návrat?“

„Pravdepodobne.“

„Čo im mám povedať?“

„Povedzte im, že neviete, kde je.“

„Poviem im, že som strávila noc v Santa Barbare a vrátila som sa autobusom.“

Mason prižmúril oči a povedal: „To by som vám neradil.“

„Ale ja im to poviem.“

„Oni si to overia.“

„Nebudú mať príčinu overovať si to. Ale čo im vy poviete o strýkovi Petrovi?“

„Ja im nepoviem ani slovo,“ odvetil Mason.

„Nedostanú vás do nepríjemností?“

„Nech to skúsia.“

„Kedy ma budú vypočúvať?“

Opäť pozrel na hodinky. „Každú chvíľu. Prezerajú izbu a telo. Duncan blčí túžbou, aby im mohol čosi nadštrknúť. Neviem, čo Pravdepodobne čosi, čo je iba spolovice také dôležité, ako si myslí. On i Maddox nenávidia vášho strýka Petra aj mňa Nedá sa presne odhadnúť, čo vykonajú, ani ako ďaleko ich zavedie nenávisť.“

„Azda sa len neuchýlia ku krivej prísahe?“

„Ruku do ohňa by som nedal ani za jedného. Maddox je podvodník. A myslím, že Duncan je pokútny advokát. Obidvaja sa usilovali vyžmýkať z vášho strýka peniaze. Ja som sa im postavil do cesty, a to ich, prirodzene, zlostí.“

„Ale čo podniknúť?“

„Neviem. Uvidíme. Ja by som si chcel medzitým zatelefonovať. Vy držíte pevnosť.“

„Dobre. Ale pamätajte, že som strávila noc v Santa Barbare a vrátila som sa taxíkom.“

„Nevravte im, kde ste strávili noc,“ varoval ju. „Dokiaľ sa neporadíte so mnou, odmietajte im na to odpovedať.“

„Boli by z toho nepríjemnosti?“ opýtala sa.

„Veľké,“ odvetil. „Ale nepríjemnosti budú, nech urobíte hocičo. Povedzte im, že to, kde ste strávili noc, nijako nesúvisí z vraždou, ale týka sa to obchodných záujmov vášho strýka. Nezabúdajte však, že skôr či neskôr budete musieť vypovedať pod prísahou a potom budete musieť povedať pravdu.“

„Prečo?“

„Pretože v opačnom prípade by vás mohli stíhať pre krivú prísahu.“

„Och, bože... Nepoviem im nič.“

„Výborne,“ potešil sa. „Nepovedzte im nič.“

„Ale nevyzradíte ma?“

„Počúvajte,“ odvetil. „Ak zo mňa niečo dostanú, nech sa prepadnem. Idem si zavolať.“ Odskočil si do telefónnej kabíny a zavolal Delle Streetovej. „Della,“ oslovil ju, keď začul v telefóne jej hlas, „tu sa volaco stalo. Povedzte Paulovi Drakeovi, aby zobral pár dobrých chlapov a prišiel sem. Dnu ho pravdepodobne nepustia, ale nech sa motá okolo domu a nech zistí, čo bude môcť. Viete niečo nové zo Santa Barbary?“

„Áno. Práve pred niekoľkými minútami telefonoval Jackson. Striedali sa s pánom Harrisom a celú noc strážili dom Doris

Kentovej. Vôbec nevyšla von, ale Jackson vám chce osobne niečo povedať. Vraj to nechce hovoriť do telefónu.“

„Prečo?“

„Vraj je to prudko výbušné.“

„Kto stráži teraz ten dom?“

„Myslím, že pán Harris. Jackson bol v službe skoro do polnoci. Potom ho vystriedal Harris a Harris vraj chce, aby ho niekto vymenil.“

„Della, poviem vám, čo urobíte. Drakeova agentúra má tuším voľakoho v Santa Barbare Nech Paul obstará nejaké fotografie a presný popis pani Kentovej. Nech sa potom dá do styku s Harrisom a prevezme stráž. Chcem vedieť, kedy odíde pani Kentová z domu a podľa možnosti aj kde pôjde. Nech Jackson vyzdvihne čo najskôr ten právoplatný rozsudok. Nech vás informuje telefonicky. Ja budem dostávať informácie od vás. Je vám to jasné?“

„Áno,“ prisvedčila. „Čo sa tam stalo?“

„Nôž na mäso sa zašpinil,“ odvetil.

Na okamih nastalo ticho, v ktorom mu doliehal do uší len šum prístroja. Potom sa ozvalo: „Rozumiem.“

„Dobré dievča,“ pochválil ju Mason a zložil. Vyšiel z kabíny a na chodbe našiel Ednu Hammerovú.

„Všetko v poriadku?“ opýtala sa. Mason prikývol. „Zariaďujete veci, aby sa strýko Peter mohol oženiť?“ opýtala sa.

„Chcem podniknúť pre svojho klienta to najlepšie, čo môžem,“ odpovedal jej.

Oči, ktoré naňho hľadeli, zažiarili chytráckym obdivom: „Vy ste schopný advokát, pravda?“

„Ako to myslíte?“ opýtal sa.

„Tak,“ vysvetľovala, „že náhodou poznám zákon tohto štátu, podľa ktorého žena nemôže svedčiť proti svojmu mužovi. Keď bude strýko Pete zosobášený s Lucille Maysovou, ona nebude môcť svedčiť proti nemu, pravda?“

Perry Mason zdvihol obočie. „Nechápem, o čom by mohla svedčiť... Tu ide seržant Holcomb.“

„Povedzte,“ vyhŕkla a studenými prstami zovrela Perrymu Masonovi zápästie, „budete obhajovať strýka Petra?“

„Vždy bránim svojho klienta.“

„Pokiaľ?“

„Ak váš strýko Pete spáchal chladnokrvnú, premyslenú vraždu,“ odvetil, „poradím mu, aby sa priznal k vine alebo aby si našiel iného advokáta. Ak zabíjal ako námesačný, zostanem na jeho strane do konca. Stačí vám to?“

„No čo ak spáchal chladnokrvnú, premyslenú vraždu, ako vravíte?“

„Potom buď prizná vinu, alebo si nájde iného advokáta, ktorý ho bude zastupovať.“

„Kto rozhodne, či spáchal chladnokrvnú vraždu?“

„Ja.“

„Ale neprenáhlite sa so svojím rozhodnutím? Pravda nebudete robiť predčasné závery? Sľúbte mi to.“

„Nikdy to nerobím,“ odvetil a uškrnul sa. „Dobré ráno, seržant Holcomb.“

Seržant Holcomb, ktorý kráčal po chodbe k nim, prešiel pohľadom z Perryho Masona na Ednu Hammerovú. V očiach sa mu zračila nedôvera. „Tak sa mi zdá,“ prehovoril, „akoby ste tejto mladej žene radili, čo má povedať.“

„Zdanie tak často klame, seržant,“ ľúbezne zašvitoril Perry Mason. „Slečna Hammerová, dovoľte, aby som vám predstavil seržanta Holcomba.“

Seržant si to vôbec neráčil všimnúť. „Ako ste sa sem dostali vy?“ opýtal sa Perryho Masona.

„Dojednávam zmluvu medzi istým chlapíkom zvaným Maddox a pánom Petrom Kentom.“

„A kde je Peter Kent?“

„Verte mi, že vám to nemôžem povedať.“

„Prečo nie?“

„Zradil by som svojho klienta.“

„Bohapustý nezmysel.“

Mason sa uklonil a odvetil: „To je váš názor na vec, seržant. Môj názor je taký, že by to bolo porušenie úradného tajomstva. Prirodzene, to znamená len toľko, že ide o ďalšiu názorovú nezhodu, aké sa medzi nami neraz vyskytujú.“

„A ďalej,“ zavrčal seržant Holcomb, „čo ďalej?“

„Ďalej nič.“

„Ešte vždy neviem, kde je Peter Kent.“

„Nepochybne,“ radil mu Mason, „máte poruke aj iné zdroje informácií.“

Holcomb sa obrátil k Edne Hammerovej: „Vy ste jeho neter?“

„Áno.“

„Kde je teraz váš strýko?“

„Ubezpečujem vás, že vám to nemôžem povedať.“

Holcombovi stemnela od zúrivosti tvár. „Poslal som po Sama Blaina, okresného prokurátora. Obidvaja pôjdete so mnou do obývačky.“ Seržant sa zvrtol a vykročil dlhou chodbou smerom k obývacej izbe.

„Vy im radšej povedzte pravdu,“ radil Perry Mason Edne Hammerovej.

„ Nemôžem.“

Pokročil plecom, chytil ju pod pazuchu a zamieril s ňou do obývacej izby. Boli tam už aj všetci ostatní. Celá spoločnosť bola vážna a zakríknutá. Seržant Holcomb pozrel na hodinky a oznámil: „Sam Blaine, okresný prokurátor tu bude každú chvíľu. Chcem vám položiť niekoľko otázok. Kto je ten mŕtvy?“

Duncan zvýšil hlas „Ja som právnik Myslím, že by som vám mohol v tejto veci pomôcť. Mám pre vás veľmi cenné informácie.“

„Kto je ten mŕtvy?“ opýtal sa Holcomb.

„Je to Phil Rease, nevlastný brat Petra Kenta,“ odpovedal Maddox.

„Kto ste vy?“

„Frank B. Maddox. Som obchodným spoločníkom pána Kenta, prezidentom Maddoxovej výrobnej spoločnosti v Chicagu.“

„Čo tu robíte?“

„Vyjasňujeme si s pánom Kentom isté obchodné otázky a toto je pán Duncan, môj advokát.“

„S vami rokoval Mason?“ opýtal sa Holcomb.

„Pán Mason,“ poznamenal Duncan pompézne, „zastupoval pána Kenta. Bol tu večer a strávil noc v tomto dome. Priviedol si lekára. Myslím, že sa volá doktor Kelton.“

Holcomb sa obrátil na Masona a opýtal sa: „Kde je Kelton?“

„Mal nejaké súrne prípady. Nemohol čakať. Prirodzene, môžete ho hocikedy vyhľadať.“

Maddox bez vyzvania vyhlásil: „Tento človek, Mason, doktor Kelton a slečna Hammerová vedeli, že bol voľakto zavraždený. Nevedeli, kto. Dnes ráno snorili po dome a zisťovali to. Mysleli si, že nájdu mňa s nožom v srdci.“

„Mason, odkiaľ ste vedeli, že niekoho zavraždili?“ opýtal sa seržant Holcomb.

Mason vytreštil oči. „Nevedel som to.“

Otvorili sa dvere a Athur Coulter uviedol do miestnosti elegantného mladého muža s okuliarmi, z ktorých visela dlhá čierna šnúrka. „To je Sam Blaine,“ predstavil ho seržant Holcomb. „Prevezme prípad.“

Blaine, čerstvo oholený, v ligotavých žltohnedých topánkach a v snehobielej košeli, sa na všetkých usmial a prehovoril: „Okamih, prosím, kým sa poinformujem.“ Odviedol seržanta Holcomba do kúta, a tam sa chvíľu potichu zhovárali. Keď skončili, Blaine sa vrátil, pritiahol si kreslo k čelu stola, otvoril si aktovku, vytiahol zápisník a začal:

„Počul niekto v noci voľačo podozrivé?“

Duncan si dôležito odkašlal. „Rád by som niečo povedal,“ prehovoril. „Myslím, že vám môžem povedať presne, čo sa stalo.“

„Kto ste?“ opýtal sa Blaine.

„John J. Duncan, advokát.“

„Nech sa páči,“ vyzval ho Blaine.

„Krátko po polnoci som sa zobudil, lebo voľakto prešiel popri francúzskych oknách. Svietil mesiac a padol na mňa tieň. Spávam veľmi zle. Myslím, že tá osoba chodila bosá.“

„Čo ste urobili?“

„Zazrel som tú osobu, keď kráčala popri mojej izbe. Pred francúzskymi oknami je cementový chodník. Vyskočil som z postele a bežal som k oknám. Bol spln mesiaca. Videl som, že to bol nejaký námesačný človek.“

„Ako ste zistili, že bol námesačný?“ opýtal sa Blaine.

„Podľa oblečenia tej osoby a podľa čudnej chôdze. Postava mala na sebe nočný úbor. Hlavu mala zaklonenú dozadu. Okamžite som vedel, že je to námesačník.“

„Bol to muž či žena?“

„Hm... no, viete, svietil mesiac a...“

„Nemusíte tú otázku zodpovedať hneď teraz,“ doložil chytro Blaine. „Čo robila tá osoba?“

„Kráčala cez dvor, chvíľu zápasila so záhradným stolíkom a zdvihla dosku. Potom tá postava zmizla vo dverách na severnej strane dvora — vo dverách ústiacich do chodby.“

„Videli ste to?“

„Veľmi jasne.“

„Ako ste určili čas?“

„Podľa hodín pri mojej posteli.“

„Koľko bolo hodín?“

„Štvrť na jednu. Potom som dlho nemohol zaspať.“

Blaine sa opýtal Edny: „Ste slečna Edna Hammerová?“

„Áno.“

„Čo je vám o tomto známe?“ „Nič.“

„Videli ste v noci niekoho vchádzať do vašej izby?“

„Nie.“

„Zamkli ste si dvere či nie?“

„Zamkla. V noci bývam nervózna. Už je to skoro mesiac, čo som si dala namontovať do dverí na spálni novú zámku. Jediný kľúč od nej mám ja.“

„Vedeli ste ráno, že bol niekto zavraždený?“

„Pravdaže nie.“

„Opustili ste v noci svoju izbu?“

Zaváhala a odpovedala: „To, kde som bola v noci, nijako nesúvisí s týmto prípadom.“

Blaine sa opýtal: „Kde je Peter Kent?“

„Opýtajte sa Perryho Masona,“ zasiahol seržant Holcomb. „Zdá sa, že ten to vie.“

Mason odvetil: „Môj klient pán Kent je na obchodnej ceste, ktorá nijako nesúvisí s terajšou situáciou.“

„Kedy odišiel?“

„Nemôžem odpovedať, ak nechcem zradiť dôveru svojho klienta.“

„Kedy sa vráti?“

„Vráti sa buď neskoro večer, alebo zajtra skoro ráno. Myslím, že toľko vám môžem sľúbiť.“

„Kde sa zdržuje teraz? To je vážna otázka, Mason. Nepokúšajte sa kľučkovať. Chceme vášho klienta vypočúvať.“

Mason mykol plecami a mlčal.

„Pozrite,“ vyhrážal sa Blaine, „ak nevyhrabete svojho klienta hneď, my si zistíme, kde je, a dovlečieme ho sem.“

„Nech sa páči,“ poznamenal Mason, „dovlečte ho sem.“

„Kto vie, kde sa zdržuje?“ opýtal sa Blaine.

Chvíľu bolo ticho a potom sa ozval Maddox: „Náhodou viem, že pán Jerry Harris, slečna Edna Hammerová a slečna Helen Warringtonová, sekretárka pána Kenta, odišli včera večer so záhadným poslaním. Myslím, že išli do Santa Barbary. Je možné, že pán Kent išiel s nimi.“

„Hm, do Santa Barbary? Čo robia v Santa Barbare?“ opýtal sa Blaine.

„To vám neviem povedať.“

Blaine sa obrátil k seržantovi Holcombovi a ticho poznamenal: „Nemyslím, že by sme sa takto dostali ďalej. Radšej sa s nimi porozprávame po jednom a vypočujeme aj služobníctvo. Prosím vás, nech všetci opustia miestnosť, ale nech zostanú nablízku, aby som ich mohol vypočuť.“

Seržant Holcomb dôležito prikývol „Dvor,“ oznámil, „sa na to najlepšie hodí. Vyjdite, prosím všetci na dvor a nezhovárajte sa medzi sebou... Nemali by sme najprv vypočuť Perryho Masona a izolovať ho od ostatných? Zastupuje Kenta. Mohli by sme sa všeličo dozvedieť, keby sme ho zobrali prvého.“

Blaine súhlasil: „Dobrá myšlienka. Mason, čo vy viete o tom?“

Mason počkal, kým zatíchol zmätený šuchot pohybujúcich sa nôh a potom začal: „Dojednával som zmluvu medzi Kentom a Maddoxom. Z istých príčin, ktoré by som tu teraz nechcel rozoberať, bolo potrebné rokovanie odložiť. Zostal som tu na noc. Spal som na poschodí v jednej izbe s doktorom Keltonom. Dnes ráno Peter Kent odišiel na obchodnú cestu. Môžem povedať, že tú cestu podnikol na môj návrh. Nemám v úmysle prezrádzať, kam odišiel. Slečna Hammerová ma po jeho odchode upozornila, že nôž na mäso zmizol z príborníka. Náhodou som vedel, že Peter Kent bol predtým námesačný. Podľa môjho názoru je to na papieri, že pri tej príležitosti si zobral nôž na mäso.“

„Na akom papieri?“ prerušil ho Blaine.

„V žiadosti o rozvod, ktorú poslala jeho žena Doris Sully-Kentová.“

„Kde?“

„V Santa Barbare.“

„Pokračujte. Čo ste urobili?“

„Išiel som so slečnou Hammerovou do pána Kentovej spálne. Zdvihol som podušku na jeho posteli a našiel som pod ňou ten nôž.“

„Pod jeho poduškou!“ zvolal Blaine.

Mason chladne prikývol. „Ten nôž bol a aj teraz je pod poduškou na posteli Petra Kenta. Ani som sa ho nedotkol. No ledva som ho zazrel, tušil som, čo sa stalo. Potom som zobudil doktora Keltona a spolu so slečnou Hammerovou sme obišli všetkých hostí. Pána Reasa sme našli v posteli, s prikrývkou až po krk. Zrejme ho prebodli cez ňu. Nerobil som dôkladnejšiu prehliadku. Len čo som objavil telo, odišiel som z izby a zavolal som na policajnú stanicu.“

„Do čerta, prečo ste to nepovedali seržantovi Holcombovi prv?“

„Nedovolili mi. Bol dnu a prehliadal mŕtvolu. Pokúšal som sa dostať dovnútra, ale on mi povedal, aby som zostal vonku.“

Blaine rozkázal seržantovi Holcombovi: „Pošlite voľakoho, nech sa ide pozrieť pod tú podušku. Nech sa nik nedotýka noža, kým nedáme vyhotoviť odtlačky prstov z rúčky... Ako dlho ste tu, seržant?“

„Prišiel som asi desať minút predtým, ako som vám telefonoval,“ odpovedal Holcomb.

„A ja som sem prišiel o desať-pätnásť minút,“ poznamenal Blaine. „To je menej ako polhodina... Ako sa volá ten advokát... aha, áno, Duncan. Zavolám ho a pozriem sa na ten záhradný stolík.“

Blaine vyšiel do dvora. Seržant Holcomb zavolal dvoch mužov a vybehol hore schodmi do Kentovej spálne. Mason sa pobral za Blainom a videl ho osloviť Duncana. Spolu zamierili doprostred dvora. Duncan zaváhal, pristúpil k jednému stolíku, pokrútil hlavou

a prešiel k tomu, do ktorého strčila Edna Hammerová šálku a tácňu. „To je ten stolík?“ opýtal sa Blaine.

„Myslím, že áno.“

„Vravíte, že doska sa dá zdvihnúť?“

„Zdalo sa mi to. Tá osoba zdvihla dosku a potom ju s buchotom spustila.“

Blaine si poobzeral stolík a poznamenal: „Zdá sa, že pod doskou je priehradka... Počkať, tu je páčka.“

Stisol ju a zdvihol vrchnú dosku.

„Nie je tu nič,“ povedal. „Len šálka a tácňa.“

„Jednako, toto je ten stôl,“ nástojil Duncan.

Edna Hammerová poznamenala ledabolo: „Odnesiem tú šálku a tácňu späť do kuchyne.“

Siahla po nej, ale Blaine ju chytil za zápästie. „Počkajte,“ zadržal ju. „O tej šálke a o tácni sa musíme ešte niečo dozvedieť, kým ju niekde odpraceme. Možno budú na nej odtlačky prstov.“

„Ale čo na tom záleží?“ opýtala sa.

Zo skupinky sa ozval čašníkov hlas: „Prepáčte, pán prokurátor, ale tú šálku aj tácňu náhodou poznám... Totiž, aspoň tú tácňu. Viete, je poškodená. Dnes ráno sa mi z nej odštiepil kúsok porcelánu.“

„O koľkej?“

„Krátko po piatej hodine.“

„Čo ste robili s tácňou krátko po piatej?“

„Servíroval som raňajky pánu Kentovi, slečne Lucille Maysovej a pánu Masonovi.“

„Čo ste robili potom?“

„Potom som pristavil cadillac a pán Kent, slečna Maysová a pán Mason odišli preč. Pán Mason priviezol auto asi o hodinu.“

„Neviete, kde išli?“

„Nie, pán prokurátor, ale myslím, že sa išli zosobášiť.“

„A čo nám ešte môžete povedať o tej šálke a tácni?“

„Pán prokurátor, na túto tácňu som položil šálku, z ktorej pán Mason pil kávu. Nemal som kedy vymeniť poškodenú tácňu. Dosť sa ponáhľali a pán Kent mi rozkázal, aby boli raňajky hotové presne o päť hodín dvadsať. Veľmi si potrpí na presnosť.“

„Vy ste raňajkovali z tejto tácne, Mason?“ opýtal sa Blaine.

Mason pokrútil hlavou a povedal: „Celkom určite nie.“

„Nie?“

„Nie,“ odvetil Mason. „Keď som na návšteve, nikdy nepijem z tácne.“

Blaine očervenel a doložil: „Myslel som to tak, že vy ste mali tú šálku a tácňu. Ak chcete byť presný, pili ste z tej šálky.“ „Čašník to tvrdí,“ odpovedal Mason. „Ja osobne neviem odlíšiť jednu šálku od druhej. Pripúšťam, že som dnes ráno pil zo šálky.“

„Čo bolo potom?“

„Prepáčte, pán prokurátor,“ ospravedlňoval sa čašník. „Pán Mason vyšiel von so šálkou a s tácňou Nemohol som ju potom nájsť a opýtal som sa ho, čo s ňou urobil. Odpovedal mi, že sa nepamätá, vraj ju odložil voľakde na dvore.“

„Ráno o päť hodín dvadsať?“

„Približne o päť hodín tridsaťpäť minút alebo o päť hodín štyridsať.“

„Čo hľadal na dvore o päť hodín tridsať?“

Čašník pokrčil plecami.

Blaine sa obrátil na Masona a opýta! sa ho: „Čo ste hľadali vonku o pol šiestej?“

„Je možné, že som tam bol,“ pomaly odvetil Mason, „ale zreteľne sa na to nepamätám.“

„Položili ste šálku s tácňou do tejto priehrady?“

„Nie.“

„Viete, kto ju ta položil?“

„Myslím,“ poznamenal Mason, „že robíte z komára somára Tu je poškodená tácňa a vy márnite drahocenný čas tým, že sa ma

vypytujete, ako som pil kávu a kde som stál, hoci je naliehavo potrebné vyriešiť vraždu. Nejde o to, kto vypil kávu. Tu ide o to, kto vrazil ten nôž...“

„Dosť,“ prerušil ho Blaine. „Na vyšetrovanie stačím aj sám.“ Mason len mykol plecami. „Mali by ste si azda pamätať,“ veľavýznamne podotkol Blaine, „že podľa výpovede tohto nestranného svedka váš klient pán Peter Kent okolo polnoci vložil čosi do tejto priehradky. Teraz sme zistili, že tá vec zmizla a namiesto nej je tu šálka s tácňou, ktorú ste použili, ako ste pripustili.“

„Ja som to nepripustil,“ odvetil Mason. „Možno som tú šálku použil, možno nie Už som povedal, že všetky šálky mi pripadajú rovnaké a ani Duncan neidentifikoval toho námesačného človeka ako Petra Kenta.“

„Je to tá poškodená tácňa,“ zdôraznil Blaine. Mason mykol plecami, zapálil si cigaretu a usmial sa. Blaine doložil: „Výborne, pán Mason. Myslím, že si vyžiadame vašu výpoveď pred porotou! Poznám vás až pridobre. Keď vás nemôžem prinútiť odpovedať na naše otázky zbytočne sa budeme usilovať vypočúvať vás Chcete nás zdržiavať. Vodíte nás pekne v kruhu.“

„Chcete povedať, že ste so mnou hotový?“

„Viete ešte niečo o tej vražde?“

„Nič.“

„Áno, sme s vami hotoví. Keď vás budeme potrebovať, vieme, kde vás nájdeme a,“ doložil veľavravne, „vieme, kde vám máme doručiť — predvolanie na súd.“

Mason sa uklonil a pozdravil: „Želám vám všetkým dobrý deň.“

Zachytil Ednin pohľad. Prosebne naňho hľadela, ako by sa mu usilovala čosi naznačiť. Zamieril k nej, ale Blaine mu to prekazil: „Mason, povedal som, že môžete odísť. Myslím, že vyšetrovanie bude napredovať podstatne rýchlejšie a neporovnateľne

úspešnejšie, ak si vypočujeme svedkov prv, než im pomôžete svojimi neoceniteľnými radami.“

Mason sa usmial a posmešne sa uklonil a dodal: „Veľa šťastia.“

Paul Drake sedel v aute zaparkovanom pri chodníku pol bloku od Kentovho domu. „Pokúšal som sa dostať dnu," oznamoval Masonovi, „ale zahnali ma. Mám prichystaných niekoľkých chlapov. Pustia sa do svedkov, len čo prestanú policajti strážiť dom. Čo sa stalo?"

„Kadečo," odpovedal Mason „Bol zavraždený istý Rease. Voľakto ho prebodol v posteli, očividne ešte v spánku. Bol prikrytý až pod bradu Noc bola dosť teplá. Spal len pod dvoma ľahkými prikrývkami. Nôž bol prepichnutý cez ne."

„Motív?"

Mason stíši! hlas a odpovedal: „Čertovsky veľa nepriamych dôkazov svedčí proti Petrovi Kentovi. je to môj klient."

„Kde je teraz?"

„Za horami-za dolami."

„Ušiel?"

„Nie, je na obchodnej ceste."

„Vykašleš sa naňho, Perry?"

„Neviem. Najprv chcem zistiť, či je vinný. Ak áno, neberiem ten prípad. Ja si myslím, že to spáchal v spánku. Ak áno, pokúsim sa ho z toho dostať."

„Čo za človeka bol ten zavraždený?"

„Taký šibnutý. Večne sa obával o svoje zdravie."

„Mal Kent nejaký zvláštny dôvod na to, aby ho zavraždil?"

„Nie, ale mal dostatok dôvodov na to, aby zavraždil človeka, v ktorého posteli spala obeť!"

Detektív ticho zahvízdal. „Hm, dostal toho nepravého?" opýtal sa.

„Neviem. Motajte sa tu a vypátrajte všetko, čo sa dá zistiť.“ Mason pozrel na hodinky, otvoril dvere Drakeovho auta a povedal; „Môžeš ma zaviezť na bulvár. Tam si zoberiem taxík.“

„Ideš do kancelárie?“

„Neviem.“

„Veď si bol tam,“ začal Drake a naštartoval. „Nestihol si nič podniknúť, kým sa ta dohrnula polícia?“

„Nič. Je tam ešte jeden advokát Ten vtáčik sa volá Duncan.“

Drake sa šikovne vyhol autu, ktoré mu vbehlo do cesty, šliapol na plyn aby ešte stihol zelenú, a poznamenal: „Hm, zbabral ti to Duncan.“

„Veru áno. Chcel som sa niečo dozvedieť o vražde, ale ten starý strašiak začal vystrájať. Navyše tvrdí, že videl môjho klienta chodiť hore-dolu okolo polnoci.“

„Perry, daj si pozor,“ varoval ho Drake.

„Prečo mi to vravíš?“

„Vidím ti to na očiach. Tak sa mi zdá, že sa chystáš na riskantný krok.“

Mason sa uškrnul. „Chystám sa na pol tucta riskantných krokov,“ odpovedal. „Som ako žonglér na pódiu, ktorý vyhadzuje do vzduchu šesť biliardových gulí súčasne, lenže ja nevyhadzujem do vzduchu biliardové gule, ale bomby s dynamitom. Musím sa činiť.“

„Zistím všetko, čo budem môcť,“ sľúbil Drake. „Ozaj, chcel si, aby som poslal voľakoho v Santa Barbare vystriedať toho chlapa, čo tam sleduje akýsi dom. Zohnal som jedného človeka a všetko je zariadené. Len toľko som ti chcel oznámiť, aby si sa neznepokojoval.“

Mason prikývol a pochválil ho: „Dobre pracuješ, Paul. Pošli za ním radšej ešte jedného chlapa. Odteraz by som ju dal sledovať a uvítal by som čo najhladšiu robotu. A pusťte sa do každého, kto vyjde z Kentovho domu, keď budú policajti hotoví s

vypočúvaním... Paul, toto je dobré miesto. Tamto je taxík. Vezmem si ho. Ty môžeš zatelefonovať z tej predajne tabaku na rohu.“

Keď Drake zaparkoval tesne pri obrubníku, Mason zastavil taxík. Šofér bol bystrý a rýchly a Mason bol v svojej kancelárii desať minút po deviatej. Della Streetová, svieža ako rosa, sa pohodlne oprela o roh Masonovho stola a zasypala ho prívalom informácií, zatiaľ čo si umýval ruky, česal sa a upravoval kravatu pred zrkadlom „Pred niekoľkými minútami telefonoval Jackson Jeden sudca mal o pol desiatej pojednávanie a proces za neprítomnosti obžalovaného, do ktorého sa musel pustiť. Zvolal súd na pol deviatu. Jackson mu vysvetlil okolnosti a získal od neho podpis na právoplatný rozsudok Ja som zatelefonovala do hotela Winslow v Yume, lebo som sa chcela rozprávať s pánom Kentom, a pán Kent tam ešte nebol. Zavolala som na súd. O Kentovi ani nepočuli. Dnes ráno neuzavrel sobáš a...“

„Počkajte,“ prerušil ju Mason a pozrel na hodinky, „to nie je dôležité. Na súde začali úradovať len pred niekoľkými minútami. Je iba deväť preč a...“

Dellin pokojný, praktický hlas ho štipľavo prerušil: „Tam je desať preč. Yuma leží v inom časovom pásme.“

Mason zatvoril dvere kabinetu, kde bolo umývadlo a lekárnička, uklonil sa jej a pripustil: „Vyhrali ste, slečna Spoľahlivá. A čo ešte?“

„Zavolala som na letisko, zistila som si číslo lietadla, ktoré si Kent najal do Yumy, a prikázala som Drakeovej kancelárii, aby poslali v Yume na letisko detektíva, nech zistí, či to lietadlo pristálo. Každú chvíľu čakám telefón.“

„Nechápem, prečo vlastne nevypadnem z kancelárie a nezverím úradovanie vám,“ uvažoval Mason. „Vybavili ste všetko rýchlejšie a spoľahlivejšie, ako keby som tu bol.“

Vďačne sa usmiala, ale neprestala ho zahrňovať informáciami. „Strašne sa usilujú, aby ste si zobrali ten austruthersovský

testament. Povedala som, že im nič nemôžem sľúbiť, ale zistím, či by ste mali záujem.“

„Kto chce, aby som prevzal ten prípad?“

„Advokát zastupujúci sťažovateľov chce, aby ste zasiahli do prípadu. Vraj všetko prichystal, a vy by ste iba vypočuli svedkov a ujali sa prípadu pred porotou...“

Mason ju prerušil. „Nemôžem,“ odmietol. „Proces sa bude konať tento týždeň, však?“

„Áno.“

„Kým nevybavím tento prípad, neberiem nijakú ďalšiu prácu. Povedzte im, že ľutujem. Ešte niečo?“

„Myrna Duchenová bola až dojímavo vďačná.“

„Myrna Duchenová?“ opýtal sa. „Kto je to?“

„To dievča, čo ju podviedol ten chlap, ktorý sa ubytoval v hoteli Palace pod pseudonymom George Pritchard,“ vysvetľovala.

Mason sa zasmial. „Už som na ňu zabudol. Nazdáva sa, že moja rada pomôže?“

„Je o tom presvedčená. Vraj vám zaplatí, len čo...“

„Nepovedali ste jej, že za rady neúčtujem nič?“

Della Streetová prikývla. „Povedala, ale ona mi jednoducho nechcela veriť. Je...“ zazvonil telefón. Della Streetová si priložila slúchadlo k uchu a ozvala sa. „Haló,“ povedala, chvíľu počúvala a doložila: „Počkajte tam. Keby ste sa niečo dozvedeli, hneď mi to ohláste.“ Položila slúchadlo na vidlicu a oznámila: „Kentovo lietadlo — nepristalo na letisku v Yume.“

Mason bubnoval prstami po hrane písacieho stola. „Hm, to je komplikácia,“ utrúsil.

„Oznámime, že sú nezvestní, a vyšleme pátracie lietadlo?“

Pomaly pokrútil hlavou a povedal: „Zatelefonujte na letisko, Della, a najmite lietadlo. Nech je pripravené na odlet v priebehu polhodiny. Miesto určenia im neoznámte. Povedzte im, že si iba chcem polietať.“

„Mám ho najať na vaše meno?“ opýtala sa.

Prikývol a povedal: „Pokojne. Budú aspoň ochotnejší, a ak sa po letisku potĺkajú policajti, medzitým sa už aj tak dozvedeli o Kentovom lietadle.“

„Myslíte, že budú rátať s lietadlom?“

„Istotne — skôr alebo neskôr. Je to len otázka času. Čašník vytáral, že sa idú zosobášiť a že som ich voľakde odviezol autom. Človek nemusí byť bohvieakým detektívom, aby si dal tieto dve skutočnosti dovedna.“

Znovu zazvonil telefón. Della počúvala a potom podala telefón Perrymu Masonovi s poznámkou: „To je zase Jackson v Santa Barbare. Hovorte na tejto linke a ja si zavolám letisko z prednej kancelárie.“

„Haló,“ ohlásil sa Mason a začul v prístroji Jacksonov hlas. „Haló, Jackson, je všetko v poriadku? Della mi povedala, že už máte ten rozsudok.“

„Tak je, rozsudok je podpísaný a zaregistrovaný. Čo mám robiť ďalej?“

„Kto teraz sleduje tú ženu?“

„Akýsi Drakeov chlap. Vystriedal Harrisa.“

„Della spomínala, že mi chcete čosi oznámiť, ale nechcete o tom hovoriť do telefónu.“

„Neopovážil som sa. Hovorím s vami cez súdnu centrálu. Ešte nemôžem odísť. Bojím sa, že pri spojovacom pulte by nás mohol niekto odpočúvať. Neskoršie odskočím do hlavnej telefónnej centrály a zavolám odtiaľ.“

„O aký druh informácie ide?“ opýtal sa Mason. „Hovorte tak, aby nezasvätený človek nevedel, o čo ide.“

„Týka sa to konsolidácie nepriateľských síl.“

Mason sa ťažkomyseľne zamračil a opýtal sa: „Nemôžete mi povedať viac?“

„Uzatvára sa zrejme dohoda,“ vysvetľoval Jackson, „podľa ktorej žiadateľ o zrušenie rozvodu plánuje spoluprácu s istými stránkami, ktoré sú nepriateľsky naladené voči žiadateľovi o rozvod.“ Mason ticho zasyčal cez zaťaté pery. „Chápete?“ opýtal sa Jackson.

„Myslím, že áno. Do telefónu už o tom nehovorte. Čo najrýchlejšie sa vráťte sem.“

„Môžem odísť hneď.“

„A čo ostatní?“

„Sú pripravení na odchod. Stačí slovo.“

„Kde je slečna Warringtonová?“

„Je tu so mnou. Harris čaká pri aute.“

Mason povedal: „Nasadnite do auta a vyrazte sem. Nech Harris pridá plynu. Viete, Jackson, v Kentovom dome sa v noci stala nepredvídaná a nešťastná udalosť.“

„Môžete mi povedať, aká?“

„Bol zavraždený istý Philip Rease.“ Jackson potichu zahvízdal. „A preto,“ pokračoval Mason, „by som neradil Harrisovi a slečne Warringtonovej, aby sa vrhli detektívom do náručia, dokiaľ sa primerane neprichystajú.“

„To znamená, že by som ich mal doviesť do kancelárie prv ako...“

„To práve nechcem,“ prerušil ho Mason. „Neželám si, aby si polícia myslela, že som dával pokyny svedkom. Už som si aj tak navaril. A neželám si, aby ste im prezradili, že viete o Reasovej vražde. Naznačte, že advokát pani Kentovej by sa ich mohol spytovať, čo sa stalo v priebehu večera, a preto nech o tom rozmýšľajú.“

„Harris má informácie o vecí, ktorú som sa vám pred chvíľou usiloval vysvetliť,“ poznamenal Jackson.

„O konsolidácii síl?“

„Áno.“

„No i tak si neželám, aby sem Harris chodil, dokiaľ ho nevypočuje polícia. Opýtajte sa ho na všetko, čo vie. Ak to bude potrebné, nech to slečna Warringtonová stenografuje, a neskoršie nech to prepíše. Máte zápisník?“

„Myslím, že áno.“

„Dobre,“ pokračoval Mason. „Dajte sa do toho. Ja tu možno nebudem, keď prídete. Ak tu nebudem, počkajte na mňa.“

Zložil slúchadlo a začal sa prechádzať po kancelárii. Vo dverách sa zjavila Della Streetová „Lietadlo je pripravené,“ povedala. „Objednala som auto. Kým vyjdete von, bude pristavené.“ Mason prudko otvoril šatník, obliekol si jarník, zastal pred zrkadlom a napravil si klobúk. „Keď prídete na letisko,“ radila mu Della Streetová, „choďte až na opačný koniec. Tam sa bude rozohrievať dvojmotorové kabínové lietadlo. Prikázala som pilotovi, aby čakal na opačnom konci letiska. Rátala som s tým, že sa tam budú ponevierať detektívi.“

Mason prikývol, pochválil ju a zamieril k výťahu.

Auto, ktoré objednala Della Streetová, zastalo pri chodníku práve vo chvíli, keď Mason vychádzal z budovy. Šofér v tom vedel chodiť. „Až na opačný koniec letiska,“ povedal mu Mason.

„Áno, pane, už som dostal pokyny.“

Mason sa oprel dozadu a očami vôbec nevnímal mihajúce sa okolie. Dva razy sa musel pevne držať, keď auto náhle zmenilo smer, aby sa vyhlo zrážke. No keď vstúpil do lietadla a pozrel na hodinky, vynahradili sa mu všetky nepríjemnosti, ktoré zažil cestou.

Mason dal pilotovi úsečné pokyny, „Dnes na svitaní odletelo do Yumy lietadlo. Lenže nepristálo. Držte sa trasy do Yumy a čo najstarostlivejšie pozorujte zem pod nami. Aj ja budem dávať pozor.“

„Čo mám urobiť, keď ho nájdeme?“

„Krúžte nad ním tak nízko, ako sa len dá. Neriskujte pristátie, ak nie sú zranení a ak im nemôžeme poskytnúť pomoc. Ak

havarovali a sú mŕtvi, oznámime to úradom. Ak budú potrebovať lekársku pomoc, riskujeme pristátie.“

Pilot prikývol a vyliezol do kabíny. Lietadlo sa s hukotom pohlo, hladko sa odlepilo od zeme a Mason hľadel dolu na letisko, či neuvidí pri vchode policajné auto alebo seržanta Holcomba, ale nič nezistil, lebo lietadlo sa dvíhalo prirýchlo. Plynule stúpalo v dlhom oblúku a rady bielych budov ligotajúcich sa v jasavom kalifornskom slnku ustúpili tmavozeleným kockám pomarančovníkových hájov. Potom preletelo úzkym priesmykom pomedzi dva zasnežené kopce, prudko sa rozhojdalo vo vzdušných prúdoch a napredovalo ďalej pokojne a s bzukotom. Odrazu úrodné pomarančovníkové háje ustúpili púšti, piesočnej pustatine pokrytej kde-tu suchomilným krovím a kaktusmi. Na pravej strane sa zjavilo Palm Springs, učupené pod nebotyčnými horami. O pár minút, keď preleteli ponad datľové palmy v Coachellskej doline, zablýskalo sa slnko v Saltonovom mori. Mason pozorne hľadel dolu najprv z jednej, potom z druhej strany lietadla. Nikde ani stopy po lietadle Saltonovo more zostalo za nimi. Pod nimi sa zjavili obrovské, chaotické zhluky rozoklaných hôr, ozrutné pieskové duny, krajina bohatá na opustené bane, ťažko skúšaná, navštevovaná fatamorgánami, smädná krajina, v ktorej zahynul nejeden odvážny prospektor. Vpredu bolo vidieť Colorado. Ako žltkastý had sa kľukatilo púšťou. Dolu v slnečnom jase sa rozprestierala Yuma. Pilot sa obrátil na Masona po pokyny.

Mason mu naznačil, aby pristál. Lietadlo sa nosom prudko sklonilo k zemi Vrčanie motorov prešlo do tichého bzukotu, v ktorom Mason počul svišťanie vzduchu. Pilot zvrtol stroj do dlhého pristávacieho oblúka, vyrovnal, ešte raz rozkrútil motory a zamieril dopredu. O chvíľu záchvevy prebiehajúce celým lietadlom zvestovali, že kolesá sa opäť dotkli zeme Mason videl, že k nemu bežia dvaja chlapi a kývajú naňho Jeden i nich bol Kent. Toho

druhého nepoznal. Mason vyliezol z lietadla. „Čo sa stalo?“ opýtal sa.

„Motor sa pokazil,“ odpovedal Kent sklamane. „Museli sme núdzovo pristáť Myslel som, že tam budeme trčať celé predpoludnie. Prišli sme pred piatimi minútami a čakal ma tu tento pán z detektívnej agentúry. Zavolal vám do kancelárie a vaša sekretárka mi povedala, aby som tu na vás počkal, vraj pristanete o dákych päť-desať minút. Overila si, kedy ste odštartovali z Los Angeles, a vedela, kedy asi pristanete.“

„Kde je slečna Maysová?“

„Poslal som ju do hotela. Chcela sa trochu osviežiť a potom pôjde na súd, a tam ma počká.“

„Všetci pôjdeme na súd, nech už máme ten sobáš za sebou. Je tu taxík?“

„Áno, čaká na nás auto.“

„Je tu možnosť, hoci nepatrná,“ pokračoval Mason, „že tu bude čakať policajt a zaisti vás, keď nasadnete do auta. Rád by som sa s vami porozprával prv, ako sa bude s vami rozprávať niekto iný. Poďte so mnou.“ Chytil Kenta pod pazuchu, odišiel s ním dákych tridsať krokov od pilota a detektíva a povedal: „Tak, a teraz von s pravdou.“

„Ako to myslíte?“ opýtal sa Kent.

„Presne tak, ako som povedal — von s pravdou.“

„Naozaj neviem, o čom hovoríte. Všetko som vám rozpovedal. Informácie, ktoré som vám poskytol o Maddoxovi, sú spoľahlivé a presné...“

„Do čerta s Maddoxom,“ prerušil ho Mason. „Teraz ide o Reasa.“

„Môjho nevlastného brata?“

„Áno.“

„Veď som vám o ňom všetko povedal. Keď ide o peniaze, je naozaj neschopný. Zavše býva dosť radikálny. Jeho pokusy zarobiť

nejaké peniaze sa skončili neúspešne, a tak sa, prirodzene, zlostí na úspešnejších ľudí. On je...“

„Približne o pol ôsmej ráno,“ prerušil ho Mason, „sme pána P. L. Reasa našli zavraždeného v posteli. Smrť nastala tak, že mu voľakto cez prikrývku vrazil do tela ostrý nôž na mäso. Nôž zjavne niekto vybral zo zásuvky príborníka v jedálni a...“

Kent sa zatackal a chytil sa za srdce. Vytreštil oči. Tvár mu osivela. „Nie,“ zachrčal. Reč mu spôsobovala zjavnú námahu. „Dobrý bože, to nie!“

Mason prikývol.

„Och, panebože!“ vykríkol Kent a stisol Masonovu ruku.

Mason ho odsotil a povedal: „Zviechajte sa a prestaňte hrať!“

„Prepáčte mi, ale ja si sadnem,“ odpovedal Kent. Bez slova si sadol na zem. Mason stál nad ním a pozoroval ho pokojným, hĺbavým pohľadom. „Kedy... kedy sa to stalo?“

„Neviem. Našli sme ho o pol ôsmej.“

„Kto ho našiel?“

„Ja.“

„Ako to?“

„Pod poduškou vo vašej posteli sme objavili mäsiarsky nôž.“ vysvetľoval Mason „Keď sme si obzreli ostrie, pustili sme sa do hľadania — či v dome niekto nechýba.“

„Pod mojou poduškou!“ zvolal Kent, ale nepozrel Masonovi do oči.

„Vedeli ste,“ opýtal sa Mason, „že Rease nespal tejto noci v svojej izbe? Že si vymenil izbu s Maddoxom?“

Kent uprel na Masona pohľad, ktorý pripomínal pohľad raneného zvieraťa. Pomaly pokrútil hlavou. „Áno?“ opýtal sa

„Vymenili, si izby,“ vysvetľoval Mason. „Vy ste boli zrejme jediný v dome, kto o výmene nevedel. Okresný prokurátor bude tvrdiť, že ste za obyvateľa tejto izby pokladali Franka Maddoxa, keď ste potiahli nôž z príborníka a zakrádali sa s ním po dome.“

„Okresný prokurátor bude teda tvrdiť, že som to spáchal ja?“

„Presne tak.“

Kent uprel pohľad na Masona Ústa sa mu začali chvieť. Ruku si dvíhal k tvári, akoby chcel zadržať svaly, aby sa mu nepomykávali. Ruka sa mu roztriasla.

Mason poznamenal ledabolo „Kent, ak vás mám zastupovať, musíte urobiť dve veci: po prvé, budete ma musieť presvedčiť. že ste nespáchali premyslenú vraždu Po druhé, budete musieť prestať s touto predstieranou triaškou.“ Kent sa neprestal mykať a chvieť a kŕč mu zjavne zachvacoval celé telo Mason pokračoval, akoby šlo len o náhodnú konverzačnú poznámku „Doktor Kelton tvrdí, že to nerobíte správne Mohli by ste vraj oklamať rodinného lekára, ale nie psychiatra. Možno už chápete, ako veľmi si škodíte, keď hráte tú komédiu.“

Kent sa zrazu prestal triasť a mykať. „V čom robím chybu?“ opýtal sa.

„Kelton mi to nepovedal. Povedal jednoducho toľko, že to predstierate. Tak prečo ste to robili?“

„Ja... hm ...“

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason. „Prečo ste to robili?“ Kent vytiahol z vrecka vreckovku a poutieral si čelo. „Pokračujte,“ naliehal Mason. „Vstaňte Postavte sa na nohy. Chcem sa s vami porozprávať.“ Kent sa pomaly zdvihol. „Prečo ste hrali tú komédiu?“ opýtal sa Mason.

Kent odpovedal skoro nečujne: „Pretože som vedel, že som zase námesačný a bál som sa... Bože, tak som sa bál!“

„Čoho?“

„Toho, že to urobím.“

„Že zavraždíte Reasa?“

„Nie, že zavraždím Maddoxa.“

„No,“ ozval sa Mason, „už hovoríte k veci... Zapáľte si.“ Podal mu tabatierku Kent pokrútil hlavou „Pokračujte a dopovedzte mi to

do konca,“ žiadal ho Mason. Kent sa bojazlivo poobzeral. Mason nástojil: „No tak, vysypte to. Bezpečnejšie už nebudete môcť nikde rozprávať. Každú chvíľu sa môžu do vás pustiť.“ Zdvihol prst a dramaticky ukázal na lietadlo, ktoré mierilo k letisku, ale vyzeralo ešte len ako fliačik na oblohe. „Policajti sa možno vezú aj v tom lietadle.“ varoval ho „Tak rozprávajte a chytro.“

„Bohvie, čo stváram, keď som námesačný,“ odpovedal Kent

„Zavraždili ste Reasa?“

„Prisahám, že neviem.“

„Čo viete o tom?“

„Viem, že pred rokom som chodil v spánku. Viem, že už od chlapčenských rokov som kedy-tedy chodil v spánku. Viem, že tieto záchvaty prichádzajú za splnu mesiaca, keď som nervózny a vykoľajený. Viem. že pred rokom, keď som mátožil v spánku, vzal som si nôž Neviem, čo som chcel s tým nožom urobiť, ale bojím sa — strašne sa bojím.“

„Bojíte sa, že ste chceli zavraždiť svoju ženu?“ opýtal sa Mason.

Kent prikývol.

„Hovorte ďalej,“ vyzval ho Mason. Očami sledoval lietadlo, ktoré opisovalo kruh, aby sa dostalo do protivetra. „A čo ten posledný záchvat?“

„Chodil som v spánku. Z príborníka som si vybral nôž na mäso. Zrejme som sa nepokúšal ním nikoho zavraždiť, alebo ak áno, prekazili mi to.“

„Prečo si to myslíte?“

„Keď som sa ráno zobudil, ten nôž som mal pod poduškou.“

„Vedeli ste teda, že ste ho mali tam?“

„Áno.“

„A viete, čo sa stalo potom?“

„Usúdil som, čo sa stalo. Išiel som sa osprchovať, a keď som sa vrátil, nôž bol preč. Približne v tom čase mi Edna začala venovať

zvýšenú pozornosť. Večer, keď som si ľahol spať, ktosi mi zamkol dvere.“

„Vedeli ste o tom?“

„Áno. Ešte som nespal. Zámka ticho cvakla.“

„A predpokladali ste, že to bola Edna?“

„Áno. Bol som o tom presvedčený.“

„No a?“

„No a keď Edna začala vyťahovať tie astrologické rekvizity a spomenula, že by som si mal zájsť za advokátom, ktorého meno sa skladá z piatich písmen a súvisí so skalami, pochopil som, že mi chce pomôcť, ak by sa naozaj prihodilo čosi hrozné. Prebral som si teda v duchu mená popredných kriminalistov advokátov a uľahčil som jej veci tak, že som navrhol vás.“

„Teda ste nenaleteli na tie astrologické povedačky?“

„Neviem. Myslím, že čosi na tom bude. No ledva začala rozhovor na tú tému, pochopil som, že bude výhodné, ak vás včas navštívim.“

„A z tej istej príčiny ste navrhli, aby som priviedol lekára?“

„Tak je. Navrhla to moja neter a ja som si uvedomil, že to bude výhodné.“

„A čo tá triaška?“

„Obidvoch som vás chcel presvedčiť, že trpím nervovou triaškou.“

„Predstierali ste to preto, aby ste zapôsobili na lekára.“

„Áno, aj tak by sa to dalo povedať.“

„Prečo ste si nezašli na políciu alebo do sanatória?“

Kent zaťal prsty, až mu koža zbelela. „Prečo!“ opýtal sa. „Ach, panebože, prečo som to neurobil? Keby som to len bol urobil! Lenže nie, ja som si stále myslel, že všetko bude v suchu. Viete, ja som si strčil ten nôž pod podušku, ale nevykonal som ním nič. A tak som usúdil, že iste nikoho nezavraždím. Len sa vžite do môjho postavenia. Som zámožný, žena sa chce zmocniť môjho majetku a

mňa strčiť do sanatória. Nech by som urobil hocičo, nahrával by som jej do rúk. Bol som v hroznej kaši. Tak som sa trápil, že som z toho skoro zblaznel. A potom, keď som sa poradil s vami a videl som, ako šikovne sa púšťate do vecí, nadobudol som istotu, že sa všetko vyrieši. Akoby sa mi kameň odvalil zo srdca. Večer som si ľahol a spal som ako drevo. Nič som nevnímal, dokiaľ sa ráno nerozdrnčal budík... Myslel som na sobáš... Nepozrel som pod podušku.“

Lietadlo zosadlo a pomaly zastalo na mieste. Mason pozoroval ľudí, ktorí z neho vystupovali, a povedal: „Dobre, Kent, verím vám. Budem vás obhajovať. Ak ste mi rozpovedali pravdu, rozpovedzte ju aj policajtom. Ak ste predstierali námesačnosť, tak ako to tvrdí vaša žena, aby ste mohli zavraždiť človeka, ktorého ste sa chceli zbaviť, povedzte mi to rovno.“

„Nie, nie, vravím pravdu.“

Mason zdvihol ruku a vykríkol: „Sem, seržant.“

Seržant Holcomb vystúpil z lietadla, povystieral sa a strhol sa, keď počul Masonov hlas. Potom spolu s okresným štátnym zástupcom Blainom zamieril k Masonovi a Kentovi. „Čo to má znamenať?“ vystrašeným pološeptom sa opýtal Kent.

„Držte sa pravdy,“ upozornil ho Mason. „Rozpovedzte celú históriu policajtom a novinárom. Potrebujeme čo najväčšiu reklamu...“

Seržant Holcomb sa bojovne oboril na Perryho Masona: „Do čerta, čo tu v hľadáte?“

Mason sa zdvorilo usmial a ukázal na svojho klienta. „Seržant Holcomb, smiem vám predstaviť pána Petra B. Kenta?“

Perry Mason sa prechádzal po svojej kancelárii a počúval Drakeov ťahavý hlas, ktorý sypal fakty. „...Námesačnosť, zdá sa, ostáva vašou jedinou nádejou. Na rúčke noža neboli nijaké odtlačky, ale Duncan teraz prisahá, že videl pri mesiačiku Kenta. Duncan sa správal strašne nepriateľsky. Ubezpečujem ťa, že ten starý lump vám bude všemožne škodiť. Viem, že vravel o ‚postave', keď vypovedal po prvý raz. Teraz je si vraj istý, že to bol Kent, a iba preto sa nazdáva, že bol námesačný, lebo mal na sebe dlhú bielu nočnú košeľu...“

Mason sa zvrtol tvárou k Drakeovi „Tá nočná košeľa sa mi nepozdáva,“ poznamenal „Nespáva Kent v pyžame?“

Drake pokrútil hlavou „Nedá sa nič robiť, Perry. Myslel som, že nabúrame Duncanovu historku o tej nočnej košeli, ale nepôjde to. Kent spáva v tej staromódnej košeli.“

„Štátny zástupca sa jej iste chytil ako dôkazu.“

„Pravdaže, má nočnú košeľu, ktorá sa našla pri Kentovej posteli, pravdepodobne tú, v ktorej spal.“

„Nie je pofŕkaná krvou?“

„To sa mi nepodarilo zistiť, ale nemyslím.“

„Nebola by sa zašpinila?“

„Obžaloba zastáva teóriu, že prikrývky ochránili od krvi ruky a šatstvo vraha, lebo páchateľ vrazil nôž cez posteľnú bielizeň.“

„To znie presvedčivo,“ pripustil Mason. „Dosť presvedčivo, aspoň pre porotu. Kedy bola vražda spáchaná?“

„To je otázka. Nevedno, z akej príčiny sa okresný žalobca z toho usiluje vyrobiť veľký problém. Tvrdí, že je ťažké určiť presný čas. Novinárom povedal, že sa to stalo medzi polnocou a štvrtou hodinou ráno. Ale služobníctva sa vypytovali, či nevidelo alebo nepočulo niečo okolo tretej.“

Mason sa rozkročil, hlavu nachýlil dopredu a chmúrne trávil túto správu. „Robia to preto,“ poznamenal, „aby umožnili Duncanovi zmeniť výpoveď. Stavím sa s tebou o dvadsať dolárov, že môžu určiť čas vraždy s presnosťou na jednu hodinu, ale Duncan tvrdil, že videl Kenta chodiť s nožom po dvore o štvrť na jednu. Paul, majú tie hodiny v Duncanovej izbe svetielkujúci ciferník?“

„Neviem, prečo?“

„Pretože ak áno,“ pokračoval Mason, „žalobca pomlčí o čase, dokiaľ nepresvedčí Duncana, že boli tri hodiny a nie štvrť na jednu. Tieto dva časové údaje si človek, ktorý zle vidí, hravo spletie, ak sa pozrie na svetielkujúci ciferník.“

Della Streetová odtrhla pohľad od zápisníka a opýtala sa: „Myslíte, že Duncan by to urobil?“

„Určite. Hodia mu udicu so slovami: ‚No pán Duncan, vy ste advokát. Nevyzeralo by to pekne, keby ste sa dali nachytať pri krížovom výsluchu Analýza nasvedčuje, že vražda musela byť spáchaná o tretej hodine. Nedalo by sa pokojne predpokladať, že číslicu tri ukazovala na tom ciferníku malá ručička a nie veľká? Prirodzene, nechceme od vás, aby ste dosvedčovali nepravdu, ale nechceme, aby ste sa zosmiešnili vo svedeckom kresle.' A Duncan sa chytí na tú udicu, pôjde domov, premysli si to a vsugeruje si, že boli vtedy tri hodiny a nie štvrť na jednu. Ľudia ako Duncan, zaujatí, sebaistí a egoistickí, sú najnebezpečnejšími krivoprísažníkmi na svete, lebo si ani v duchu nepriznajú, že sa dopúšťajú krivej prísahy. Sú takí sebaistí, že všetky ich reakcie sú poznačené predsudkami Nič nevedia pozorovať nestranne.“

„Nemohli by ste ho nejako zaskočiť?“ opýtala sa Della Streetová. „Nech porota vidí, čo je to za človeka.“

Usmial sa na ňu a povedal: „Môžeme to skúsiť. Ale zapotíme sa pritom a niektoré kruhy to nebudú pokladať za mravné.“

„No,“ poznamenala Della Streetová, „ja by som zase nepokladala za mravné, keby ste sa vykašlali na klienta len preto, že nejaký nafúkaný starý mrož klame.“

„Perry vám nemusí robiť starosti, Della,“ zamiešal sa Drake. „Ten si ešte vyhúta nejaký plán, ktorý ho znemožní ešte pred uzavretím prípadu, ak mu nevyjde, a urobí z neho hrdinu, ak mu vyjde. Perrymu Masonovi dosiaľ na základe krivej prísahy neodsúdili ani jediného klienta.“

„Sledujete Duncana?“ opýtal sa Mason.

„Áno. Sledujeme každého, kto odíde z domu, a v pätnásťminútových intervaloch dostávam telefonické hlásenia.“

Mason zamyslene prikývol a podotkol: „Veľmi rád by som vedel, kedy pôjde k očnému lekárovi.“

„Prečo k očnému?“ nechápal Drake.

„Všimol som si, že jednostaj hľadí cez dolnú polovicu okuliarov,“ vysvetľoval Mason „Sú to dvojohniskové okuliare. Zrejme mu nevyhovujú. Veľa závisí od jeho zraku. Okresný prokurátor bude chcieť, aby zapôsobil dobrým dojmom. Teraz nie je schopný čítať, ak nepozerá cez dolnú časť okuliarov a ak si nedrží text čo najďalej od očí. To by nevyzeralo dobre, keď bude v svedeckom kresle vypovedať, že videl niečo pri mesačnom svetle o tretej v noci.“

„Ale on nespal s okuliarmi na nose,“ namietala Della Streetová.

„Keď bude vypovedať, budete si myslieť, že spal s okuliarmi na nose,“ pochmúrne poznamenal Mason. „Okresný prokurátor je veľmi slušný chlap, ale niektorí šerifovia sa usilujú zlepšiť vlastnú reputáciu Naznačia Duncanovi, čo chcú dokázať, a Duncan sa už postará o ostatné. Kde je Jackson? Už sa vrátil?“

Prikývla a povedala: „Harris zachytil telefonát medzi Doris Sully-Kentovou a Maddoxom. Iste budete súhlasiť s tým, aby si Paul vypočul, čo vie Jackson o tom rozhovore.“

„Zavolajte Jacksona,“ požiadal ju Mason.

Zastala vo dverách a opýtala sa: „Čo myslíte, je pravda — že Kentovo lietadlo malo poruchu?“

„Áno, rozprával som sa s pilotom Bolo to tak. Musel núdzovo pristáť v púšti. Netrvalo mu dlho, kým opravil zapaľovanie, ale musel povytŕhať hŕbu krovia a vyčistiť štartovaciu dráhu. Stáva sa to raz za milión letov.“

„Kent sa teda neoženil.“

„Nie.“

„To znamená, že Lucille Maysová by mohla proti nemu svedčiť.“

„Ona aj tak nič nevie. Privedie Jacksona.“

Keď odišla z miestnosti, Drake zašepkal:

„Perry, bol by mal Kent nejakú príčinu na to, aby odbočil s tým lietadlom z trasy?“

Mason odpovedal mdlo: „Do čerta, odkiaľ to mám vedieť? Vraví, že to bola porucha, a pilot tvrdí to isté.“

„A je to tvoj klient,“ poznamenal Drake.

„Je to môj klient — a aj tvoj,“ pripustil Mason. „Ale načo taký hryzavý cynizmus? Myslím, že to bola porucha.“

„Možno,“ pripustil Drake. „Ale pokús sa presvedčiť o tom porotu.“

Dvere sa otvorili a vošiel Jackson. Mason kývol: „Jackson, vysypte, čo viete.“

Jackson bol rozrušený. „Práve som sa rozprával so súdnou kanceláriou v Santa Barbare. Na zadnú stranu právoplatného rozsudku o rozvode som napísal svoje meno, adresu a telefón, keď som požiadal o zaregistrovanie ako advokát Petra Kenta.“

„No a?“ opýtal sa Mason Della Streetová sa nebadane prešuchla cez dvere a sadla si za stôl.

„Oznámili mi, že tunajšia advokátska kancelária Hettley a Hettley v mene Doris Sully-Kentovej tvrdí, že na súde došlo k podvodu vo veci celého rozvodového konania a k tajnej dohode.

Kent ju vraj nahovoril, aby požiadala o rozvod, a zatajil jej spoločný majetok, lebo sa vraj podieľal na patente týkajúcom sa prístroja na brúsenie ventilov a bol spoluvlastníkom Maddoxovej chicagskej výrobnej spoločnosti. Patenty spravované touto spoločnosťou majú vraj hodnotu viac ako milión dolárov a sú spoločným majetkom. Tvrdí tiež, že právoplatný rozsudok o rozvode nie je platný, a dala zaregistrovať čestné vyhlásenie a žiadosť podľa paragrafu 473 Občianskeho zákonníka, podľa ktorej prepúšťa svojich santa-barbarských advokátov a najíma si Hettleyho a Hettleyho. Vraj sa nazdávala, že prvostupňový rozsudok bol vydaný pätnásteho, a povedala im to. Oni vraj nemali príležitosť pozrieť sa na vec až do posledného večera. Vraj sedeli celú noc a pripravovali odvolanie.“

„Jackson, kedy podali to odvolanie v Santa Barbare?“

„Odvolanie proti prvostupňovému rozsudku podali okolo pol desiatej. Rátali s tým, že právoplatný rozsudok aj tak nebude vydaný pred desiatou hodinou.“

„A čestné vyhlásenie a žiadosť podľa paragrafu 473?“

„Len krátko predtým. O právoplatnom rozsudku sa dozvedeli, keď prišli ta a zrejme už v Santa Barbare mali prichystané a podpísané tie papiere. Zo súdnej kancelárie mi zatelefonovali, až keď zaútočili na právoplatný rozsudok.“

Mason sa obrátil na Dellu Streetovú: „Pošlite niekoho do tunajšej súdnej kancelárie, nech si zistí, či nepodali žiadosť aby pozbavili Petra Kenta svojprávnosti a určili jeho ženu za tútora.“

Potom zase oslovil Jacksona: „A to, čo ste mi naznačili v telefóne?“

„Dnes ráno o tretej,“ vysvetľoval Jackson, „Maddox telefonoval pani Kentovej a chcel, aby sa s nimi spojila.“

„Dnes ráno o tretej?“ zvolal Mason Jackson prisvedčil. Mason ticho zahvízdal a vyzval ho „Chcem vedieť podrobnosti Rozpovedzte mi všetko, čo sa stalo.“

„Keď som dostal vaše pokyny, začal som strážiť dom pani Kentovej.“

„Našli ste ho hneď?“

„Áno, šiel som rovno na udanú adresu. Zostal som tam do polnoci a okrem svetla na prízemí som nikde nevidel známky života.“

„To znamená, že tam nikto nechodil?“

„Tak je.“

„Čo sa stalo potom?“

„Okolo polnoci prišiel Harris. Možno to bolo chvíľu pred polnocou, nepamätám sa presne. Povedal mi, že ma vystrieda, a tak som zobral Helen Warringtonovú z jeho auta a išli sme do hotelu. Harris zostal v aute. Noc bola na terajšie ročné obdobie nezvyčajne teplá a pani Kentová mala otvorené okná. Harris sa osvedčil ako výborný detektív. Keď zazvonil telefón, zapísal si čas. Boli tri hodiny a dve minúty. Ráno si skontroloval hodinky a zistil, že mu idú popredu o jednu minútu a päť sekúnd, takže to bolo o tretej hodine päťdesiatichpiatich sekundách. Zapísal si do notesa aj to, čo vravela pani Kentová.“

„Počul ju?“

„Áno, bola ešte noc a počul jej hlas cez okno zo spálne.“ Jackson vytiahol z vrecka poskladané papiere a čítal: „Telefón zazvonil tri razy a ozval sa ospanlivý hlas: ‚Haló... Áno, tu je pani Kentová... Áno, Doris Sully-Kentová zo Santa Barbary... Kto volá, prosím?... Maddox... Nechápem, prečo voláte o tomto čase... No, ja som myslela, že všetko je už zariadené... Váš advokát zvolal poradu a ja sa vami stretnem, ako sme sa dohodli... Mohli by ste sa dať do styku s pánom Samom Hettleym z kancelárie Hettley a Hettley, ak chcete ďalšie informácie. Do videnia.'“

Jackson podal papier Masonovi. Mason veľavýznamne pozrel na Paula Drakea a povedal: „Tri hodiny jedna minúta, hm?“ Ticho zabubnoval končekmi prstov po hrane stola a zrazu vyhŕkol:

„Pozrite, Jackson, keď podávali to odvolanie o pol desiatej ráno, nevedeli, že bol vydaný právoplatný rozsudok o rozvode.“

„Áno, pán Mason, tak je.“

„A potom podali podľa paragrafu 473 žiadosť, čestné vyhlásenie a neviem ešte čo vo veci zrušenia právoplatného rozsudku.“

Jackson zase prikývol.

„To znamená,“ pokračoval Mason, „že medzi pol desiatou ráno a chvíľkou, keď podávali tú žiadosť, museli byť v styku s pani Kentovou a museli si zabezpečiť |ej podpis Paul, ako to, že váš chlap v službe to nehlásil?“

Paul Drake pokrútil hlavou a povedal: „Nariadil som, aby ma telefonicky upovedomil, keby sa stalo niečo neobyčajné. Posledné hlásenie som dostal asi pred dvadsiatimi minútami a podľa neho pani Kentová nevyšla z domu.“

„Istotne mu ubzikla,“ prerušil ho Mason.

„Ak áno, je prefíkaná ako diabol. Dom susedí vzadu s rokľou a je tam veľký podperný múr, ktorý uzatvára zadný dvor. Odzadu sa dá do dvora dostať jedine tak, že človek prejde popred priečelie a poza roh. K zadnému vchodu vedie betónový chodník.“

„Je to uzavretý zadný dvor?“ opýtal sa Mason. Drake prikývol. Zazvonil telefón. Mason si priložil slúchadlo k uchu a ozval sa. „Haló... To je pre teba, Paul,“ a podal mu aparát.

Drake chvíľu počúval a potom sa opýtal: „Ste si tým istý?“ Potom si zapísal akési čísla do notesa, ktorý vybral z vrecka a doložil: „Dobre, zostaňte v službe tam, kde ste. Posielam vám na výpomoc ďalších dvoch mužov. Zostaňte s tou dvojicou, kým sa nerozídu. Keď sa rozlúčia, vy sledujte Duncana — to je ten brucháč s chlpatými obrvami. Druhý nech sa zavesí na päty Maddoxovi.“ Tresol slúchadlo späť na vidlicu, pozrel na náramkové hodinky a povedal Perrymu Masonovi: „Predsa len odišla z domu. Je tu a radí sa so svojím advokátom. Moji chlapi sledovali Maddoxa a Duncana

až do budovy poisťovne. Vošli do miestností advokátskej poradne Hettley a Hettley na štvrtom poschodí. Môj agent ich odprevadil až ku dverám, a keď sa vracal k výťahu, stretol na chodbe takú miliónovú blondínku. Nebola to už nijaká pipka, ale bola vyobliekaná, a to vkusne. Mala postavu, aká v šatách ukáže, a dobre si uvedomovala, čo sa tým dá dosiahnuť. Keď sa môj agent zviezol dolu na ulicu, opýtal sa svojho partnera, či si nevšimol takú plavovlasú bábiku. Partner si ju náhodou všimol, keď prišla v zelenom cadillacu. Mal poznávaciu značku 9 R 8397.“

Perry Mason odsotil dozadu svoje kreslo. „Tento zvrat sme potrebovali,“ povedal Paulovi Drakeovi. „Do toho. Vypusť na ňu aj sto chlapov, ak budeš potrebovať. Obstaraj svedkov, čo by videli pani Kentovú, Maddoxa a Duncana vychádzať z kancelárie. To by potvrdzovalo telefonát, ktorý sa uskutočnil dnes ráno o tretej, bez ohľadu na to, čo si bude niekto tvrdiť pri svedeckej výpovedi. A ak sa mi podarí dokázať, že Maddox a Duncan mali o tretej ráno medzimestský rozhovor, znemožním Duncana pri krížovom výsluchu. V prvej výpovedi tvrdil, že videl toho námesačného okolo polnoci. Ak teraz obráti kabát a povie, že to bolo o tretej ráno, podstrčím mu pod nos, že v tom čase mali s Maddoxom medzimestský telefonát.“

„Ale možno Maddox telefonoval tak, že nezobudil Duncana.“

„To je skoro vylúčené,“ odvetil Mason, „No i tak, tú slučku musíme zatiahnuť prv, ako sa prípad dostane pred súd. A rád by som vedel, ako to myslela, keď povedala, že jeho advokát už zvolal poradu. Na tom by sa mali potrápiť tvoji chlapi, Paul. Dajte sa do roboty a sústavne ma informujte.“

Drake zamieril k východu. Prestal predstierať bezstarostnú ľahostajnosť a troma rýchlymi krokmi bol pri dverách.

Perry Mason študoval súdne materiály k prípadu Doris Sully-Kentová kontra Peter B. Kent, keď vkĺzla dnu Della Streetová z prednej kancelárie a oznámila: „Je tam Edna Hammerová. Je veľmi nervózna, nemali by ste ju nechať čakať. Plače a skoro dostala hysterický záchvat.“

Mason sa zamračil a opýtal sa: „Prečo?“

„Neviem, azda ju zlomilo to, že jej zatkli strýka.“

„Nie,“ odpovedal pomaly Mason, „už ráno vedela, že ho zatknú, ale prijala to statočne, ako vojak.“

„Dajte trochu pozor na tú ženu,“ varovala ho Della Streetová. „Nech sa necíti zodpovedná za celý svet, nech sa znepokojuje niekto iný. Je precitlivená, a ak si nedá pozor, zrúti sa a bohvie, čo potom vykoná.“

Mason prikývol: „Pošlite mi ju, Della, a neodchádzajte.“

Della zdvihla slúchadlo. „Pošlite dnu slečnu Hammerovú.“ Keď sa otvorili dvere a Ednina strhaná tvár sa skrivila do letmého úsmevu, Della jej vyšla v ústrety a objala ju okolo pliec.

Edna Hammerová zatvorila za sebou dvere, dovolila Delle Streetovej, aby ju zaviedla k veľkému veľmi vypchatému kreslu, klesla doňho a vydýchla: „Stalo sa čosi strašné.“

„Čo?“ opýtal sa Mason.

„Jerry sa dal nachytať.“

„Od koho?“

„Od polície.“

„Čo sa stalo?“

„Povedal čosi strašné a vôbec si neuvedomoval, čo vraví.

A teraz bude musieť ujsť, aby nemusel svedčiť proti strýkovi.“

„Čo povedal?“

„Povedal, že ten nôž na mäso nebol v príborníku, keď išiel polhodinu pred odchodom do Santa Barbary po vývrtku.“

Mason vyskočil na rovné nohy. „Je si tým Harris istý?“ opýtal sa.

„Vraj áno.“

„A povedal to okresnému prokurátorovi?“

„Áno.“

Della Streetová sa hĺbavo zamračila a opýtala sa; „Pán Mason, je to také strašne dôležité?“

Prikývol. „To je fakt, na ktorom sa zvrtne celý prípad. Pozrite, ak chystal Kent premyslenú vraždu, ale chcel, aby to vyzeralo na námesačnosť, a najmä ak šípil, že Edna zamyká príborník a usiluje sa ho ochrániť, prirodzene si nôž zobral prv, než sa uložil spať. Ak chceme dokázať, že bol námesačný, musíme dokázať, že vstal v spánku z postele, v spánku sa zmocnil vražednej zbrane a spáchal vraždu, absolútne netušiac, čo robí, a bez vedomého úmyslu.“

„Možno,“ poznamenala Della Streetová, „sa Harris mýli.“

Mason pochmúrne zavrtel hlavou. „Nie,“ povedal, „to je jediná zarážajúca vec v celom prípade, keď na to človek prestane myslieť. Nemôže sa mýliť. Viete, Edna mala jediný kľúč od toho príborníka. Bol som s ňou, keď zamykala zásuvku. Obidvaja sme pokladali za samozrejmé, že nôž je tam. Ani sme neotvorili zásuvku, aby sme sa o tom presvedčili. Ráno bola zásuvka ešte vždy zamknutá. Sluha prišiel za Ednou, aby mu pomohla pohľadať kľúč. Edna sa zahrala na kúzelníka, vytiahla kľúč a tvárila sa, že bol večne hore na príborníku.“

Edna Hammerová vzlykala do vreckovky. Della sedela na operadle veľkého kresla a tľapkala ju po pleci. „Neplačte,“ tíšila ju. „Slzy nám nepomôžu.“

Mason sa začal prechádzať po miestnosti. Po niekoľkých minútach sa Delle Streetovej podarilo upokojiť polohysterické dievča, ale Mason sa ešte prechádzal hore-dolu. Konečne Edna

Hammerová prehovorila. „Usilujem sa zariadiť to čo najlepšie," povedala. „Jerry si najme lietadlo. Ešte nedostal predvolanie na súd. Odcestuje, aby ho nemohli nájsť. Povedzte, pomôže to?"

Mason prižmúril oči a opýtal sa: „Už vypovedal?"

„Áno, vypovedal."

„ Podpísal výpoveď ?"

„Nie, nemyslím. Stenografovali to. Nemohol by teraz odísť z mesta, niekam do cudziny, kým mu nedoručia predvolanie?"

Mason odpovedal: „Pobúrilo by to verejnú mienku. Okresná prokuratúra by to rozmazávala v novinách. Natárali by, že zdúchol, aby nemusel svedčiť. Kde je teraz?"

„V aute, čaká dolu na parkovisku oproti vašej kancelárii. Zbalil si veľký kufor a rezervoval si lietadlo do Mexika City. Odtiaľ potom pôjde do..."

Pri vonkajších dverách sa strhol akýsi hluk a ženský hlas zjačal: „Musím vás ohlásiť," ale mužský hlas podráždene zahučal: „Vykašlite sa na to."

Dvere sa rozleteli. Jerry Harris, zamračený, bez okolkov vrazil do miestnosti a v ruke držal akýsi papier.

„Panebože," vyhŕkol, „dostali ma — prichytili ma ako obyčajného chumaja, keď som si sedel v aute na parkovisku pred vašou kanceláriou!"

„Pri čom vás prichytili?" opýtal sa Mason.

„Prichytili ma s predvolaním. Zajtra ráno o desiatej sa mám dostaviť pred obžalovaciu porotu a vypovedať."

„Teda, okresný prokurátor sa do nás pustil," poznamenal Mason a rozhodil rukami. „Hamilton Burger rozhodne nie je hlupák."

„Ale," opýtala sa Edna, „nemohol by ešte odísť? Lietadlo letí dnes večer a..."

„Nepochybne ho sledujú," vysvetľoval Mason. „Keď mu doručili predvolanie, iste videli, že sa rozbehol do mojej kancelárie.

Ak opustí krajinu, postavia ma pred disciplinárnu komisiu Advokátskej komory. Bola to zlá myšlienka. Musíme sa podívať pravde do očí. Sadnite si, Harris, a porozprávajte mi o tom.“

„Strašne ma to mrzí,“ kajal sa Harris. „Keď o tom znovu rozmýšľam, rád by som vedel, či by sa nedalo tvrdiť, že som sa mýlil. Pravdaže, sprvoti sa mi to nevidelo dôležité a jednoznačne som povedal okresnému prokurátorovi a ...“

„Ani nápad,“ odhovára! ho Mason. „Takmer by som tvrdil, že by na to boli prišli aj bez vašej výpovede, lebo Edna zamkla zásuvku a kľúč si nechala. Je nad slnko jasnejšie, že ten nôž tam nemohol byť.“

„Ale oni nevedia, že som zamkla tú zásuvku.“ ozvala sa Edna. „Odprisahám, že som ju nezamkla. Ja...“

„Poviete pravdu,“ prerušil ju Mason „Radšej sa vzdám praxe, akoby som mal zachraňovať klienta pomocou krivej prísahy. Ak je nevinný, dostaneme ho z toho.“

Zazvonil telefón Della Streetová zdvihla slúchadlo a podala ho Masonovi. „Volá vás Paul Drake a tvrdí, že je to nesmierne dôležité.“

Mason si priložil slúchadlo k uchu. Drake bol taký rozrušený, že zabudol preťahovať slová. Oznamoval: „Chcel si vedieť, kde išla Doris Sully-Kentová, keď bola v Los Angeles Moji ľudia mi telefonovali. Práve som sa dozvedel, že jej zelený cadillac parkuje na druhej strane ulice a ona má namierené do tvojej kancelárie. Usúdil som, že sa vám možno zíde minútka — dve, aby ste si dali kanceláriu do poriadku.“

Mason tresol slúchadlo na vidlicu a Drakeov smiech stíchol. „Počúvajte, vy dvaja,“ povedal, „Doris Kentová ide hore. Pravdepodobne mi chce niečo navrhnúť. Keby vás stretla tu na chodbe, mohla by sa zháčiť. Slečna Streetová vás zavedie do druhej miestnosti. Keď bude čistý vzduch, môžete sa vykradnúť cez chodbu von. Edna, na vás budú akiste čakať pri vchode na ulicu s

predvolaním. Neusilujte sa odmietať ich. Správajte sa ako dáma, usmejte sa a držte jazyk za zubami. Dobre, Della odveďte ich do knižnice.“

Della Streetová sa práve vracala z právnickej knižnice, keď zazvonil Masonov telefón a dievčina v prijímacej kancelárii oznamovala. „Pani Doris Sully-Kentová trvá na tom, aby sa mohla s vami rozprávať vo veľmi dôležitej veci.“

Mason odpovedal: „Pošlite ju dnu.“ Položil slúchadlo na vidlicu a povedal Delle Streetovej: „Prepojte si to do vašej kancelárie, Della, a zaznamenajte si rozhovor.“ Stisol vypínač, ktorý spájal telefonický zosilňovač s kanceláriou jeho sekretárky, a nedočkavo sa zahľadel na dvere ústiace do prednej kancelárie.

Della Streetová práve zatvárala dvere svojej kancelárie, keď telefonistka otvorila dvere a uviedla dnu zaujímavú ženu, čosi vyše tridsaťročnú Usmievala sa na Masona veľkými belasými očami. Mason si ju kriticky premeral, všimol si pôvabné nohy, odhalené len natoľko, aby vzbudzovali záujem a neuspokojovali zvedavosť, plné červené pery, zdôraznené rúžom, jemné plavé vlasy. Ona odpovedala na jeho podrobný prieskum polichoteným úsmevom. Bez najmenšieho náznaku plachosti prikročila k Masonovmu stolu, podala mu ruku a povedala: „Milé od vás, že ste ma prijali.“ Mason jej ukázal na kreslo. „Veľa som o vás počula,“ pokračovala a zvrtla kreslo tak, že mu neukazovala len tvár, ale aj skrížené kolená. „Vraj ste veľmi šikovný právnik.“

„Moja reputácia,“ odpovedal Mason, „bude rozličná, podľa toho, či rozprávate s tým, kto žaluje, alebo s tým, kto je obžalovaný.“

Šteklivo sa zasmiala. „Nebuďte taký,“ povedala „Viete, že ste dobrý. Prečo to nechcete pripustiť? S advokátmi mám vždy takéto ťažkosti — nič nechcú pripustiť — večne sa boja, že ich niekto chce zaskočiť.“

Mason sa neusmial. „Dobre teda," prisvedčil „Som dobrý. No a ďalej?"

V očiach sa jej mihol záblesk rozpačitosti, keď si ho obzerala, ale úsmev zostal. Plné červené pery sa vľúdne pootvorili a ukázali dva rovné rady bielych zubov. „Tak vy obhajujete môjho Petra," poznamenala Mason mlčal „Dostanete ho z toho?" Mason prikývol.

Otvorila kabelku, vytiahla tabatierku a podávala ju Masonovi. „Nie, ďakujem," odmietol. „Fajčím vlastné." Vybral si jednu z vlastnej tabatierky. Mierne nachýlila hlavu nabok a čakala. Mason prikročil k nej a zapálil jej. Jej úsmevný pohľad sa stretol s Masonovými očami.

Zhlboka si potiahla, vydýchla dva pásiky dymu cez rozšírené nozdry a povedala: „Prišla som sa spýtať, ako by som vám mohla pomôcť." Zdvihol obrvy. „Pomôcť chudáčikovi Petrovi." spresnila

„Ako to vlastne myslíte?"

„Mohla by som dosvedčiť, že pokiaľ viem, trpí progresívnou duševnou chorobou, ktorá vyvoláva uňho občasné záchvaty pomätenosti, najmä v noci. Viac ráz sa zobudil a bolo na ňom vidieť, že trpí preludmi. Najprv som si myslela, že sa ma pokúša zavraždiť, ale keď o tom rozmýšľam a spomínam si na niektoré podrobnosti, ktoré sa mi vtedy videli bezvýznamné, chápem, že nešťastný Pete bol duševne veľmi chorý. V Chicagu sa nervove zrútil a nikdy sa z toho nespamätal."

„A čo ďalej?"

Trošku sa zamračila a zagánila naňho. Úsmev zmizol. „Čo by ste ešte chceli počuť?"

„Hocičo, čo uznáte a vhodné."

„Nemyslím, že vám ešte voľačo poviem, kým neviem, na čom som."

„Ako to myslíte?"

„Či budete so mnou spolupracovať."

Mason odpovedal pomaly: „Nechápem, o akú spoluprácu by mohlo ísť, pani Kentová. Ak viete čosi, čo by ste chceli vypovedať, rád si to vypočujem.“

„Môžem vypovedať kadečo. Keby ste ma povedzme presne informovali, čo potrebujete na presvedčivú obranu, možno by som si spomenula na vhodné veci. Viete, v manželstve sa každodenne stávajú mnohé príhody, na ktoré sa úplne nezabúda, ale človek si na ne hocikedy nespomenie, ak si niečím neosvieži pamäť. No ak mi presne poviete čo potrebujete, možno by som vám mohla pomôcť. Nemuseli by sa ma obávať pri krížovom výsluchu. Ja si už poradím.“

„Chcete povedať, že by ste vedeli ovplyvniť porotu?“ opýtal sa Mason.

„Áno, ak chcete použiť ten výraz.“

„Výborne,“ poznamenal Mason, „nechajte mi tu adresu a ja sa dám s vami do styku, ak si na niečo spomeniem.“

„Nemôžete si na to spomenúť hneď?“ „Nie.“

„Chcela som vedieť, či ste... no, povedzme vnímavý.“

„Ďakujem vám veľmi pekne, že ste prišli, ale nemali ste si radšej priviesť aj svojho advokáta, ak ste chceli hovoriť o takýchto otázkach?“

Nachýlila sa k nemu a povedala: „Pán Mason, budem k vám úprimná. Som rada, že ste na to zaviedli reč.“

„Prečo?“

„Pretože,“ vysvetľovala, „som ešte so svojím advokátom nepodpísala nijakú zmluvu. Odďaľujem to.“

„A to už prečo?“

„Chce zmluvu na polovicu všetkého, čo dostanem, ak vyhrám. Ja mu nechcem platiť, ak nemusím, a ja nemusím. Nechápete? Môj manžel si so mnou neporadí.“

„Prečo nie?“

„Pretože potrebuje moju výpoveď. Ak ho dostanem z tejto vraždy na základe duševnej poruchy, potom môžem zabudnúť na rozvod Budem spravovať jeho majetok, lebo budem jeho ženou.“

„Všetko je mi to jasné,“ odpovedal Mason, „ale nemienim sa o tom s vami rozprávať za neprítomnosti vášho advokáta.“

„Prečo?“

„Profesionálna etika.“

„Nechápem, prečo by ste nemohli rátať s mojou výpoveďou.“

„Môžem rátať s vašou výpoveďou, ale nemôžem rátať s rozvodom.“

„Pán Mason, tak sa mi vidí, že ste veľmi, veľmi opatrný... veľmi etický.“

„To som.“

Vôbec sa nezatvárila urazene, ale keď zúrivo zhasínala v popolníku cigaretu, rozdrvila ju skoro na beztvárnu hmotu. „Do čerta, priveľmi etický a nesvedčí vám to,“ doložila. Vstala, zamierila k východu a na Masona sa ani neobzrela.

Bolo neskoro popoludní. Veľká úradná budova sa ozývala ruchom horúčkovitého pobiehania pred skončením pracovného času. Stenografky po úmornom dni v úrade netrpezlivo čakali, kedy už pôjdu domov, a cupotali po dláždenej chodbe. Vysokými podpätkami nervózne bubnovali v rytme rýchlych krokov. V celom tom horúčkovitom pobiehaní bolo čosi monotónne. Kroky sa ozvali v diaľke, silneli, keď sa blížili k Masonovým dverám, potom sa zastavili pred sklenou poštovou schránkou, do ktorej sa dávali listy. Trieskali dvere na výťahu a chodba sa vyprázdňovala. O chvíľu však zase ožívala novým klopkaním. Keď hodiny odbili päť, hluk zosilnel. O pol šiestej bolo už v budove skoro úplné ticho a ťažisko hluku sa prenieslo do ulíc, odkiaľ dotieravo dorážalo advokátovi do uší vytrubovanie a prenikavý hvizd policajných píšťaliek. Perry Mason sa prechádzal po miestnosti, s palcami v otvoroch vesty a s hlavou zamyslene nachýlenou dopredu. Zjavne nevnímal všetky tie rušivé zvuky. Dvere jeho súkromnej kancelárie sa nehlučne otvorili. Della Streetová pristúpila na prstoch k svojmu stolu, posadila sa a čakala.

Mason na ňu skoro nepozrel. „Della, choďte domov," prehovoril. „Nemám pre vás robotu."

Pokrútila hlavou „Zostanem tu. Niečo by sa mohlo zomlieť."

Ktosi zaklopal hánkami na dvere. Spýtavo pozrela na Masona a ten prikývol. Keď kývol, chytro zamierila k dverám. Ozval sa Paul Drake: „Ďakujem, Della," a zazrel na Masona. „Ďalší maratón, Perry?"

„Usilujem sa vydupať nejaké riešenie tohto prekliateho prípadu."

„No," pokračoval Drake, „možno ti ho trochu zjednoduším. Vystopoval som ten telefonát s pani Doris Kentovou. Konal sa z

autobusovej stanice firmy Pacific Greyhound, na bulvári North Cahnengy 1629 Spojili ich o tretej hodine a jednej minúte ráno a rozhovor sa skončil o tri a pol minúty. Volal Maddox a predstavil sa vlastným menom. Bol to osobný rozhovor.“

„Obstaraj fotokópie tých záznamov,“ rozkázal mu Mason. „Sledujete pani Kentovú?“

„To by som prosil. Čo tu chcela?“

„Chcela od nás záruky.“

„Aké záruky?“ ťahavo sa opýtal Drake.

„Chcela, aby som jej neprekážal, ale umožnil jej zrušiť rozvod a spravovať Kentov majetok z toho titulu, že je jeho ženou. Odprisahala by hocičo, aby ho pozbavili svojprávnosti. Pravda, to by zjednodušilo našu obhajobu vraždy.“

Drake zatiahol: „To je od nej pekné, však?“

„Veľmi.“

„Nesvedčia proti Kentovi vlastne len nepriame dôkazy?“ opýtala sa Della Streetová.

Drake vytiahol z vrecka notes. „Duncan,“ povedal, „poskytol novinám interview. Prisahá, že boli tri hodiny, keď videl na dvore toho námesačného. Vraj to bol Kent. Vraj mal v ruke čosi ligotavé. Mohol to byť nôž, ale nie si je istý.“

Della Streetová ho rozhorčene prerušila: „Ako si môže dovoliť taký obrat?“

„Hravo,“ odvetil Mason „Bude tvrdiť, že bol trochu rozrušený, keď po prvý raz vypovedal pred políciou. Vtedy tvrdil, že to bolo buď o štvrť na jednu alebo o tretej. Ja som mu zle rozumel. Nechcel jednoznačne identifikovať námesačného ako Kenta, lebo sa bál, že by sme si mohli zle vysvetľovať jeho motívy. Čím viac však o tom rozmýšľa, tým si je istejší, že to bol Kent, že nezáleží na tom, čo si budeme myslieť o jeho motívoch, jeho povinnosťou je hovoriť pravdu. A pri krížovom výsluchu bude mudrovať jedna radosť.“

„Myslíte, že sa vedome dopustí krivej prísahy?“

„Nie, ten starigáň si bude myslieť, že hovorí pravdu. To je nepríjemné na celej veci. Ale tento telefonát mi umožňuje rozniesť ho na kopytách. Ráno o tretej nespal.“

„Nie je možné, že by bol Maddox zavolal bez Duncanovho vedomia?“

„Nemyslím. Je to skoro vylúčené. Maddox sa nepokúšal obísť Duncana. Dokazuje to spoločná účasť na dnešnej predpoludňajšej porade. Najprv som predpokladal, že Maddox azda chce pripraviť Duncana o podiel, ale ostatné fakty to nepotvrdzujú.“

Drake opäť nazrel do svojho notesa. „A ešte niečo,“ doložil. „Vieš, kedy si vraj Harris všimol, že nôž nebol v zásuvke?“

„Niekedy večer,“ poznamenal Mason. „Neviem presne, kedy. Prečo?“

„Pretože,“ odpovedal Drake, „budeme môcť dokázať, že nôž bol v zásuvke, keď ste ju zamykali.“

„Ako to?“

„Je tu sluha. Jeden z mojich chlapov sa mu predstavil ako reportér od novín a rozprával sa s ním. Coulter sa robil strašne dôležitý a ochotne vytáral všetko, čo vedel. Vraj pred odchodom do svojej izby hľadal čosi v príborníku a zreteľne sa pamätá, že vtedy bol nôž v zásuvke.“

„O koľkej?“ opýtal sa Mason.

„Nevie presne. Chvíľu nato, ako poumýval a poukladal riad, ale myslí si, že to bolo po Harrisovom odchode do Santa Barbary, a to je dôležité. Ak vraví pravdu, nôž možno nebol v príborníku, ale niekto ho ta uložil prv, než Kentova neter zamkla zásuvku.“

Mason sa zamračil. „Načo by ho bol niekto vyberal a potom dával naspäť?“ Drake mykol plecami. Mason pokračoval: „Paul, tá výpoveď sem nezapadá. Ja by som tomu sluhovi veľmi neveril. Harris iste hovorí pravdu. Keby ten nôž bol v zásuvke, keď sme ju zamykali, Kent by ho nebol mohol vytiahnuť. Kľúč bol len jeden.“

„Pravda,“ zatiahol Kent, „vieme, že ľudia otvoria aj zamknuté zámky.“

Mason sa nazlostil: „Paul, túto teóriu sa neodvažujem rozvíjať.“

„Prečo nie?“

„Námesačný človek by neotvoril zamknutú zámku. Keby mal kľúč, alebo keby vedel, kde je kľúč, možno by odomkol zásuvku, ale nemyslím, že by ju otvoril násilím. To akosi nepasuje do našich znalostí o námesačnosti... Paul, kde išla Doris Kentová odtiaľto?“

„Rovno do kancelárie svojho advokáta.“

„A potom?“

„Potom späť do Santa Barbary.“

„Poslal si za ňou niekoho?“

„Dvoch chlapov.“

„Vravel si, že na rúčke toho noža neboli nijaké odtlačky prstov?“ opýtal sa odrazu Mason.

„Nijaké odtlačky, ktoré by mohli prišiť Kentovi. Našli sa tam odtlačky, ale boli napoly zotreté. Policajti sa nazdávajú, že sa zotreli buď dotykom s plachtou a obliečkou podušky, alebo ste ich ‚náhodou' zahladili vy s Ednou Hammerovou. Ale nenašli nijaké odtlačky, ktoré by mohli jednoznačne identifikovať ako Kentove. Istý novinár vytiahol túto informáciu rovno od odborníka pre daktyloskopiu a prezradil mi ju.“

„No ak sa tam nenašli Kentove odtlačky prstov,“ zasiahla Della Streetová. „ako ho chcú usvedčiť? To, že sa nôž našiel pod jeho poduškou, ešte nedokazuje, že je vinný z vraždy.“

„Celá vec,“ odvetil Mason, „sa zvrtne na Duncanovi. Ak sa mi podarí vyvrátiť Duncanovu identifikáciu, hladko vyhrám. Ak sa mi nepodarí vyvrátiť Duncanovu výpoveď, musím sa opierať o námesačnosť. Ak sa budem opierať o námesačnosť, musím dokázať, ako sa Kent dostal k tomu nožu. Ak ho vytiahol z príborníka prv, než si ľahol spať, dokazuje to zámer a naznačuje to, že tá námesačnosť je podvod. Ak ho nevytiahol z príborníka prv,

než si ľahol spať, nemohol ho vytiahnuť neskôr, lebo zásuvka bola zamknutá a Edna Hammerová mala celú noc pri sebe jediný kľúč.“

Mason sa znovu začal prechádzať hore-dolu po miestnosti.

„Myslel som, že sluhova výpoveď ťa výsostne uspokojí,“ rozladene zahundral Drake. „Rátal som, že tá výpoveď a záznam o telefonáte prípad správne usmernia.“

„Paul, ten telefonát je dobrý,“ ozval sa Mason. „Čosi mi vraví, že ten nás zachráni, ale nejde mi do hlavy ten nôž. Kdesi tu čosi nesedí Je tu čosi ...“ Odrazu zastal a prekvapene vytreštil oči. Potichu zahvízdal.

„Čo?“ opýtal sa Drake.

Mason mu neodpovedal okamžite, ale niekoľko sekúnd namrzene hľadel na detektíva. Potom prehovoril pomaly: „Je to len teória, Paul.“

„Spoľahlivá?“ opýtal sa detektív.

„Čo ja viem?“ odvetil Mason. „Bude, ale najprv ju musím kde-tu zaplátať.“

Obrátil sa k sekretárke. „Della,“ povedal, „my dvaja voľačo vymyslíme.“

„Čo?“ opýtala sa.

Mason sa uškrnul a odpovedal: „Poviem vám, keď Paul Drake odíde.“

„Je to až také zlé?“ opýtal sa Drake, pomaly sa zošmykol z hladkého operadla veľkého koženého kresla a dotkol sa chodidlami dlážky. Vystrel dlhé nohy, pristúpil k dverám a otvoril ich.

„Počkaj ešte,“ zakričal za ním Mason. „Mohol by si pre mňa niečo urobiť. Chcel by som sa pozhovárať s Helen Warringtonovou. Myslíš, že by si ju sem mohol okamžite dostať?“

„Zaiste. Moji chlapi sledujú každého, kto je zapletený do prípadu.“

„Ten jej snúbenec — Bob Peasley — má obchod s domácimi potrebami, pravda?“

„Myslím, že áno. Prečo?“

„Len tak,“ odvrkol Mason. „Pošli mi sem Helen Warringtonovú.“

„A viac sa nedozviem?“ opýtal sa Drake.

Mason prisvedčil: „Paul, čím menej vieš o tom, čo sa stane, tým menej ťa bude trápiť svedomie.“

„Do čerta, keby som mal svedomie, nielenže by si si ma nemohol najať, ale ani by si sa so mnou nerozprával,“ poznamenal Drake. Usmial sa a pomaly zavrel za sebou dvere.

Helen Warringtonová sedela vo veľmi vypchatom kresle z čiernej kože rovno oproti Masonovi a tvárila sa vystrašene. Premávka v tom čase už stíchla. Úradníci odišli domov. Návštevníci kín a milovníci zábav sa ešte nehrnuli do ulíc v centre. Nepriame osvetľovacie teleso krémovej farby, umiestnené uprostred miestnosti, vyžarovalo mäkké svetlo, v ktorom vyzerala Kentova sekretárka veľmi dobre — bola to vysoká, peknonohá brunetka s veľkými tmavými očami, s vlasmi čiernymi ako smola a s veľmi červenými perami. Na rukách mala čierne rukavice a nervózne si uhládzala šaty na prekrížených kolenách. „Chcem sa vás opýtať," začal Mason, „či chcete vykonať niečo pre Kenta."

„Pravdaže chcem."

Mason nespustil z nej zrak a poznamenal: „Ste nervózna."

Zasmiala sa, ale smiech jej zaviazol v hrdle. „Áno, som nervózna," pripustila. „Kto by nebol? Poklepal ma po pleci akýsi chlap, povedal, ž: je detektív a že sa okamžite chcete so mnou rozprávať. Kým som sa spamätala, strčil ma do auta a priviezol sem."

„Ste zasnúbená s Bobom Peasleym?" opýtal sa Mason.

Čierne oči jej na okamih zasvietili vzdorom. „Patrí to k veci?" opýtala sa.

„Áno."

„Dobre, potom som zasnúbená."

„Prečo ste sa zaňho nevydali?"

„Radšej o tom nehovorme."

„Myslel som, že chcete pomôcť pánu Kentovi."

„Nechápem, ako pomôže pánu Kentovi, keď budete zasahovať do mojich súkromných vecí."

„Obávam sa,“ poznamenal Mason, „že v tomto ohľade mi budete musieť uveriť na slovo.“

„Nevzali sme sa z finančných príčin.“

„On má obchod s domácimi potrebami, však?“

„Áno.“

„Nedarí sa mu?“

„Má priveľa ležiakov. Tú predajňu kúpil pri výpredaji. Potrvá mu mesiace, kým premení tie staré haraburdy na peniaze — ak vás to zaujíma.“

„Neberte si to k srdcu, drahá,“ poradil jej Mason a bubnoval končekmi prstov po hrane stola. Nepovedala nič, ale v očiach sa jej zračilo pobúrenie. „Bývate v Kentovom dome?“

„Áno, pravdaže. Čo to má s tým spoločné?“

„Sú tam teraz nejakí detektívi?“

„Nie, porobili si fotografie, diagramy, všetko vymerali. Boli tam skoro celé popoludnie.“

„Bolo by na tom niečo nezvyčajné, keby vás navštívil Peasley, o ktorom je všeobecne známe, že vám dvorí?“

„Vôbec nie.“

Mason povedal: „Azda vám radšej vysvetlím svoju teóriu tohto prípadu. Peter Kent je v kaši. Podľa zákona nemôže byť odsúdený za vraždu, dokiaľ sa mu nedokáže nepochybná vina. Nemyslím, že by žalobca vyhral, keby nie Duncanovej výpovede. Ja osobne si myslím, že Duncan je bombastický starý chren, ktorý bude v tomto prípade prispôsobovať fakty dojmu, akým zapôsobí na svedeckom kresle.“

„No a?“ opýtala sa už miernejšie.

„Obyčajného svedka je možné zaskočiť pri krížovom výsluchu, ale Duncan je advokát. Ako taký sa viac-menej vyzná v súdnej procedúre. Vie voľačo o zvyčajných nástrahách, ktorým sa bude musieť vyhýbať. Nájde sa dosť nepriamych dôkazov, ktoré budú potvrdzovať Duncanovu výpoveď. Ak ním neotrasiem pri krížovom

výsluchu, budem musieť založiť obhajobu na námesačnosti. Nie je to najspoľahlivejšia obhajoba. Možno budem mať s ňou úspech, možno nie. To sa ukáže. Keď sa budem usilovať o kladnú obhajobu, ťarcha dokazovania nebude na mojich pleciach.

Mohlo by sa stať aj to, že bývalá pani Kentová nám bude prekážať v obhajobe založenej na námesačnosti. Mohla by vypovedať, že Kent nie je námesačný, ale že si dokonale uvedomuje, čo robí, keď predstiera spánok a námesačnosťou maskuje to, že je vrahom. Nemôže vypovedať takto po lopate, ale môže to celkom pekne naznačiť.“

„No a?“ opýtala sa a z hlasu bolo cítiť, že ju to zaujíma.

„Vražda bola spáchaná nožom na krájanie pečeného mäsa. Je to nôž zo súpravy, ktorá je v príborníku v Kentovom dome.“

„No a?“ zopakovala.

„Ak žalobca dokáže, že Kent vybral nôž zo zásuvky prv, ako si ľahol spať, načisto rozbije moju obhajobu,“ pokračoval pomaly Mason. „V tom prípade bude všetko visieť na vlásku, a toto by rozhodlo.“ Zaváhal a skúmavo na ňu pozrel. Ona mu vrátila pohľad, v očiach sa jej zračil záujem, ale aj tichý vzdor. „A teraz,“ začal Mason znovu, „budem k vám úprimný. Vyložím karty na stôl. Potreboval by som nôž, ktorý by bol presnou kópiou noža, ktorým bola spáchaná vražda.“

„Ale ako ho obstaráte?“

„Dalo by sa to,“ vysvetľoval, „keby nejaký obchodník s kuchynským tovarom mal meno výrobcu a typové číslo vidličky.“ Opäť sa odmlčal.

„A pretože Bob Peasley predáva domáce potreby, mohol by obstarať nôž z tej istej súpravy a potom... Hm, čo potom?“ opýtala sa váhavo.

„Nič inšie by nemusel urobiť,“ upokojoval ju Mason. „Viac by som od neho nechcel.“

„Čo má urobiť s tým nožom?“

„Dá ho vám.“

„Čo mám s ním urobiť ja?“

„Dáte ho mne.“

„Čo s ním urobíte vy?“

Mykol plecami, usmial sa a odvetil: „Azda ho použijem ako podklad pre krížový výsluch.“

„Nebude to v istom zmysle slova priestupok — prekážky v stíhaní zločinu — alebo niečo podobné?“

„Možno.“

„Nechcela by som dostať Boba do nepríjemností.“ „Ubezpečujem vás,“ tíšil ju Mason, „že sa pousilujem, aby som vás obidvoch ochránil.“

„Bob,“ vysvetľovala, „je dosť... no, dosť čudný. Je dosť citovo založený, citlivý a riadi sa veľmi vznešenými pohnútkami. Odsudzuje život bohatých leňochov, ako vravieva.“ Mason si zapálil cigaretu a neodpovedal. Helen Warringtonová sa zahniezdila v kresle, nervózne sa zasmiala a ozvala sa: „Pán Mason, vy ma chcete dostať do kaše, však?“ Mason vytiahol cigaretu a vyfúkol dymový krúžok. Odrazu sa zdvihla. „Dobre teda,“ doložila. „Kedy chcete ten nôž?“

„Čo najskôr.“

„Teda dnes večer?“

„Rozhodne.“

„Kde vás nájdem?“

„O desiatej budem tu v kancelárii.“

Pozrela na náramkové hodinky a povedala so zaťatými perami: „Dobre, uvidím, čo sa dá robiť.“

„Ešte čosi,“ zadržal ju Mason. „Chcem vám položiť pár otázok.“

„O čom?“

„O dverách v spálni Edny Hammerovej.“ Na tvári sa jej zračilo prekvapenie. „Náhoda ma zaviedla do Edninej izby,“ vysvetľoval Mason, „a všimol som si, že má na dverách veľmi drahú zámku.“

„Čo je na tom?“ opýtala sa. „Každá žena má právo zamykať si dvere na vlastnej spálni, nie?“

„Prečo si tam dala namontovať tú zámku?“ opýtal sa Mason.

„Ubezpečujem vás, že vám to nemôžem povedať.“

„Kedy to bolo?“

„Pokiaľ sa pamätám, pred mesiacom.“

„Neodôvodňovala vtedy, prečo si ju ta dáva?“

„Nie. Musí človek odôvodňovať to, že si dáva namontovať zámku na dvere spálne?“

„Je dosť nezvyčajné,“ upozornil ju Mason, „dávať si na dvere spálne dózickú zámku, pokiaľ človek nie je nervózny, alebo pokiaľ ho niekto neobťažoval. Neviete, či... no, či nemala Edna nejaké nepríjemné skúsenosti, ktoré ju priviedli k presvedčeniu, že potrebuje dózickú zámku?“

„O ničom takom neviem. Prečo sa neopýtate slečny Hammerovej ?“

„Myslel som, že mi to poviete vy.“

„Nemôžem.“

„Nemôžete či nechcete?“

„Nemôžem, pán Mason.“

Mason skúmal dym, ktorý stúpal z končeka jeho cigarety. „Dobre,“ prehovoril, „buďte tu o desiatej s tým nožom.“

„Nie som si istá, či sa nám podarí... či sa nám podarí zaobstarať taký istý nôž.“

„Pousilujte sa,“ presviedčal ju Mason. „Potrebujem nôž, ktorý by vyzeral, akoby patril do tej súpravy.“

„Dobre,“ prisvedčila. „Vedzte, že to robím pre pána Kenta. Urobila by som preňho hocičo. Bol ku mne veľmi láskavý a pozorný.“

Mason prikývol a odprevadil ju k dverám. Keď jej podpätky klopkali po chodbe smerom k výťahu, vstúpila do kancelárie Della Streetová. Vyzerala ustarostená. „Zapisovali ste si rozhovor?“ opýtal sa Mason a vypol reproduktor.

Ukázala mu zápisník v ruke. „Každé slovo.“ Mason sa usmial, „Pán Mason,“ oslovila ho Della Streetová, pristúpila k nemu a položila mu ruku na plece, „nepodliehate priveľmi vplyvu toho dievčaťa? Ona blaznie za tým mládencom, s ktorým chodí. Len čo by mu hrozila nejaká nepríjemnosť, obrátila by sa proti vám.“ Mason sa zdvihol a začal sa prechádzať. „Pán Mason, prosím vás,“ modlikala Della Streetová, „všetky ostatné prípady boli inakšie. Zastupovali ste nevinných ľudí. V tomto prípade zastupujete človeka, ktorý pravdepodobne vraždil. Obhajobu môžete založiť len na neprítomnosti zámeru. A napokon sám viete, že v tejto veci nás mohli podviesť.“

Mason zastal a opýtal sa: „No a?“

„No prečo tak podliehate jej vplyvu?“

Mason sa obrátil tvárou k nej. „Pozrite, Della,“ vysvetľoval. „Nikdy v živote som nevyšetroval prípad, v ktorom by mi nehrozil útok. Vy to viete.“

„Ale prečo to robíte?“

„Pretože štýl mojej hry je taký.“

„Ale nechápete, čo to znamená?“

Pristúpil k nej, objal ju rukou okolo pása, pritiahol si ju tesne k sebe a povedal nežne: „Počujte, dievčatko, netrápte sa. Berte ma takého, aký som. Neusilujte sa urobiť ma takým, aký by som mal byť, lebo potom by ste možno zistili, že ma môžete obviňovať z najväčšieho hriechu — z priemernosti. Ak dovolíte, dám vám svoj recept na dosiahnutie úspechu — konajte rýchlo a buďte vždy o krok pred svojimi protivníkmi.“

„Ja viem, ale čo keď vás dohonia?“

„To ešte neznamená, že sa mám začať za nimi obzerať, nie?“

„Ako to myslíte?“

„Ja som ako futbalista, ktorý má loptu,“ vysvetľoval, „a je voľný. Za mnou sa ženie svorka súperov. Hociktorý sa môže na mňa vrhnúť. Ak dostanem loptu do brány, obrancovia budú zúriť, ale nebudú rozmýšľať, ako som k nej prenikol. No ak sa začnem obzerať a uvažovať, ktorý spomedzi súperov by ma mohol dobehnúť, spomalím natoľko, že ma dohonia všetci.“

Zasmiala sa hrdelným a nežným smiechom. Pozrela naňho zahmlenými očami a povedala: „Dobre, vyhrali ste. Už nebudem o vás pochybovať. Možno vás predsa len priveľmi brzdím. Napredujme s loptou a zabudnime na ostatných, ktorí sa nás usilujú dohoniť.“

„To je už lepšie,“ povedal. „Pohyb. O skok pred ostatnými a nikdy sa neobzerať, to bude naše heslo.“

Zdvihla pravú ruku a zasalutovala.

Mason sa zatváril vážne a pritisol ju k sebe. Pravou rukou ho objala okolo krku. Dychtivo a prirodzene dvíhala pootvorené pery k jeho ústam. No bola to ona, ktorá sa odtiahla. „Ktosi je pri dverách,“ povedala.

Mason začal vnímať klopanie na dvere z chodby a poznamenal. „Ten nešťastný detektív sa sem dotrepe v tej naj- nevhodnejšej chvíli. Pusťte toho zbojníka dnu. A zavolajte Edne Hammerovej, nech je tu presne o tri štvrte na desať. Povedzte jej, nech príde sama a nech nikomu nehovorí, kde ide, keď bude odchádzať z domu.“

Della Streetová si omotala okolo ukazováčika vreckovku a zotrela mu rúž z pier. Nervózne sa zasmiala: „Pamätajte si, že sa budete rozprávať s detektívom... Učešte sa. Rozstrapatila som vás. Sadnite si za stôl a tvárte sa dôležito. Povyťahujte papiere a robte sa, že usilovne pracujete.“

„Ešteže čo,“ protestoval Mason. „Veď to nie je zločin. Bol by z neho mizerný detektív, keby nevedel, že zaneprázdnený šéf občas pobozká svoju sekretárku. Vykašlime sa na to.“

Otvorila dvere. Na prahu stál Drake a vytreštil na Masona oči. Pery zošpúlil do večne figliarskeho úsmevu, príznačného pre jeho tvár, keď bola pokojná. „Perry, vzadu máš rozstrapatené vlasy," upozornil ho bezfarebným hlasom.

„Preboha," rozčúlene zvolal Mason. „Prišiel si sem debatovať o mojich vlasoch?" Pohrabal sa prstami na hlave a naježil si vlasy. „Teraz ich mám strapaté všade," dodal. „Prestaň si tým lámať hlavu... Keby si vynakladal na problémy, za ktoré ťa platím, toľko dôvtipu, koľko venuješ otázkam, do ktorých ťa nič, bol by som so svojimi prípadmi hotový o polovicu skôr."

Drake zaujal svoju obľúbenú pózu na koženom kresle, preložil si nohy a zatiahol. „Perry, potom by ti zaplatili o polovicu menej."

„Čo je nové?" opýtal sa Mason a uškrnul sa.

„Overoval som si rozličné hlásenia svojich ľudí. Nazdal som sa, že by ťa zaujímalo, ako sa Maddox a Duncan usilovali zatajiť svoje styky s Doris Kentovou a s jej advokátmi."

„Odkedy?" opýtal sa Mason

„Od prvého stretnutia v kancelárii. Ona vyšla prvá. Maddox a Duncan odišli o pätnásť minút. Zakrádali sa po chodbe a vyšli hore po schodoch, aby ich nik nevidel, ako nastupujú do výťahu na poschodí, kde sú kancelárie poradne Hettley a Hettley. Na prízemí v tej istej budove je holičstvo. Obidvaja si ta zašli, dali sa oholiť, namanikúrovať a vymasírovať. Keď tam zabili aspoň hodinu, odišli po jednom. Keď vyšli, zastali pri dverách holičstva a počkali, kým nevystúpila z výťahu hŕba ľudí, a potom sa zamiešali medzi nich. Zjavne to bolo prichystané, starostlivo premyslené."

Mason bubnoval prstami po stole a spracovával v duchu správy. „Učeš sa, Perry, lebo sa zbláznim," žaloval sa Drake.

Mason si roztržito prečesal vlasy vreckovým hrebeňom. Della Streetová, ktorá po Drakeovom príchode vyšla z kancelárie, vrátila sa, kývla Masonovi a oznámila: „Stránka, ktorú ste mi kázali zavolať, bude tu v presne stanovený čas."

„Dobre, Della, ďakujem,“ odpovedal. Nezdvihol zrak, ale ďalej hľadel na stôl a zľahka po ňom bubnoval končekmi prstov. „Je pravdepodobné,“ obrátil sa k Drakeovi, „že Maddox bude zapierať ten medzimestský telefonát.“

„Osvedčí sa Harris ako dobrý svedok?“ opýtal sa detektív.

„Myslím, že áno. Hovorí jasne a predvídavo si robil poznámky. A na sekundu presne si poznačil čas. Má všetky podrobnosti — a jeho poznámky dokazujú, že čas sa dokonale zhoduje so záznamom telefónnej ústredne.“

Drake prikývol. „To ešte neznamená, že presvedčí porotu. Pre teba by možno bolo výhodnejšie, keby Maddox zaprel ten rozhovor.“

Mason prehovoril pomaly: „To by bolo krásne. Rozhodne by zaprel telefonát, my by sme ho omráčili tým záznamom a podopreli by sme ho Harrisovou výpoveďou. Ešte niečo, Paul?“

„Áno, Duncana si dobre odhadol.“

„V akom zmysle?“

„Pokiaľ ide o toho očného lekára.“

„Išiel k nemu?“

„Pravdaže. Teraz je uňho. Rovno od okresného prokurátora išiel k očnému lekárovi.“

„O tomto čase?“

„Áno, okresný prokurátor zrejme zariadil, že tam bude očný lekár.“

Mason sa zachichotal a povedal: „Duncan pravdepodobne hľadel na okresného prokurátora cez spodnú časť okuliarov a držal si papiere čo najďalej od očí, takže si uvedomili, že by pri svedeckej výpovedi zapôsobil veľmi žalostným dojmom.“

Drake prikývol a poznamenal: „To je zatiaľ všetko, Perry. Budem ťa zásobovať faktmi, len čo ich dostanem.“

Keď Drake pristúpil k dverám, Mason sa už znova prechádzal. „Čertovský prípad,“ hundral. „Fakty navzájom hrajú a jednako z

nich nič nevychádza, keď ich človek pospája dovedna. Je to bláznivý prípad, nech sa to vezme z hociktorej strany.“

Edna Hammerová si nervózne prekrížila nohy a začala sa hrať s obrubou šiat, potom prešla pohľadom z Delly Streetovej na Perryho Masona. „O čo ide?“ opýtala sa.

Mason odpovedal: „Chcem od vás, aby ste vykonali niečo pre svojho strýka. Sľubujete mi to?“

„Hocičo na svete.“

„Ako to myslíte?“

„Dostanete sa do nepríjemností, ak sa dáte nachytať.“

Chvíľu sedela, potom sa nervózne zasmiala a povedala: „A čo vy? Dostanete sa aj vy do nepríjemností, keď sa dám nachytať?“

„A do koľkých!“

„Tak sa nedáme nachytať.“

„To je skvelá filozofia,“ pochválil ju.

„Čo mám urobiť?“

Mason začal pomaly: „Edna, chcem sa s vami rozprávať trochu o zákonoch a vysvetliť vám, kde je moje miesto.“ Zatvárila sa nechápavo. „Advokát berie vraždy trochu inakšie ako ostatní ľudia,“ vysvetľoval Mason. „Vraždy sú pre advokáta jednoducho prípadmi. Nepozná zavraždených, nepozná obžalovaných. To mu umožňuje byť užitočnejším. Nezaslepujú ho sympatie a myseľ mu nezatemňujú obavy.“

Prikývla. „A teraz,“ pokračoval Mason, „by som vám chcel položiť pár otázok, presne tak, ako vám ich položí okresný prokurátor.“

„Aké sú to otázky?“

„Poznali by ste nôž, ktorý patril do súpravy v hornej zásuvke príborníka v jedálni Kentovho domu?“

„No áno, pravdaže.“

„Kedy ste videli ten nôž naposledy v zásuvke?“

„Neviem... Pravdepodobne vtedy, keď som ho vytiahla strýkovi Petrovi spod podušky a vložila ho ta. Mám azda tvrdiť niečo iné? Ak áno, povedzte mi to.“

„Tú otázku vám položia približne takto,“ odpovedal Mason, „a vy im jednoducho povedzte pravdu — ten nôž sta naposledy videli vtedy, keď ste ho ta kládli ráno v deň vraždy. To bolo včera, v deň, keď ste sa so mnou radili a presvedčili strýka, aby si zašiel za mnou a najal si ma.“

Prikývla. „A ešte mi povedzte,“ pokračoval Mason, „kedy ste videli ten nôž potom?“

„Keď ste tam boli so mnou, pod strýkovou poduškou.“

„Ste si istá, že to bol ten istý nôž?“ Prikývla. „Tým som vám naznačil, o čo ide,“ vyhlásil Mason.

„Ako to myslíte?“

„Okresný prokurátor bude vyšetrovať svedkov približne takýmto spôsobom a oni mu budú odpovedať približne takto. A tak sa nevedomky dopustia krivoprísažníctva.“

„Nerozumiem vám,“ priznala sa.

„Vy neviete, či nôž, ktorý ste videli pod strýkovou poduškou, je ten istý ako nôž, ktorý ste videli v zásuvke. Predpokladali ste to, lebo nože sa podobajú, a pretože ste hľadali nôž v zásuvke, nenašli ste ho, pozreli ste pod strýkovu podušku, a tam ste našli nejaký nôž, a ten nôž vyzeral zhruba rovnako ako nôž, ktorý chýbal v zásuvke.“

„Nebol to teda ten istý nôž?“ opýtala sa.

„Neviem,“ odpovedal, „ale okresný prokurátor musí dokázať, že to bol ten istý nôž a že to bol nôž, ktorým bola spáchaná vražda.“

„Hm,“ ozvala sa chytro, „mohla by som tvrdiť, že nie som si istá, či to bol ten istý nôž.“

„To by ste mohli,“ poznamenal, „ale prokurátor si ešte pred vami zavolá na svedecké kreslo štyroch či piatich svedkov, vrátane sluhu a opýta sa ich: ‚Kedy ste naposledy videli ten nôž v zásuvke? Kedy ste ho videli potom? Kde bol?' Po- tom si vyvodí záver, že to

bol ten istý nôž, a ledabolo sa opýta: ‚Bol to ten istý nôž? Ste si istý, že to bol ten istý nôž?' alebo niečo v tomto duchu. Pozrite," upozorňoval ju Mason, „s vami sa môžem rozprávať otvorene, ale nie so sluhom a s druhými svedkami, lebo by to vyzeralo, že chcem ovplyvňovať žalobcových svedkov. Už dostali predvolania na súd."

Trochu zalapala po vzduchu a podotkla: „Predstavte si, práve také otázky mi kládli, keď ma vypočúvali."

„Tak je," odpovedal Mason. „Edna, ja chcem poukázať na to, za akých sťažených podmienok pracujem. Nik nevie, či je to ten istý nôž. Každý si myslí, že je. Z nášho hľadiska to bude dôležité. Okresný prokurátor bude pokladať viac-menej za samozrejmosť, že je to ten istý nôž, a takisto všetci svedkovia. Potom, keď začnem ja s krížovým výsluchom, budem sa usilovať dokázať, že to nie je ten istý nôž, a nebudem sa mať o čo opierať. A hodlám prinútiť okresného prokurátora, aby dokázal, že je to ten istý nôž."

„Ako to chcete dosiahnuť?" opýtala sa.

„Tak, že vložím do tej zásuvky iný nôž," vysvetľoval a pozorne ju sledoval. „Objavíte ho zajtra ráno. Medzi nami, postaráme sa, aby sa noviny dozvedeli o tomto druhom noži. Okresný žalobca si pravdepodobne bude myslieť, že som ho ta podstrčil ja. Spustí krik, že som sa previnil proti profesionálnej morálke, zabraňoval som trestnému stíhaniu, ovplyvňoval som svedkov a kadečo ešte, ale keď mi bude chcieť čeliť, bude sa musieť pri svojich svedkoch sústrediť na otázku identifikácie. Slovom, nebude môcť z toho urobiť len vedľajšiu otázku, a nik nebude mechanicky chápať identitu noža ako samozrejmú Už ma rozumiete, však?"

Edna Hammerová prikývla. „Myslím, že rozumiem." Della Streetová vrhla na Masona veľavýznamný pohľad Mason jej naznačil, aby mlčala. Spolu pozorovali, ako sa Edna Hammerová prispôsobí novej situácii. Odrazu zdvihla hlavu a opýtala sa: „Kto vlastne položí ten nôž do zásuvky?"

Mason jej pozrel do očí. „Vy," odpovedal pomaly.

„Ja?“

Prikývol. „A kto ho objaví?“ opýtala sa.

„Seržant Holcomb.“

Zamračila sa a poznamenala: „Čo ak ho niekto objaví prv ako seržant Holcomb?“

„Proti tomu sa musíme zabezpečiť,“ vysvetľoval Mason. „Vy vezmete len nôž, vložíte ho do zásuvky a zásuvku zamknete ... Vy máte jediný kľúč od tej zásuvky, pravda?“

„Áno.“

„Ešte vždy ho máte?“

„Áno.“

„Povedzte seržantovi Holcombovi, že prídem ráno okolo ôsmej, že som vás o to požiadal, a opýtajte sa ho, či s tým súhlasí.“

„A myslíte, že tam bude?“

Mason sa pochmúrne usmial a povedal: „To ste uhádli.“

„Nedostanem sa pre to do nepríjemností?“

„Dostanete, ak sa dáte chytiť.“

„A myslíte, že pomôžem strýkovi Petrovi?“

„Viem, že mu tým pomôžete.“

Vstala, usmiala sa a podala mu ruku. „Platí,“ povedala.

Mason jej potriasol ruku. kývol na Dellu Streetovú a požiadal ju: „Zaveďte Ednu do knižnice.“ Keď si všimol Ednin spýtavý pohľad, dodal: „Podnikám kroky, aby som zadovážil ten nôž. Nepotešilo by ma, keby ste vedeli, odkiaľ je ten nôž, lebo keď niečo neviete, nemusíte o tom klamať. Počkáte v právnickej knižnici. Della Streetová vám dá nejaké časopisy. Keď budeme hotoví, oznámime vám to.“

„Kedy mám zavolať seržanta Holcomba?“ opýtala sa.

„Len čo podstrčíte nôž do zásuvky a zásuvku zamknete.“

„To bude dosť neskoro, však?“

„Áno. Ale môžete mu povedať, že som vám volal a vy mi máte zavolať. Pre Holcomba sa netrápte. Od radosti, že ma odstavil, hodí sa vám okolo krku a rozplače sa.“

Edna Hammerová zdvihla bradu a pohľad jej znehybnel. „Urobím to,“ vyhlásila.

Della Streetová ju zaviedla do knižnice, a keď sa o chvíľu vrátila, Mason sa zase prechádzal po kancelárii. „Máte strach?“ opýtal sa Mason.

Usmiala sa a odpovedala: „Kdeže. Postupujte s loptou ďalej. Odstavím tých, čo vám budú prekážať.“

„Nebojíte sa obrancov?“ opýtal sa.

„Ani zamak,“ povedala mu. „Bránka je vpredu. Otočíme. Mohla by som začrieť do svojich stredoškolských skúseností... Ako sme to pokrikovali?... Aha, áno: Do toho, do toho...“ Zasmiala sa mu do tváre bezstarostným smiechom ženy, čo sa vydala na dobrodružnú púť životom po boku muža, ktorému je oddaná.

Ledva dohovorila, ktosi zaklopal na dvere. Mason kývol Delle Streetovej. Otvorila dvere a pustila dnu Helen Warringtonovú a Boba Peasleyho. Mason im pokynul, aby si sadli: „Dostali ste to?“ opýtal sa Helen Warringtonovej.

„Bob by chcel mať predstavu o tom, čo zamýšľate.“

„Len pokus,“ odpovedal. „Potrebujem taký istý nôž, o akom obžaloba tvrdí, že ho Peter Kent vzal z príborníka.“

„Na čo ho potrebujete?“ opýtal sa Peasley.

„Na pokus.“

„Viac mi nemôžete povedať?“

„Nie.“

Peasley zaváhal a potom pomaly, skoro neochotne vytiahol zvitok hnedého papiera a rozbalil ho. Ukázal sa tmavý nôž na mäso s dlhou rúčkou z rohoviny. Opatrne vytiahol z vrecka vreckovku, aby nezanechal na rúčke nijaké odtlačky, pristúpil k Masonovmu stolu a položil nôž naň. „Tu je,“ povedal.

„Vyzerá ako ten, ktorým bola spáchaná vražda,“ poznamenal Mason, keď si ho dôkladne preskúmal.

„Je to presne taký istý nôž.“

Perry Mason ho pomaly obracal v prstoch. „Ako to myslíte?“ opýtal sa

„Náhodou sa trochu vyznám v stolových súpravách. Predávam ich. Keď som zistil, že na identite noža bude v procese záležať a že Helen možno predvolajú svedčiť, poznačil som si výrobcovo typové číslo. Je vyrazené na rukoviatke vidličky a vyhľadal som taký nôž.“

„A objednali ste duplikát?“ opýtal sa Mason a zdvihol obočie.

„Nie,“ odvetil Peasley. „Mal som ich na sklade niekoľko. Viete, tú súpravu som predal Kentovi ja.“

„Kedy?“

„Tak pred dvoma-troma mesiacmi. Kentovi sa nepáčila súprava, ktorú mal doma, a Helen bola taká milá a spomenula, že by som mu mohol obstarať súpravu, s ktorou by bol zaručene spokojný.“

„Aha,“ prikývol Mason, „veľmi pekne vám ďakujem. Pán Kent vám bude istotne obidvom zaviazaný, a keď nadíde vhodná chvíľa, postarám sa, aby sa dozvedel o vašej pomoci.“ Mason vstal, a tým naznačil, že rozhovor sa skončil.

Helen Warringtonová sa opýtala: „Ste si istý, že Bob sa pre to nedostane do nijakých nepríjemností?“

Mason sa zasmial a odvetil: „Nepríjemnosti sú veľmi relatívne slovo. Neznamenajú veľa.“

Peasley poznamenal: „Pravdu povediac, pán Mason, myslím, že nie som tým veľmi nadšený.“

Mason ho poklepal po pleci a opatrne ho odprevadil k dverám, ďalej od noža, ktorý ležal na stole. „Nemyslite na to,“ prehováral ho. „Ako zákazník mám právo prísť do vášho obchodu a kúpiť si nôž na mäso.“

„To áno, pravdaže.“

„No, a to som teraz urobil.“

„Nie,“ odporoval Peasley, „nie ste v mojom obchode.“

„Ak by ste radšej zaskočili do obchodu a otvorili ho, idem s vami a kúpim si ten nôž tam,“ zasmial sa Mason, ale dvere nechal otvorené. Peasley váhavo vyšiel do chodby. „Dobrú noc,“ pozdravil ho Mason, „a ešte raz vám obidvom ďakujem.“ Zatvoril dvere a zamkol.

Della Streetová sa opierala o stôl a hľadela na nôž. „Čo teraz?“ opýtala sa.

„Citrón,“ odpovedal Mason, „v ľavej hornej zásuvke. Prerežeme ho tým nožom a citrónovú šťavu necháme pôsobiť, dokiaľ nevytiahne trochu z noža tú novotu, a potom náramne pozorne zotrieme z noža všetky odtlačky prstov. A odovzdáme nôž Edne Hammerovej. Aj ona musí dať pozor, aby nezostali na noži jej odtlačky.“

„Len čo sa nôž nájde, seržant Holcomb sa bude usilovať, aby sa objavili polozotreté odtlačky,“ povedala Della.

„Jasné,“ prisvedčil Mason

„A nijaké nenájde.“

„Pravdaže nie.“

„Nebude mu to pripadať podozrivé?“

„Prečo?“

„Pretože nôž na mäso by mal mať nejaké odtlačky na rukoviatke.“

Mason sa uklonil a poznamenal: „Milá mladá dáma, teraz si začínate sčasti uvedomovať, v akej pozícii sa nájde okresný žalobca.“

„Ako to myslíte?“ opýtala sa.

Mason vysvetľoval: „Nezabúdajte, že na rukoviatke noža nájdeného pod Kentovou poduškou neboli nijaké zreteľné odtlačky prstov.“

Začala čosi hovoriť, keď sa v izbe ostro a nástojčivo rozdrnčal telefón. „Na akú linku je napojený ten telefón?“ opýtal sa Mason.

„Na hlavnú. Keď som tu bola, chcela som sa poistiť, aby sme zachytili všetky telefonáty.“

„Zdvihnite to,“ požiadal ju.

Zdvihla slúchadlo, ohlásila sa, chvíľku počúvala a potom povedala „Už je tu pán Mason. Poviem mu to.“ Dlaňou zakryla slúchadlo. „Voľakto z väzenia,“ šepkala. „Petrovi Kentovi vraj práve doručili nejaké papiere a veľmi rád by sa s vami čo najskôr rozprával.“

Mason prikývol. „Povedzte mu, že už idem.“

Mason položil nôž na stôl ostrím hore a obrátil sa na Dellu Streetovú: „Priveďte Ednu Hammerovú, vysvetlíme jej to a potom odskočím do väzenia.“

Della pristúpila k dverám právnickej knižnice. Perry Mason práve starostlivo odstraňoval vreckovkou z rukoväte noža všetky odtlačky, keď vstúpila do miestnosti Edna Hammerová. „Aha,“ zvolala, keď zbadala nôž na stole, „veď je to ten istý nôž.“

„Nuž,“ odpovedal Mason, „zdá sa, že ani na jednom noži nie je nijaká identifikačná značka.“

„Čo mám s ním urobiť?“

Utrel ostrie vreckovkou, kriticky si ho obzrel a zabalil nôž do hnedého papiera, v ktorom ho priniesol Peasley. „Dajte pozor, aby ste nezanechali na noži nijaké odtlačky,“ upozorňoval ju. „Vložte ho do zásuvky príborníka. Zatelefonujte seržantovi Holcombovi a povedzte mu, že ja tam budem o ôsmej ráno. A zapamätajte si, milá slečna, že ja tam budem o ôsmej ráno a chcem, aby ste ma pustili dnu.“

„Mám tú zásuvku zamknúť?“

„Áno. Nepovedzte nikomu, že je v zásuvke, a zamknite ju.“ Keď siahla po papierovom balíku, poznamenal len tak

mimochodom: „Edna, prečo ste si mysleli, že vás chce strýko zabiť?“

Schúlila sa, akoby ju bol udrel. „O čom to vravíte?“

Mason k nej rýchlo pristúpil. „Edna, vy viete, o čom hovorím. Vedeli ste už viac ako pred mesiacom, že váš strýko je námesačný. Mysleli ste, že vás zavraždí.“

„To nie je pravda. To je lož!“

„Tak prečo,“ naliehal, „ste si dali namontovať do dverí tú dózickú zámku?“ Zalapala po vzduchu a vytreštila naňho vyjašené oči „Pokračujte,“ vyzval ju. „Povedzte pravdu.“

„Ja... ja...“

„Na tých dverách ste mali dosť dobrú zámku,“ prerušil ju, „ale báli ste sa, že váš strýko má od nej kľúč, potrebovali ste zámku, od ktorej nemá kľúč, a tak ste si zavolali zámočníka, aby vám namontoval jednu z najdrahších zámok, a ponechali ste si jediný kľúč. Je to tak?“

„Nie... to nie je...“

„Tak prečo ste si dali namontovať tú zámku do dverí?“ Cúvla pred ním, klesla do kresla a rozplakala sa. Mason jej povedal: „Len sa do chuti vyplačte. Keď vás to prejde, odpoviete mi.“

Uprela naňho oči plné slz „Prečo sa vypytujete na tú zámku?“

„Pretože okresný prokurátor vás chcel prekvapiť presne tak,“ vysvetľoval. „Chcel do vás štuchnúť prstom pri výpovedi a prinútiť vás hrať pred porotou presne tak. ako hráte teraz. Chápete, ako by to ovplyvnilo prípad vášho strýka. Porota by si myslela, že váš strýko je v hĺbke duše vrahom. Vyhlásila by ho za vinného, i keby ho pokladala za námesačného.“

„A-ale to nebolo pre tú príčinu.“

Mason sa na ňu uprene zahľadel. „Dobre, tak pre akú príčinu?“

„Pred mesiacom sme sa s Jerrym potajomky zosobášili,“ odvetila a sklopila zrak.

Mason si vzdychol: „Bože, vďaka ti aj za drobné milosti.“

„Ako to myslíte?“

„Bál som sa, že ste si dali namontovať tú zámku preto, lebo ste vedeli, že váš strýko mátoží po dome, a báli ste sa ho.“

„Nie, čestné slovo, pán Mason, to s tým vôbec nesúvisí. Chceli sme to udržať v tajnosti.“

„Vie o tom váš strýko?“

„Nie. Práve pred ním sme to chceli zatajiť.“

„Prečo?“

„Je trochu výstredný.“

„Veď Jerry mu vyhovuje, nie?“

„Veľmi. Lenže ja som nechcela, aby si myslel, že ho opustím prv, ako sa znovu ožení.“

„Hm,“ zahundral Mason a skúmavo na ňu pozrel, „načo toľký zhon?“

„Pretože som zaľúbená,“ zasmiala sa, „a žijeme v Hollywoode a Jerry je ako šejk. Toľké ženy sa za ním bláznia. Od prírody je nestály a... Slovom, jednoducho som ho chcela schmatnúť, kým je to možné.“

Mason sa uškrnul a poznamenal: „No, nezaujíma ma, prečo ste si dali namontovať na dvere tú zámku, pokiaľ ste si ju nedali namontovať zo strachu pred strýkom. Ale keď som tú zámku videl, rátal som, že príčiny budú skôr zlovestné ako romantické, a rátal som, že okresný prokurátor vás rozhosí pri krížovom výsluchu... Kľúč máte akiste vy a Jerry.“ Prikývla. „Viac kľúčov nemáte?“

Usmiala sa a pokrútila hlavou. „Koniec koncov,“ odpovedala, „mám len jedného manžela.“

„Komu ste sa ešte zdôverili? Vie ešte niekto o tom, že ste vydatá?“

„Ani živá duša,“

„Dobre,“ prikývol Mason, „vezmite si ten nôž, podstrčte ho do zásuvky, a keď sa vás okresný žalobca začne vypytovať na tú zámku pri výpovedi alebo pred porotou, trochu sa rozcíťte ako

predo mnou, potom povedzte pravdu, zasmejte sa, poplačte si pritom a vložte do toho kus romantiky.“ Mason kývol Delle Streetovej, narazil si klobúk na hlavu a povedal: „Idem do väzenia.“

Perry Mason, čerstvo vyholený, v sivom obleku, ktorý vyzeral, akoby si ho práve bol vyzdvihol od krajčíra, stisol prstom zvonček pri vchode do Kentovho domu. Skoro okamžite mu otvoril dvere seržant Holcomb od kriminálky. Mason sa zatváril prekvapene. „Seržant, akosi zavčasu ste v službe, nie?“ opýtal sa.

Holcomb odpovedal: „Áno — totiž je zavčasu a som v službe. Čo si želáte?“

„Chcel som sa poobzerať po dome,“ odpovedal Mason. „Prichystal som si pár otázok pre niektorých svedkov. Máte námietky?“

„Svedkovia dostali predvolanie od žalobcu,“ povedal Holcomb. „Nemôžete ich ovplyvňovať.“

„Ja ich nechcem ovplyvňovať, ja sa chcem s nimi rozprávať.“

Holcomb otvoril dvere a povedal: „V takom prípade ráčte ďalej. Ja vás budem sprevádzať, aby sme sa vyhli nedorozumeniam.“

Zjavila sa Edna Hammerová a podala Masonovi ruku. „Dobré ráno, pán Mason, čím vám môžem pomôcť?“ Mason prikývol.

„Je svedkyňou obžaloby,“ upozornil ho Holcomb.

Mason sa obrátil tvárou k policajtovi. „Keď okresný prokurátor predvolá niekoho svedčiť, tá osoba sa ešte nestáva nedotknuteľnou,“ protestoval. „Povinnosťou svedka je hovoriť pravdu. Keď bude prípad prichystaný na proces, aj ja si predvolám niekoľkých svedkov. Seržant, náhodou som sa prišiel súkromne porozprávať so slečnou Hammerovou.“

Holcomb ho upozornil: „Nemôžete jej radiť, o čom má svedčiť.“

„A vy mi nemôžete radiť vôbec nič!“ odvrkol Mason. Chytil Ednu za ruku a povedal: „Edna, myslím, že sa porozprávame vo vašej izbe.“

Vykročili po chodbe a Holcomb zamieril k telefónu. „Čo urobí teraz?“ opýtala sa.

„Zatelefonuje okresnému prokurátorovi,“ uškrnul sa Mason. „Odkedy je tu?“

„Od pol ôsmej.“

„Vy ste ho zavolali?“

„Áno. Nemala by som sa k vám správať priveľmi priateľsky, však?“ poznamenala. „Nesmie to vyzerať ako naaranžované.“

Mason prikývol a opýtal sa: „Položili ste tam ten nôž?“

„Áno.“

„O koľkej?“

„Okolo jedenástej.“

„A zamkli ste zásuvku?“

„Áno.“

„Kde je kľúč?“ „Ja ho mám.“

„Ste si istá, že je to jediný kľúč?“ „No pravdaže.“

„Odkedy zamykáte tú zásuvku?“ „Od včera, keď som našla ten nôž.“ „Ako viete, že máte jediný kľúč?“

„Pretože sme ho nechávali v zásuvke. Ja som ho vytiahla a zamykala som ním zásuvku. Mali sme len jeden kľúč.“ „A vo dne sa zásuvka nikdy nezamykala?“ „Nie.“

„Ale ste si istá, že minulú noc bola stále zamknutá?“

„Áno, pravdaže. Vy ste mi povedali, aby som ju zamkla.“

„Nevidel vás nikto?“

„Nikto.“

„A vy ste ju neskoršie pri nejakej príležitosti neodomkli?“

„Nie. Pravdaže nie. Prečo sa na to pýtate?“

„Či náhodou nepotreboval sluha niečo.“

„Nie. Bolo neskoro. Už spal.“

„Dobre,“ povedal jej Mason. „Teraz počkajte, a keď Holcomb dotelefonuje, odstúpte odo mňa a zavolajte ho Povedzte mu, že uvítate, keď bude prítomný pri rozhovore so mnou, lebo sa nechcete

dostať do nepríjemností. Krásne to zahrajte. Myslíte, že to bude presvedčivé?“

„Ach, pravdaže. Takú úlohu zahrám rada.“

„Tak začnite.“

Počkala chvíľu, kým sa seržant Holcomb nevrátil od telefónu. Zlostne a bezmocne na nich gánil. Edna Hammerová sa prudko odtiahla od Perryho Masona, rýchlo ustúpila o dva kroky, zastala a zahľadela sa naňho akoby v rozpakoch. Mason sa pohol k nej. Ustúpila ešte o krok, potom sa impulzívne zvrtla a zavolala na seržanta Holcomba: „Seržant, smiem sa s vami porozprávať?“ Dychtivá pohotovosť Holcombových dupotajúcich podpätkov bola dostatočnou odpoveďou. Keď sa k nim priblížil, oslovila ho: „Pán Mason si myslí, že sa môže so mnou bez všetkého rozprávať, ale vy si to akiste nemyslíte. Nebolo by lepšie, keby ste nás počúvali?“

„Nemá právo byť tu,“ zavrčal zlostne Mason. „Ja mám právo vypočúvať vás tak, ako ja chcem, a on môže odísť.“

„Ale seržant si myslí, že by mal byť v takej vzdialenosti, aby mohol počuť, čo vravíte.“

„To, čo si myslí, nemá s tým nič spoločné,“ odsekol Mason. „Chcete predsa so mnou spolupracovať? Nemáte rada svojho strýka?“

„Mám, ale neviem, čo robiť.“

„Poslúchnite moju radu.“

Seržant Holcomb pristúpil k nej. „Ak si želáte, aby som tu bol,“ ozval sa, „niet sily na svete, ktorá by ma prinútila odísť. Práve ste mi veľmi správne naznačili, že si to želáte. Nevšímajte si preto, čo hovorí. Máte úplnú pravdu.“

Hanblivo sa usmiala na Masona: „Nuž, pán Mason, myslím, že by to bolo tak lepšie. Napokon, iste mi nechcete povedať nič také, čo by nemohol počuť seržant Holcomb.“

„Nejde o to,“ namietal Mason, „ale o princíp.“

„No ak môže počuť to, čo mi chcete povedať, prečo mi to nepoviete?“ Naširoko roztvorila očí a z hlasu jej zaznievala nefalšovaná nevinnosť.

Seržant Holcomb sa potmehúdsky zasmial. Mason zúrivo vyhŕkol: „No dobre, chcem sa opýtať na tú zásuvku a na to, kde ste mali od nej kľúč.“

„Mala som ho na náramku.“

„Prečo ste si ho neodložili do peňaženky alebo niekde inde?“

„Pretože som sa bála, že ráno zabudnem zásuvku odomknúť, a to by mohlo vyvolať nejaké poznámky. Pravda, aj tak som ju zabudla odomknúť, ale to preto, lebo som bola taká rozrušená. Viete, kľúč som odložila, keď som sa išla sprchovať. Zásuvku som však chcela odomknúť, hneď ako sa ráno zobudím.“

„To znamená,“ poznamenal Holcomb víťazoslávne, „že vôbec nik nemohol vybrať nôž zo zásuvky potom, čo ste si ľahli spať, ak nemal iný kľúč alebo ak neotvoril zámku násilím.“

Prikývla. „To predpokladá,“ upozornil Mason, „že nôž bol v zásuvke, keď ste ju zamykali.“

„Ak nebol,“ zamiešal sa Holcomb, „potom ho Kent odtiaľ potiahol prv, ako šiel spať. No aj tak sme sa nikde nedostali.“

„Rád by som v4del ten kľúč,“ požiadal ju Mason.

Otvorila peňaženku a vytiahla z nej veľký kľúč nezvyčajného tvaru.

„Nosíte ten kľúč pri sebe?“ opýtal sa Mason.

„Áno, myslela som, že to tak bude lepšie.“

„Ale tá zásuvka nie je teraz zamknutá, však?“

„No, už je zamknutá. Večer som ju zamkla.“

„Prečo?“

„Ani neviem, možno z nervozity. Myšlienka, že sa tu niekto potuluje... radšej nič nepoviem.“

„Pozrime sa na tú zámku,“ navrhol Mason.

„Ak vás to upokojí,“ poznamenal seržant Holcomb, „polícia rátala s touto možnosťou. Dali sme zámku prezrieť odbornému zámočníkovi. Nič nenasvedčuje, že by bola otvorená násilím. Na ozdobnej platničke nie sú nijaké škrabance, ktoré by spôsobil nejaký ostrý nástroj. A na dreve niet stôp, ktoré by prezrádzali, že niekto ťahal dozadu kovovú petlicu.“

Mason mykol plecami a povedal: „Dobre, ja sa jednako len na to pozriem.“

Všetci traja zamierili k príborníku. Mason si dôkladne obzrel zámku, kľakol si na jedno koleno a hľadel na hornú hranu zásuvky.

„Otvorte to, prosím vás,“ povedal. „Chcem sa podívať dnu.“

Seržant Holcomb si strčil ruky do vrecák a nasadil blahosklonný povýšenecky úsmev. Edna Hammerová strčila kľúč do zámky, zvrtla ho a otvorila zásuvku. Mason, ktorý pozoroval seržantovu tvár, videl, že Holcomb ani svalom nepohol, ale Edna Hammerová zalapala po vzduchu. V otvorenej zásuvke bolo vidieť plyšovú kazetu na vidličku a nôž. Bola tam len vidlička. Mason sa nachýlil, akoby sa chcel dôkladnejšie pozrieť. Seržant Holcomb sa nahol dopredu a dával pozor, aby tam Mason čosi nepodstrčil. Edna Hammerová chytila prstami Masona za ruku a stisla mu ju. „Pozreli ste sa do zásuvky, keď ste ju večer zamykali?“ opýtal sa Mason len tak mimochodom.

Prikývla a užasnuto vytreštila oči.

„Hm,“ zahundral Mason, „myslím, že tu už nič iné nepotrebujem. Teraz by som sa chcel porozprávať s inými svedkami.“

„S kým napríklad?“

„S Duncanom a s Maddoxom.“

„Dnes predpoludním majú vypovedať pred porotou.“

„Aj preto by som sa chcel s nimi rozprávať.“

„Nemôžete sa s nimi rozprávať, ak s tým nebudú súhlasiť.“

„Prirodzene. Opýtam sa ich, či...“

Seržant Holcomb sa ozval: „Ja sa ich opýtam, či sa chcú s vami zhovárať. Ak áno, v poriadku. Ak nie, nemôžete s nimi hovoriť.“ Zamieril do ľavého krídla domu.

Mason schmatol Ednu za plece a zvrtol ju tvárou k sebe. „Nevložili ste ho tam?“ opýtal sa hlasom, ktorý znel od netrpezlivosti zúrivo.

„Vložila.“ „Znamená to, že tam bol, keď ste večer zamykali zásuvku?“

„Áno.“

„Kto vás videl, keď ste ho tam kládli?“

„Nikto.“

„Ale niekto ho musel zobrať!“ Ohromene a krotko prikývla. „Človek, ktorý vedel o chystanom úskoku a rozhodol sa, že mi dá mat.“

„Ale kto to mohol urobiť?“

„O noži vedeli len dvaja ľudia okrem vás,“ povedal jej, „ak ste to, pravda, niekomu nevyzradili.“

„Čestné slovo, pán Mason, ani som o tom nemukla.“

„Nevidel vás niekto, keď ste ta kládli ten nôž?“

„Celkom isto nie.“

„Kde ste mali kľúč v noci?“

„Schovala som ho.“

„Kde?“

„Do starej topánky. Bála som sa, že... že by sa to mohlo zle skončiť, a vedela som, ako veľmi vám na tom záleží. Ja...“ odmlčala sa, lebo do miestnosti vtrhol seržant Holcomb a víťazoslávne oznámil: „Pán Mason, ani jednému svedkovi sa nechce vypovedať.“

Mason sa prudko nadýchol, akoby sa chystal niečo odseknúť, ale iba mykol plecami a zahundral: „Výborne.“ Vyšiel z domu a zatresol za sebou dvere. Ľahkým krokom zbehol po betónovom chodníku, naskočil do auta a vyrazil do svojej kancelárie. Zastavil ešte pri bufete a zatelefonoval do Drakeovej kancelárie. „Keď sa

ukáže Drake," povedal dievčine, ktorá sa mu ohlásila, „nech pošle agenta do Kentovho bytu a nech mu rozkáže vyhľadať rovnaký nôž ako ten, ktorým bola spáchaná vražda. Nech prekutá všetko, dokiaľ ho nenájde. A mohol by začať od toho záhradného stolíka na dvore."

Della Streetová zdvihla spýtavo obrvy, keď Mason zavesil klobúk a plášť do skrine. „Čo je nové?" opýtala sa.

„Pani Doris Sully-Kentová zastavila Kentov bankový účet," odpovedal.

„Ako to?"

„Na jej žiadosť bol včera popoludní vydaný príkaz, ktorý mu znemožňuje disponovať vlastným majetkom. Požiadala o vymenovanie za správcu. Zákaz platí, dokiaľ sa nerozhodne o tejto otázke."

„Ale to... hm, veď potom vám ani nebude môcť zaplatiť advokátske poplatky." Prikývol. „A nebude môcť zaplatiť ani Drakeovi za detektívne služby?" Prisvedčil. „A čo bude, ak mu určia správcu?"

Mason odpovedal: „To závisí od osoby správcu a od toho, aké stanovisko zaujme sudca."

„Veď pán Kent má početné obchodné záujmy. Ako mu ich ona môže všetky prekaziť?"

„Podľa nej sa Kent vyhrážal, že premrhá svoj majetok, vykoná podvodné transakcie a ešte kadečo. Našla sudcu, ktorý ju bol ochotný vypočuť."

„Chcete povedať, že bol ochotný pozerať na tú stelesnenú nevinnosť!" rozhorčene odsekla Della Streetová.

„Nesmiete byť nespravodlivá," uškrnul sa Mason. „Nezabúdajte, že je to iba bezmocná žena, ktorá sa dovoláva pravdy. V svojej žiadosti tvrdí, že alimenty stanovené pri rozvode boli podvodom voči nej i voči súdu. V sťažnosti vyhlasuje, že si želá aby jej prestali vyplácať tisícpäťsto dolárov mesačne."

„Slovom, chce zhrabnúť celý Kentov majetok, nielen spravodlivú čiastku,“ zvolala Della Streetová. Mason sa usmial. „Ako môže získať súdny príkaz bez finančnej záruky?“

„Podľa nášho zákonníka. Pozrite raz doňho. Paragraf 529 stanovuje, že záruka nie je potrebná, keď súd vydá príkaz proti manželovi v prípade rozvodového konania, alebo ak manželia žijú oddelene.“

„Potom by mohla prísť na súd s hocijakou nepodloženou výpoveďou, bude sa tváriť, akoby naozaj bola utrpela krivdu, ale keď sudca vyšetrí prípad a zistí, že nemá z čoho žiť, pán Kent nebude môcť ani prstom pohnúť!“

„To ťažko,“ poznamenal Mason, „ale nelámte si hlavu, to neviniatko bude mať z čoho žiť. Keď sa zjaví pred súdom, sudca si určite všimne, ako dobre vyzerá. A ona to nezabudne zdôrazniť. Aj pri výpovedi zapôsobí dobrým dojmom. Kent nie, bude nervózny, bude sa rozčuľovať a vyskakovať. Bude mať pocit, že ho zadržali neprávom. Bude sa zajachtávať a pliesť a bude tak zúriť, že si pred súdom uškodí. Naproti tomu pani Kentová bude veľmi pokojná, chladná a duchaprítomná. Najmä duchaprítomná, Della! Bude sa sladko usmievať na sudcu a bude tvrdiť, že ona naozaj nechce ukrivdiť svojmu nešťastnému, milovanému manželovi. Iba sa dala nahovoriť, aby požiadala o rozvod. Teraz chápe, že duševne nie je celkom v poriadku a potrebuje niekoho, kto by sa oňho staral. Je duševne chorý. A nadišiel čas, keď naozaj potrebuje svoju ženu. Jej miesto je po jeho boku a ona ho neopustí.“

„Prečo nejdete na súd a neodhalíte ju?“

„Nemôžem si to dovoliť,“ vysvetľoval. „Kent sa s ňou bude musieť nejako dohodnúť. Nemôže si dovoliť, aby jeho majetok niekto spravoval, dokiaľ sa táto vec nepremelie na súde. Nemôže to pripustiť. A nevydržal by taký proces. Beztak je nervózny. Zbláznil by sa. Kým by sa dostal pred súd, ona by hravo obhájila svoje požiadavky.“

„Nemôžete niečo podniknúť?“

„Jedine vyplatiť ju.“

„Prečo ste si taký istý, že urobí na sudcu dobrý dojem?“

„Lebo poznám jej minulosť. Vždy sa jej to podarilo. Nezabúdajte, že ona už všeličo preskákala. Keď ide o svedeckú výpoveď, nie je to nijaká amatérka, ale profesionálka.“

„A vy jej dovolíte, aby dosiahla svoje?“

„Vyplatím ju, ak myslíte na to.“

„Pomôže Maddoxovi odrať Kenta o nejaké peniaze?“

„Prv ako podpíše zmluvu,“ sľuboval Mason, „povie pravdu o Maddoxovi.“

„Ako to myslíte?“

„Bude musieť pripustiť, že jej Maddox volal o tretej ráno.“

„Myslíte, že Maddox to bude zapierať?“

„Som si tým prakticky istý.“

„Prečo?“

„Z mnohých príčin. Napríklad preto, lebo vidím, ako si počínajú a udržiavajú spolu kontakt. Ten Duncan je taký chumaj! Myslí si, že získava spojenca. A v skutočnosti sa dáva zneužívať na špinavú robotu. Ona ho bude používať ako zbraň. Potom nás pritisne k stene a so sladkým úsmevom hodí Maddoxa cez palubu, aby dosiahla svoje.“

„Kedy sa s ňou chcete dohodnúť?“

„Porota obviní Kenta z vraždy dnes predpoludním,“ povedal Mason. „Okresný prokurátor sa bude usilovať o okamžitý proces. Ja súhlasím. Maddox a Duncan kadečo dosvedčia. Potom sa vrhnem na Maddoxa a opýtam sa ho, kde bol o tretej ráno a čo robil. Zháči sa a buď neodpovie, alebo bude klamať. - Potom si vezmem na mušku Doris Sully-Kentovú a dohodnem sa s ňou. Vysvetlím jej, že pán Kent bude ochotný pristúpiť na slušnú peňažnú sumu, ak sa mi podarí dokázať, že jej Maddox telefonoval, lebo by to uľahčilo Kentovi pozíciu. Potom môže ísť pred porotu Harris, dosvedčí

telefónny rozhovor a ona ho potvrdí. Potom bude Maddox vyzerať ako klamár.“

„Pravda, ona bude musieť odprisahať, že poznala Maddoxa po hlase, hoci ho zrejme počula prvý raz.“

„Teoreticky áno, prakticky nie. Potrebujem iba dostať Harrisa pred porotu, nechať ho vypovedať, čo vie, predvolať ju a vyvolať dojem, že je proti nám zaujatá. Opýtam sa, či jej Maddox v tom čase netelefonoval. Budú protestovať. Súd možno protest prijme, ak nevyhlási, že poznala Maddoxov hlas. Ja sa zatvárim veľmi zúfalo a potom sa jej odrazu opýtam: Madam, čo ste robili v čase, keď bola spáchaná vražda, štrnásteho ráno — držali ste v tom čase telefón a mali ste medzimestský hovor, či nie? Ona tíško a očividne váhavo povie áno a porota nebude viac ani potrebovať. Prepustím ju zo svedeckého kresla. Okresný prokurátor sa ju bude báť vypočúvať. Potom vyrukujem s fotokópiami záznamov telefónnej spoločnosti.“

„Koľko bude Petra Kenta stáť tá dohoda?“ opýtala sa.

„Povedal mi, aby som išiel až po stopäťdesiattisíc dolárov, ak budem musieť.“

„Budete musieť?“

„Nemyslím. Nedúfam, ale ona je chamtivá. Najprv budem chvíľu robiť drahoty, a až potom jej dám ponuku.“

„Budete rokovať prostredníctvom jej advokáta?“

„Áno.“

„Nepríde nám to drahšie?“

„To áno.“

„Prečo teda s ňou neskúsite rokovať priamo?“

„Nebolo by to etické.“

„Neviem,“ poznamenala Della Streetová, „ale nevidí sa mi ako žena, ktorá by bola ochotná zaplatiť advokátovi väčšiu sumu z toho, čo dostane.“

Mason sa chystal čosi povedať, ale zazvonil telefón. Della Streetová zdvihla slúchadlo, prikryla ho dlaňou a zašepkala: „Pani

Doris Sully-Kentová. Je v kancelárii. Chce sa s vami rozprávať. Tvrdí, že prepustila svojich advokátov, takže teraz nemá nijakého zástupcu.“ Mason ticho zahvízdal. „Čo teraz?“ opýtala sa Della Streetová.

Mason sa prehnane uklonil ku dverám. „To žieňa je šikovné,“ utrúsil. „Pohovoríme si s ňou.“

„Mám zapisovať všetko, čo bude hovoriť?“

„Áno. Ale cez reproduktor. Počkajte v právnickej knižnici a ostaňte na linke s touto kanceláriou. Zapíšte si všetko, čo povie. Mimochodom, Della, už ste ju videli?“

„Nie.“

„Hm, pozrite sa na ňu, keď bude vchádzať dnu, ale vy sa jej neukazujte.“

Della Streetová prikývla, vzala si blok a ceruzky a zamierila do vedľajšej kancelárie. Mason stisol gombík, ktorý ovládal reproduktor, a povedal úradným tónom: „Povedzte pani Kentovej, že jej môžem venovať iba päť minút.“ Zapálil si cigaretu a sústredene hľadel do akejsi právnickej knihy, takže ani nepočul, kedy vstúpila do miestnosti.

Zakašľala, Mason zdvihol hlavu, pozdravil ju, neurčito ukázal rukou na kreslo a znovu sa zahľadel do knihy.

Zaváhala, potom zamierila k stolu, zastala tesne pri ňom a prehovorila: „Ale ste veľmi zaneprázdnený, nebudem vás obťažovať.“

„To je v poriadku,“ odpovedal a ani na ňu nepozrel. „O chvíľu sa vám venujem. Nevyrušujte ma.“

Naďalej stála veľmi blízko pri ňom. „Prišla som ako priateľka,“ povedala zvodne tichým hlasom.

Mason si vzdychol, odstrčil knihu a ukázal na kreslo. „Sadnite si. Vyrozprávajte mi to a uveďte všetky fakty, aby som vám nemusel klásť hŕbu otázok.“ Na okamih zaváhala, potom trochu

dotknuto mykla plecami, usadila sa, prekrížila si nohy a usmiala sa naňho. „Začnite," vyzval ju.

„Prepustila som svojho advokáta."

„Aj ste ho vyplatili?"

„Záleží na tom?"

„Možno. Najmä ak mal nejaké vaše doklady."

„Dohodli sme sa."

„Výborne. A čo ďalej?"

„Chcem sa s vami rozprávať."

„Začnite, počúvam."

„Pán Mason, uvedomili ste si niekedy," poznamenala, ale už nie zvodne, „že mám v ruke bič?"

„Nie," odvetil, „nikdy."

„No, je to tak." Urobil posunok, akoby sa načahoval za svojou právnickou knihou, a ona spustila. „Viete, čo to bude znamenať, keď vystúpim pred porotu a odprisahám, že Peter Kent mal nôž a pokúšal sa ma zabiť? Tvrdil, že je námesačný, ale ja som vedela, že klame. Nuž, ale ja to nechcem urobiť. Chcem Petrovi pomôcť Lenže ak sa Peter postaví proti mne, budem sa musieť postaviť ja proti Petrovi."

„Pokračujte," vyzval ju Mason.

„Chcem, aby ste pochopili, že sa starám o seba."

„Pochopil som to."

„A nemyslite si, že to nedokážem!"

„Pochopil som, že vám to ide celkom dobre."

„Chcem však vedieť, na čom som."

„To vám v nijakom prípade nemôžem povedať."

„Ale môžete. Ste Petrovým advokátom. Poznám Petra dosť dobre a viem, že si nevie rady, keď ide naozaj do tuhého. Je priveľmi nervózny. My sa môžeme dohodnúť. On chce dohodu. Musí sa dohodnúť."

„Čo si želáte, rentu alebo odstupné v hotovosti?"

„Ani jedno ani druhé. Chcem, aby Peter zase žil so mnou. Chcem stáť pri ňom v tomto nešťastnom období. Chcem, aby mi dovolil zaujať miesto po jeho boku.“

„Aby ste o niekoľko mesiacov mohli začať znovu a dosiahli výhodnejšiu dohodu a mastnejšie alimenty?“ opýtal sa Mason.

„To je nepekné od vás, pán Mason. Nemáte právo tak hovoriť. Nechcem to. Chcem byť Petrovou ženou.“

„Viete, že je zaľúbený,“ poznamenal Mason príkro, „a chce sa oženiť. Preto ste sa rozhodli, že zahráte citovku, aby ste ho pripútali k sebe. Aspoň viac zaplatí, keď si bude chcieť vykúpiť slobodu.“

Vytiahla čipkovanú vreckovku, pomaly, dramaticky. Oči sa jej zamihali, naplnili sa slzami, kútiky úst sa jej zachveli, ticho, neartikulovane vzdychla a zdvihla si vreckovku k očiam. Plecia sa jej mykali od vzlykotu.

Mason ju neúčastne pozoroval. „Koľko chcete v hotovosti?“ opýtal sa.

„Ja — ja nechcem h-hotovosť.“

„Koľko chcete mesačne?“

„Ja n-nechcem nič m-mesačne. Ja — chcem P-Petra. Chcem mu p-pomôcť. Chcem s-svedčiť, že duševne nie je v poriadku. Dúfam, že ho b-budú môcť vy-vyliečiť. No ak nie, chcem zo-zotrvať pri ňom.“

V Masonovej tvári sa zračilo rozhorčenie. Vstal, prikročil k vzlykajúcej a vystrel ruku, akoby jej chcel strhnúť vreckovku z očí. Vtom, keď tam stál, zúžili sa mu oči, akoby mu čosi prišlo na um. Chvíľu sa sústredene mračil, potom sa vrátil k svojmu stolu, potajomky stisol gombík a zavolal Dellu Streetovú do kancelárie. O chvíľu, keď zarazená sekretárka nehlučne otvorila dvere z právnickej knižnice, Mason jej posunkami ukázal na hlavu a naznačoval, aby si založila klobúk. Potom si ukázal na plecia a napodobňoval pohyby človeka pritískajúceho si až ku krku kabát. Della Streetová sa zmätene mŕštila a usilovala sa ho pochopiť. Pani

Kentová ešte vždy vzlykala do vreckovky. Mason pristúpil k nej a poklepal ju po pleci. „No tak, milá pani,“ oslovil ju súcitne. „Nechcel som byť k vám hrubý. Možno som vás zle pochopil. Vezmite si klobúk a kabát a vráťte sa.“

Zaškúlila naňho spoza vreckovky. „Klobúk a kabát?“ opýtala sa nechápavo.

„Ach, prepáčte,“ chytro doložil Mason. „Myslel som to tak, aby ste sa vrátili, keď nebudete taká rozrušená.“ Della Streetová nehlučne zatvorila dvere vedúce do právnickej knižnice.

„Boli ste ku mne z-zlý,“ fňukala Doris Kentová do vreckovky.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa Mason a potľapkal ju po pleci. „Dnes som akýsi nervózny a možno som vám ukrivdil.“ Osušila si oči, vysmrkala sa, rozochvene vzlykla a strčila si vreckovku do kabelky. Oči sa jej ligotali zvyškami nepochybne pravých sĺz. „Máte ešte vždy kľúče od Kentovho domu?“ opýtal sa len tak mimochodom.

„Pravdaže. Ale už rok som ich nepoužila. Prečo sa pýtate?“

„Len tak. Iba ma to zaujímalo.“

„Hm, záleží na tom?“

„Ani nie. Ako sa zachováte k Maddoxovi?“

Zdvihla obrvy a čudovala sa: „Maddox? Maddox?... Nezdá sa mi, že by som ho poznala.“

„Maddox z Chicaga,“ vysvetľoval, „viete, Maddoxova výrobná spoločnosť.“

„Aha, to je čosi, čo zistil môj advokát o mužovom majetku. Tvrdil, že Maddoxova výrobná spoločnosť mala patenty miliónovej hodnoty a Peter to úmyselne zatajil, aby nevyzeral taký bohatý, keď som požiadala o rozvod. Ale to už teraz patrí minulosti.“

„A vy nepoznáte Maddoxa osobne?“ opýtal sa Mason.

Pozrela naňho vytreštenými užasnutými očami a odvetila: „Pravdaže nie.“

„Ani Duncana, jeho advokáta?“

Pokrútila hlavou a v tvári sa jej zračil úžas.

„Ja som myslel, že ste sa telefonicky rozprávali s Maddoxom.“

„Hm, kde beriete také myšlienky?“

Mason mykol plecami a povedal: „Nehovorme o tom.“

„Nie, ale ja to chcem vedieť. Naozaj ma to zaujíma, pán Mason, lebo mám pocit, že ma niekto ohováral. Azda preto zmýšľa Peter o mne tak, ako zmýšľa.“

Dvere z právnickej knižnice sa nečujne otvorili. Della Streetová v kožuchu, s rukavicami a s čiernou kabelkou v ruke, v priliehavom klobúčiku šibalsky posunutom nabok spýtavo zdvihla obrvy na Masona. Ten prikývol. Váhavo vstúpila do miestnosti. Mason prikročil k nej. „Ach, slečna Streetová,“ zvolal. „Ach, to je milé, slečna Streetová.“ Doris Kentová chladno zagánila. „Hm, ako ste sa sem dostali?“ opýtal sa Mason a vyšiel jej v ústrety. „Som zaneprázdnený. Nemali ste ma rušiť. Ja som nezabudol na vás... Ja...“

Della Streetová veselo zamierila k nemu a podala mu ruku v rukavičke. „Ľutujem, pán Mason, že obťažujem,“ ospravedlňovala sa, „ale viem, ako si potrpíte na presnosť. Dievča v prednej kancelárii ma poslalo do právnickej knižnice, vraj mám počkať, lebo ste zaneprázdnený. Pretože som si dohodla s vami schôdzku, a pretože ide o veľmi dôležitú vec, jednoducho sa mi to zdalo neuveriteľné. Počkala som preto pár minút a otvorila som dvere. Je mi naozaj ľúto.“

„Náhodou mi do toho prišiel iný prípad,“ vysvetľoval Mason. Odmlčal sa a ukázal na Doris Kentovú, ktorá sa pomaly dvíhala.

„Obávam sa,“ začala Della Streetová a pozorovala Masonovu tvár, „že budem musieť trvať na tej schôdzke, pán Mason Mám iba pár minút času. Pamätáte sa, do telefónu ste mi povedali, že nebudem musieť čakať. Viem, že to bolo nepekné, keď som sem vtrhla, ale napokon schôdzka je schôdzka.“

Mason sa tváril bezradne. Obrátil sa k Doris Kentovej a ospravedlňoval sa: „Je mi veľmi ľúto. Iste sa pamätáte, ale upozornil som vás, že vám môžem venovať len pár minút. Mal som dohovorenú schôdzku so slečnou Streetovou...“

„To je v poriadku,“ odpovedala Doris Kentová a zdvihla hlavu. „Prídem inokedy.“

Mason zachytil Dellin pohľad a ukázal jej hlavou na Doris Kentovú. Della pristúpila k nej. „Prepáčite mi, pravda, ale nemám veľa času.“

Pani Kentová sa pôvabne usmiala. „Prirodzene. Ani o tom nehovorte. Viem, koľko roboty má pán Mason. Ostatne myslím, že chápe, v akom som postavení a...“

„Kde sa môžem dať s vami do styku?“ opýtal sa Mason.

„V hoteli Lafitte. Zdržím sa tam ešte dva-tri dni.“

Mason sa zatváril prekvapene a poznamenal: „Veď aj vy tam bývate, slečna Streetová, však?“

„Áno, bývam tam. To je ohromné,“ priateľsky poznamenala Della Streetová.

Mason vyprevadil Doris Kentovú na chodbu. „Prepáčte, prosím,“ ospravedlňoval sa, „že sa to tak skončilo. Naozaj nemala otvárať dvere mojej súkromnej kancelárie. Ale bola ohlásená. Je pomerne zámožná a dosť impulzívna...“

„Plne vás chápem,“ poznamenala Doris Kentová, podala mu ruku a obrátila sa. „Napokon,“ doložila, „môžeme zostať priateľmi, však?“ A vrhla naňho sľubný pohľad.

Mason jej podal ruku a znovu vošiel do kancelárie. Della Streetová ustarostene naňho pozrela: „Zbabrala som to?“

„Nie,“ odvetil. „Zahrali ste to výborne. Presne tak, ako som si želal.“

„O čo vám vlastne ide?“

„Zbaľte si pár pestrých handričiek a nasťahujte sa do hotela Lafitte. Motajte sa tam, dokiaľ neuvidíte Doris Kentovú. Pristúpte k

nej a zoznámte sa s ňou. Ospravedlňte sa jej, že ste ju vyrušili, neskôr ste vraj pochopili, že ste nemali právo vtrhnúť dnu, a nechápete, ako ste to mohli vykonať. Povedzte jej, že si neobyčajne potrpím na presnosť, a tak ste si mysleli, že to bude nejaký omyl, ponáhľali ste sa a jednoducho ste sa museli so mnou rozprávať.“

„A potom?“ opýtala sa. „Iste si nemyslíte, že sa mi zdôverí a rozpovie mi všetko, čo by jej mohlo uškodiť. Najmä keď vie, že vás poznám a...“

Zachichotal sa. „Ako sa volá tá dievčina, ktorú okradol ten sobášny podvodník?“

Zamračila sa a opýtala sa: „O čom to zase rozprávate?“

„Viete, tá dievčina, čo chcela, aby som prevzal jej prípad? Prišla o päťtisíc dolárov ...“

„Aha, myslíte Myrnu Duchenovú?“

„To je ona,“ prisvedčil. „Kde je ten jej milenec?“

„V hoteli Palace. Pohybuje sa pod menom George Pritchard.“

„Výborne,“ poznamenal Mason, „teraz pôjdete do hotela Lafitte. Nadviažete priateľské styky s pani Kentovou. Požiadajte Myrnu Duchenovú, nech vám ukáže toho ľúbostného piráta. Iste je to taký typ, ktorý sa páči dievčatám, však?“

„To si myslím,“ povedala Della Streetová. „Videla som ho na fotografii. Naozaj vyzeral ako ideál dievčenských snov.“

Mason povedal: „Nadviažte s ním známosť. Natárajte mu, že ste prišli o peniaze, ale až keď vás navštívi v hoteli. Pozývajte ho, dokiaľ mu nebudete môcť ukázať pani Kentovú ako veľmi bohatú vdovu. A keby to bolo len trochu možné, predstavte ho pani Kentovej...“

Jej oči prezrádzali, že rýchlo chápe. „A dáme veciam voľný priebeh?“ prerušila ho.

Mason sa uklonil a usmial. „Presne tak.“

Tabuľa, ktorá visela na priečelí obchodu, bola pomerne nová. „Domáce potreby Peasley," znel nápis. Všetko ostatné bolo staré. V zaprášených, ošúchaných výkladoch sa zračil pokus o nalievanie nového vína do starých nádob. Rozličné nástroje boli geometricky naaranžované. Drevené schodíky boli pokryté zelenou látkou a vystavoval sa na nich zlacnený tovar. Lenže na tom tovare bolo zväčša jasne vidieť, že sa vystavuje už dávnejšie. Perry Mason otvoril dvere a vošiel dnu. Novučičké elektrické svietidlá zalievali pulty jasavou žiarou, ale pochmúrne steny pohlcovali svetlo a pre oči nechávali iba úbohé zvyšky.

Bob Peasley prichádzal rýchlym krokom z neveľkej kancelárie vzadu. Keď sa priblížil natoľko, že spoznal Masona, viditeľne spomalil, potom vypäl hruď a nútene sa usmial na pozdrav. „Dobrý deň, pán Mason. To je od vás milé!"

„Dobrý deň, Peasley. Máte to tu pekné."

„Myslíte? Som rád, že sa vám to páči."

„Ako dlho to tu máte?"

„Nie veľmi. Zohnal som to za lacný peniaz, pri výpredaji.

Teraz sa usilujem striasť starých zásob. Potom sa buď presťahujem, alebo dám celý vnútrajšok prerobiť."

„Prenajali ste si to?" opýtal sa Mason.

„Áno a pomerne výhodne. Lenže nemôžem nahovoriť majiteľa na nijaké opravy. Ale aspoň mám právo robiť tu zmeny a zlepšenia na vlastné trovy."

„Pustíte sa do toho v najbližšom čase?"

„Len čo sa mi podarí odpredať časť starých zásob a zhromaždiť nejakú hotovosť."

„Ako vám to ide?"

„Obstojne. Približne o tridsať dní ohlásim výpredaj. Ešte vlastne ani neviem, čo všetko tu mám. Inventúrny súpis tu nebol a správca vyhotovil iba taký provizórny. Bola tu taká tma, že som namojdušu nevedel, ako sa sem mohol zatúlať nejaký zákazník. Nainštaloval som nové osvetlenie, ale ešte vždy to tu vyzerá akosi spustnuto.“ Peasley sa opatrne obzrel, stíšil hlas a opýtal sa: „Ako sa to skončilo s tým nožom?“

„Výborne,“ odpovedal Mason. „Presne tak, ako som chcel.“ Peasley sa rozpačito zamrvil. „Čo je?“ opýtal sa Mason. „Stalo sa niečo?“ Peasley pokrútil hlavou. „Videli ste Helen v poslednom čase?“

„Včera večer,“ odvetil Peasley. „Prečo? Stala sa nejaká chyba?“ Vyhol sa Masonovmu pohľadu.

„Slečnu Hammerovú ste nevideli?“

„Nie.“

„Ani Harrisa?“

Peasley očervenel v tvári. „Máte nejaký zvláštny dôvod, že mi kladiete túto otázku?“ opýtal sa.

„Nie, len ma to zaujímalo,“ odpovedal Mason.

„Nie, nevidel som ho.“

„Hm,“ pokračoval Mason, „a koho ste videli?“

„Ako to myslíte?“

Mason otcovsky položil ruku mladému mužovi na plece. „Pozrite, Peasley,“ vysvetľoval. „Kdesi sa stala chyba. Kde?“

Peasley zaváhal a potom stiesnene zahundral: „Neviem.“

Pohol sa ako náhodou, takže Masonova ruka mu skĺzla z pleca. Zamračil sa. Mason prehovoril pomaly: „Myslím si, že ma voľakto podviedol. Viete o tom niečo?“

Peasleymu vzbĺkli oči. „Vôbec nič,“ odvrkol, „a neviem, načo ste sem prišli.“

„Rozprávali ste sa s niekým o tom noži?“ opýtal sa Mason ledabolo a skoro veselo.

„Do čerta, povedzte už, kam mierite?“ zahundral Peasley.

„Len som to chcel vedieť,“ poznamenal Mason. Peasley čušal. „Tak áno?“ opýtal sa Mason.

„Nemôžem vám to povedať.“

„Prečo nie?“

„Pretože... pretože nemôžem.“

„Helen Warringtonová vám to zakázala?“ opýtal sa Mason. Peasley mlčal. Mason sa zasmial a dodal: „Nerobte z toho také tajomstvo. Seržant Holcomb vie o tom, nemáte prečo držať jazyk za zubami.“

Peasleymu sa zračila v tvári čudná premena. „Vy o tom viete?“ opýtal sa.

„O čom, o seržantovi Holcombovi?“

„Áno.“

„Pravdaže viem. Povedal mi...“ Mason vybral z vrecka tabatierku a podal ju Peasleymu.

Obidvaja si vzali po cigarete. Mason mu pridržal zápalku. „Holcomb je čertovsky bystrý chlap,“ utrúsil Mason mimochodom. „Skoro nič mu neunikne.“

„To si myslím.“

„Ako prišiel na ten nôž, nepovedal vám?“

„Nie.“

„Oznámili ste mu to písomne?“

„Pozrite,“ bránil sa Peasley. „Nemám o tom rozprávať.“

„No, Holcombovi by neprekážalo, keby ste sa o tom porozprávali so mnou.“

„Práve s vami by mu to prekážalo.“

Mason začudovane zdvihol obrvy. „Hm, nechápem, ako je to možné, lebo ja o tom viem.“

„Áno, ale on to netušil.“

Mason zazíval a povedal. „Počujte, Peasley, mne je to nakoniec jedno. Ak sa o tom nechcete so mnou rozprávať, nemusíte.“

„No, ja iba plním pokyny a nič viac. Dostali ste ma do nepríjemností, pán Mason.“

Mason sa zatváril pochybovačne a začudovane. „Čože?“ opýtal sa.

„Dostali ste ma do nepríjemností.“

„Hybajte,“ bránil sa Mason, „máte predsa právo predávať kuchynské potreby hocikomu.“

„Seržant Holcomb to neposudzoval z tohto hľadiska.“

„Do čerta so seržantom Holcombom,“ poznamenal ľahtikársky Mason. „Povedzte mu, nech sa dá vypchať. Investoval do vášho obchodu nejaké peniaze?“

„Nie.“

„No tak, čo vás to trápi?“

„Vravel, že ste do toho vtiahli Helen.“

„Ten klamár,“ zasmial sa Mason. „Helen nikto do ničoho nevtiahol.“

„Ale ja som vám dal nôž, ktorý ste vy chceli vymeniť.“

„Vymeniť?“ opýtal sa. „S čím?“

„No, s tým druhým nožom.“

Mason pokrútil hlavou. Bol to pomalý, vážny prejav začudovaného, pochybovačného záporu. „Hm, ja som predsa nechcel vymieňať nijaké nože,“ vyhlásil.

„Načo vám teda bol?“

„Chcel som uskutočniť jeden pokus. A na ten pokus som potreboval nôž rovnakej dĺžky aj vzhľadu, ako bol ten, ktorým bo! zavraždený Rease.“

„Aký to bol pokus?“

Mason sa rýchlo nadýchol, akoby chcel na otázku podrobne odpovedať, potom sa zarazil, vydýchol a pomaly pokrútil hlavou. „N-nie, radšej vám to nepoviem. Viete, ešte sa nemôžem úplne zdôveriť seržantovi Holcombovi a on by sa vás mohol na to spýtať. Pre vás bude najlepšie, ak mu poviete, že o ničom neviete, ako keby

ste mu museli povedať, že viete, ale prisahali ste, že budete mlčať. Seržant Holcomb býva zavše prchký a ešte by si myslel, že mu nechcete pomôcť, najmä ak sa nazdáva, že ste mi nemali ten nôž obstarať. Dúfam, že vám nevynadal, Peasley.“

„No, bolo to mrzuté a trochu som sa znepokojoval.“

„Znepokojoval?“

„Áno. Holcomb vravel čosi o prekážkach v trestnom stíhaní.“

Mason sa zasmial a poznamenal: „Nedajte sa od policajta poučovať o tom, čo je to zákon. Opýtajte sa právnika. Nežiadal by som od vás nič pochybné.“

„No, to rád počujem. Neznepokojoval som sa pre seba, ale pre Helen.“

„Nemyslite už na to,“ tíšil ho Mason. „Mimochodom, potreboval by som ešte pár tých nožov.“

„Ešte pár?“

„Tak pol tucta. Mohli by ste mi ich obstarať od výrobcu?“

„Myslím, že áno.“

„Bude to trvať dlho?“

„Myslím, že by som ich mohol zadovážiť v niektorom tunajšom veľkoobchode.“

„Tak mi ich zadovážte,“ prikázal mu Mason. Vybral z vrecka zväzok bankoviek a hodil na pult pár dvadsaťdolároviek. „To je za tie nože a náhrada za nepríjemnosti, ktoré vám spôsobím.“

„Budem vám účtovať iba normálnu cenu,“ chytro povedal Peasley, „ale musím si vypýtať súhlas od seržanta Holcomba.“

„Kontroluje váš obchod?“ opýtal sa Mason.

„Nie, kdeže.“

„Nechápem, prečo by ste nemohli predávať tovar bez súhlasu policajta.“

„Keď on chcel, aby som mu oznámil všetko, čo mi poviete. Ináč mi vraj narobí nepríjemnosti za ten včerajší nôž.“

Mason sa srdečne rozosmial a súhlasil: „Zaiste, len mu to oznámte. Zatelefonujte mu a povedzte, že som tu bol a chcel som ešte šesť nožov. Ale nehovorte mu, že som rozprával o ňom. Možno by sa mu to nepáčilo. Jednoducho mu povedzte, že som tu bol a chcel som ešte pár nožov. Ak ma počúvnete, nebudete musieť spomenúť, že ste so mnou debatovali o jeho návšteve. Je to čudný chlap a možno by sa mu to nepáčilo.“

„Dobre,“ prisvedčil Peasley horlivo. „Urobím to tak. Vybavím to presne tak, pán Mason.“

„A ja, ak ho stretnem, nebudem spomínať, že sme sa o tom rozprávali. Tak to bude najlepšie. Môžete mu zatelefonovať a povedať mu, že som vás žiadal o pol tucta rovnakých nožov... No, ja už musím ísť. Dúfam, že som vás nevyrušil.“

„Kdeže.“

„A nebudete mať veľmi veľké ťažkosti s obstarávaním tých šiestich nožov?“

„Vôbec nie.“

Mason mu podal ruku a odišiel. Z nárožného bufetu zatelefonoval do kancelárie. „Je tam Della?“ opýtal sa.

„Nie, pán Mason, išla do toho hotela, kde ste ju poslali. Mám tu jej telefónne číslo.“

„Dajte mi ho,“ povedal Mason. Zapísal si číslo, zavolal hotel Lafitte, vyžiadal si slečnu Streetovú na čísle 609 a zakrátko počul v prístroji Dellin hlas. „Della, nebol v kancelárii Holcomb?“ opýtal sa.

„Nie, prečo?“

„Vytiahol z Peasleyho všetko o tom noži.“

„Naozaj? Čo mu povedal Peasley?“

„Všetko vytáral.“

„Ako sa to vlastne seržant Holcomb dozvedel?“

„To by som aj ja rád zistil.“

„Edna Hammerová mu to iste nevyzradila.“

„Aj ja by som tak usudzoval,“ prisvedčil Mason.

„Budete mať z toho nepríjemnosti?“

„Neviem Podnikol som všetky kroky, aby som ich odvrátil. Slovom, celú aféru som pekne zamiešal.“

„Ako?“

„Objednal som si ďalší tovar toho istého druhu. Ako sa majú veci u vás?“

„Všetko sa úspešne vyvíja.“

„Už ste sa stretli s tou ženou?“

„Áno. Milo sme sa pozhovárali. Je veľmi milá a zdvorilá, viete, krásna mäkká labka s ostrými pazúrikmi.“

„Výborne,“ pochválil ju. „Stretli ste sa už aj s tým mužom?“

„Nie, ale sa stretnem.“

„Pokračujte,“ doložil. „Keby nastal nejaký nový zvrat, zavolám vás.“

Porota zložila prísahu. Sudca Markham, bystrý znalec ľudskej povahy, sa usadil za masívnym mahagónovým stolom. Hamilton Burger, okresný prokurátor, širokoplecí, s hrubým krkom a s mocnými svalmi zrelého muža, sedel ostražito a skúmal Perryho Masona ako bežec, keď sleduje súpera, ktorý získal v prvom kole veľký náskok. Pri ňom sedel Sam Blaine, mladý, vysoký, štíhly a usiloval sa zapôsobiť. Pohrával sa s čiernou stužkou, ktorá mu visela z okuliarov. Oproti za advokátskym stolom sedel iba Perry Mason. Obďaleč za ním sa bledý, strhaný Peter Kent nervózne hral s prstami. Kúsok vzadu pozorovala Lucille Maysová celú procedúru vystrašenými očami. Kedy-tedy sa usilovala uspokojujúco usmiať na Petra Kenta. Výsledok bol dojímavo neúspešný. Sudca Markham začal „Dovoľte mi zagratulovať súdu k rýchlosti, s akou boli zvolení porotcovia. Želáte si predniesť otvárací prejav, pán okresný prokurátor?“

Okresný prokurátor Burger predstúpil pred zábradlie oddeľujúce dvanástich zvedavých porotcov od tej časti súdnej siene, ktorá bola určená pre obhajobu. Preplnená súdna sieň za zábradlím sa ponorila do napätého nedočkavého ticha Burger začal: „Páni, nebudem vám tu predvádzať rečnícke umenie. Len vám stručne vysvetlím, čo chce obžaloba dokázať. Trinásteho tohto mesiaca sa obžalovaný Peter Kent zdržoval v svojom dome v Hollywoode. Okrem služobníctva sa nachádzala v dome jeho neter Edna Hammerová, nevlastný brat P. L. Rease, chicagský advokát John J. Duncan, obchodný spoločník obžalovaného Frank B Maddox, sekretárka obžalovaného Helen Warringtonová. Chceli by sme dokázať, že ráno štrnásteho vstúpil obžalovaný do spálne P. L. Reasa a dopichal ho nožom. Chceli by sme dokázať, že P. L. Rease si bez vedomia obžalovaného vymenil izbu s Frankom B.

Maddoxom a vzťahy medzi Maddoxom a obžalovaným boli zlé. Obžalovaný konal pod dojmom, či už oprávneným alebo neoprávneným, že ho Maddox podvádza a chce ho poškodiť v obchodných záležitostiach.

Pokiaľ sa dá zistiť, zavraždený zomrel od bodnej rany spôsobenej nožom na mäso približne o tretej hodine ráno. Smrť nastala okamžite. Chceli by sme dokázať, že v to isté ráno o tretej obžalovaný Peter Kent s týmto istým nožom v ruke sa zakrádal bosý cez dvor oddeľujúci krídlo s jeho spálňou od krídla so spálňou Franka B. Maddoxa, v ktorej vtedy spal zavraždený P. L. Rease. Chceli by sme dokázať, že vražedná zbraň sa potom našla pod poduškou v posteli, kde v tú noc spal obžalovaný. Ostrie noža jasne potvrdzuje, že P. L. Rease bol zavraždený touto zbraňou. Chceli by sme dokázať, že po zatknutí obžalovaný dobrovoľne priznal, že je námesačný, a sú všetky dôvody predpokladať, že v námesačnosti sa uňho prejavujú vražedné sklony.

Súd vám oznamuje, páni, že len čo sa obžalovanému dokáže vražda, ťarcha dokazovania poľahčujúcich, ospravedlňujúcich či odôvodňujúcich okolností prejde na obžalovaného. Pokiaľ ide o žalobu, bude dokazovať smrť Reasa. Bude dokazovať, že bodná rana bola spôsobená nožom. Bude dokazovať, že obžalovaný mal pri sebe nôž približne v čase, keď došlo k vražde. Bude dokazovať, že obžalovaného videli vychádzať z krídla domu so spálňou zavraždeného približne v čase vraždy Chceli by sme dokázať, že obžalovaný sa nazdával, že v posteli, v ktorej spal Rease, leží Maddox, a obžalovaný mal pohnútky zavraždiť ho. Páni, ako ste vycítili z otázok, ktoré vám kládla obhajoba pri voľbe za porotcov, obhajoba bude aspoň sčasti vychádzať z teórie o námesačnosti. Chceli by sme dokázať, že už v minulosti, približne rok pred spáchaním tohto zločinu, si obžalovaný obstaral nôž a...“

Perry Mason sa pomaly zdvihol zo stoličky a prehovoril: „Vaša ctihodnosť, protestujem proti tomu, aby okresný prokurátor

zahrnoval do svojho vyhlásenia udalosti, ktoré sa stali rok pred spáchaním zločinu. Protestujem proti jeho pokusu vopred vyvracať obhajobu a navrhujem poučiť porotcov, aby ignorovali jeho výroky.“

„Dôkazy sú úplne na mieste,“ namietal Burger, „lebo z nich vyplýva, že obžalovaný vedel vopred o svojich vražedných sklonoch, keďže bol námesačný, a neusiloval sa potlačiť tieto sklony, keď zistil, že je zase námesačný. Uvádzam argumenty o teórii, ktorú načrtla sama obhajoba.“ Sudca Markham zabúchal kladivkom a vyhlásil: „Obžaloba nemá vopred vyvracať obhajobu. Či sa pri vyvracaní obvinenia môžu brať do úvahy udalosti, ktoré sa odohrali pred spáchaním zločinu, a to pred dvanástimi mesiacmi, ukáže sa, keď táto otázka príde na pretras. Zatiaľ súd prijíma protest obhajoby a nariaďuje príslušnú časť otváracieho prejavu stiahnuť a porotcom výslovne odporúča, aby ju nebrali na vedomie. Súd upozorňuje porotcov, že otvárací prejav okresného prokurátora iba naznačuje, čo chce dokázať, a jeho cieľom je objasniť sporné otázky v mysliach porotcov. Vyhlásenia okresného prokurátora sa nemajú chápať ako dokázané. Pokračujte, pán okresný prokurátor.“

„Chceli by sme dokázať,“ začal Hamilton Burger, „svedeckou výpoveďou netere obžalovaného, že pred spáchaním zločinu, v skutočnosti dva dni predtým, našla pod poduškou v posteli obžalovaného tú istú zbraň, ktorou bola spáchaná vražda. Na základe týchto dôkazov, páni, a na základe iných dôkazov, ktoré sa možno vynoria pri procese, obžaloba od vás žiada vynesenie rozsudku o vine z vraždy prvého stupňa.“

Hamilton Burger si sadol. Sudca Markham sa opýtal Perryho Masona: „Obhajca, chcete predniesť úvodné slovo?“

„Zdržím sa slova do tých čias, kým nezačnem vypočúvať svojich svedkov,“ odpovedal Mason.

„Výborne, nech teda obžaloba zavolá prvého svedka.“

„Corpus delicti dokážem tak, že predvolám Franka B. Maddoxa,“ poznamenal Burger.

Maddox predstúpil pred súd a zložil prísahu. „Voláte sa Frank B. Maddox a bývate v Chicagu?“

„Áno.“

„Zdržiavali ste sa v dome obžalovaného v noci z trinásteho na štrnásteho tohto mesiaca?“

„Áno.“

„Viete, že bol P. L. Rease príbuzný obžalovaného?“

„Bol to nevlastný brat obžalovaného.“

„Ako dlho ste boli v dome obžalovaného pred trinástym?“

„Pricestoval som desiateho.“

„Mali ste štrnásteho ráno príležitosť vidieť pána P. L. Reasa?“

„Áno.“

„Kde bol?“

„V svojej spálni.“

„Žil či nie?“

„Bol mŕtvy, ležal horeznačky v posteli a ľahkou prikrývkou bol zakrytý až po bradu. Bola preseknutá v mieste, kde cez ňu vnikol nôž do tela pána Reasa, bola nasiaknutá krvou a pán Rease bol mŕtvy.“

„Tohto svedka si ešte pred volám neskoršie,“ oznámil Hamilton Burger, „kvôli ďalším otázkam; nateraz iba dokazujem corpus delicti a žiadam o súhlas s dočasným odvolaním svedka.“

„Súhlasím,“ privolil sudca Markham.

„Chcete vypočuť svedka?“ opýtal sa Burger.

„Áno,“ odpovedal Mason. „Pán Maddox, tvrdíte, že ste boli večer trinásteho v dome?“

„Áno.“

„Kedy ste prvý raz opustili dom štrnásteho ráno?“

„Je to vecná otázka?“ zamračil sa Burger.

„Myslím, že áno.“

„Ja si to nemyslím. Protestujem, pretože to nie je vecná otázka a nepatrí do krížového výsluchu.“

Sudca Markham zaváhal. „Opravím tú otázku,“ ozval sa Perry Mason, „v tomto zmysle: Kedy ste štrnásteho ráno opustili dom v čase pred objavením zavraždeného?“ „Tá otázka zjavne patrí do krížového výsluchu,“ rozhodol sudca Markham. „Odpovedzte na ňu.“

„Z domu som vôbec nevyšiel,“ odpovedal Maddox.

Mason zdvihol obrvy. „Nevyšli ste z domu okolo tretej ráno?“ opýtal sa.

„Nie.“

„O koľkej ste sa trinásteho večer odobrali do svojej izby?“

„Vidí sa mi, že okolo pol desiatej.“

„Ľahli ste si hneď po príchode do svojej izby?“

„Nie, môj advokát pán Duncan šiel so mnou. Dlho sme sa radili.“

„O koľkej ste vstávali štrnásteho ráno?“ opýtal sa Mason.

„Prebudili ste ma vy a doktor Kelton. Vtrhli ste do mojej izby a usilovali ste sa zistiť, kto bol zavraždený.“

„Navrhujem vyškrtnúť tento úsek odpovede ako svedkov vývod,“ ozval sa Mason.

„Stane sa,“ rozhodol sudca Markham. „Porota ho nebude brať do úvahy.“

„Kedy to bolo?“

„Myslím, že okolo ôsmej.“

„A vy chcete, pán Maddox, aby porota chápala vaše slová tak, že ste sa neprestajne zdržiavali v dome od večera trinásteho, keď ste sa utiahli do svojej izby, až do ôsmej ráno štrnásteho tohto mesiaca?“

„Áno, pán obhajca.“

„Nešli ste okolo tretej na autobusovú stanicu spoločnosti Pacific Greyhound a nepožiadali o medzimestský hovor s pani Doris Sully-Kentovou v Santa Barbare?“

Mason pevne stisol pery a pokýval hlavou. „Tú otázku budete musieť zodpovedať nahlas,“ upozornil ho súdny zapisovateľ.

„Celkom iste nie,“ odpovedal zreteľne Maddox.

„Nie, pán obhajca.“

„Boli ste hore približne o tretej ráno?“

„ Spal som.“

„Neradili ste sa,“ pokračoval Mason, „so svojím advokátom pánom Duncanom okolo tretej štrnásteho ráno?“

„Nie, pán obhajca, vôbec nie.“ „Ani v čase medzi polnocou trinásteho a piatou hodinou rannou štrnásteho?“

„Vôbec nie.“

„To stačí,“ oznámil Mason.

Hamilton Burger zavolal koncipienta, ktorý priniesol plán Kentovho domu. Plán bol predložený ako dôkazný materiál a bol prijatý bez námietok. Ohliadač stanovil smrť na čas medzi pol treťou a pol štvrtou ráno štrnásteho. Na svedecký stupienok vystúpil seržant Holcomb a identifikoval nôž, pofŕkaný zlovestnými hrdzavočervenými škvrnami ako zbraň, ktorá sa našla pod poduškou v Kentovej posteli. Perry Mason, ktorý nepodroboval iných svedkov krížovému výsluchu, opýtal sa seržanta Holcomba: „Čo sa stalo s obliečkou tej podušky a s posteľnými plachtami?“

„Neviem.“

„Neviete?“

„Hm, počul som, že ich upratovačka dala do práčovne.“

„Neodložila ich?“

„Nie.“

„Prečo ste ich nepredložili ako dôkazný materiál?“

„Pretože som to nepokladal za potrebné.“

„Je to pravda, že na poduške ani na plachte neboli nijaké krvavé škvrny?“

„Nemyslím. Myslím, že tam boli krvavé škvrny, ale nepamätám sa.“

Mason ho upozornil posmešne: „Keby na tých predmetoch boli bývali krvavé škvrny, boli by ste ich pokladali za natoľko dôležité, že by ste ich boli začlenili medzi dôkazy, však?“

„Protestujem proti tejto otázke, pretože ide o vývody,“ hromžil Burger.

„Iba som chcel osviežiť svedkovi pamäť,“ vysvetľoval Mason. „Vypovedal, že nevie, či tam boli nejaké krvavé škvrny.“

„Nech zodpovie tú otázku,“ rozhodol sudca Markham.

„Neviem,“ priznal sa seržant Holcomb a potom dodal: „Vy by ste to mali vedieť, pán Mason. Veď vy ste objavili ten nôž.“

Diváci v súdnej sieni sa zachichotali. Perry Mason odpovedal: „Áno, ja to viem. Seržant, a vy sa pýtate mňa, aby som vám to povedal?“

Sudca Markham zabúchal kladivkom. „To stačí,“ nariadil. „Kladťte svedkovi primerané otázky. Nijaké výmeny názorov medzi svedkom a obhajcom sa nepovoľujú.“

„A,“ útočil Mason zvýšeným hlasom, „pretože na plachte a na obliečke neboli nijaké krvavé škvrny, takže by mohli protirečiť podstate obžaloby, postarali ste sa o to, aby sa dostali do práčovne, kým ste boli v dome výlučným pánom a prv, než sa obhajobe naskytla príležitosť zachrániť ich, však?“

Burger vyskočil a hlučne protestoval: „... obhajcove vývody, nemiestna otázka, neodôvodnená otázka, urážlivé poznámky, nepatria do krížového výsluchu, neoprávnená, nezávažná, nepodstatná otázka.“ Perry Mason sa len usmieval.

„Nech svedok odpovie,“ nariadil sudca Markham. „Takto postavená otázka sa týka zaujatosti či predpojatosti svedka.“

„Nie,“ odpovedal seržant Holcomb, „s tými plachtami som nemal nič spoločné.“

„Ale spomenuli ste pred upratovačkou, že by mala v izbe upratať?“

„Možno áno.“

„A postlať posteľ?“

„Možno.“

„To je všetko,“ vyhlásil Mason a víťazoslávne si premeral porotu.

„Predvolávam Johna J. Duncana,“ oznámil Blaine, keď si Hamilton Burger opäť sadol do kresla a prenechal slovo na chvíľu svojmu zástupcovi. Duncan pompézne vystúpil do popredia a zložil prísahu. „Voláte sa John J. Duncan. Ste advokát z Illinois a poznáte obžalovaného Petra Kenta?“

„Áno.“

„Myslím, že trinásteho a štrnásteho ráno tohto mesiaca ste sa zdržiavali v jeho dome.“

„To je pravda. Rokoval som s pánom Kentom a s jeho advokátom pánom Perrym Masonom. Na porade bola prítomná aj Helen Warringtonová, sekretárka pána Kenta, a môj klient Frank B. Maddox. Tuším tam bol aj doktor Kelton.“

„O koľkej ste sa utiahli do svojej spálne?“ „Okolo jedenástej. Rozprával som sa ešte so svojím klientom v jeho spálni potom, ako sa skončila porada s ostatnými pánmi.“

„Videli ste pána Kenta neskoršie v ten večer?“

„Videl som ho štrnásteho včasráno.“

„O koľkej?“

„Presne o tretej ráno.“

„Kde ste ho videli?“

„Na dvore.“

„Mohli by ste ukázať na pláne, dôkazný materiál číslo jedna, presné miesto, kde ste v tom čase videli obžalovaného po prvý raz?“

Duncan ukázal akýsi bod na nákrese. „A kde sa nachádza podľa nákresu vaša spálňa?“ Duncan ukázal.

„A videli ste obžalovaného zo spálne zreteľne?“

„Áno, pán žalobca.“

„Kedy ste ho videli prvý raz?“

„Zobudil som sa, keď mi tvárou preletel tieň. Prebral som sa a vidím, že ktosi kráča po chodníku. Vyskočil som z postele, pozrel na hodiny a pristúpil k oknu. Videl som obžalovaného Petra Kenta. Bol oblečený len v nočnom úbore a kráčal cez dvor. V ruke držal nôž. Pristúpil k záhradnému stolíku, chvíľu sa pri ňom zdržal, potom vykročil krížom cez dvor a zmizol vo dverách na druhej strane.“

„Dverami na druhej strane rozumiete miesto, ktoré teraz ukazujem na pláne, dôkazný predmet číslo jedna, a označené ako dvere na severnej strane dvora?“

„Áno.“

„A približne tam, kde je ten záhradný stolík?“ Duncan nakreslil ceruzkou značku na pláne.

„Vravíte, že ste pozreli na hodiny?“

„Áno.“

„A koľko bolo hodín?“

„Tri.“

„Zažali ste svetlo, keď ste sa dívali na hodiny?“

„Nie. Hodiny mali svetielkujúci ciferník a bolo vidieť na ručičky.“

„Pozreli ste na hodiny predtým, než ste zbadali tú postavu na dvore, alebo potom?“

„Aj predtým aj potom. Pozrel som na ne, len čo som sa posadil na posteli, a pozrel som na ne aj potom, keď obžalovaný prešiel cez dvor, zmizol v dverách a ja som sa vrátil do postele.“

„Čo ste robili?“

„Veľmi som sa naľakal, obliekol som si kúpací plášť, otvoril dvere do chodby a potom som si zaumienil, že nebudem do ničoho strkať prsty, pretože som bol v nepriateľskom dome. Vrátil som sa do postele a nakoniec som zaspal.“

„Nazdávam sa,“ ozval sa Mason, „ak to súd uzná za vhodné, že máme právo žiadať, aby sa zo svedkovej odpovede vyčiarkol fakt, že bol v nepriateľskom dome. To je svedkov vývod a odpoveď, pokiaľ sa vzťahuje na jeho pohnútky, nie je reakciou na otázku a navyše je sporná.“

„Možno vyčiarknuť,“ rozhodol sudca Markham.

Blaine sa obrátil k Perrymu Masonovi a poznamenal: „Pán Mason, môžete klásť otázky. Možno sa ho budete chcieť opýtať, prečo zase zaspal.“

Sudca Markham sa zamračil na zástupcu a poznamenal: „To stačí, pán Blaine.“

„Áno,“ veselo prisvedčil Mason, „práve to sa ho chcem opýtať. Pán Duncan, ako to, že po takom čudesnom výjave ste si mohli ľahnúť a zaspať?“

Duncan sa pôsobivo nachýlil dopredu. „Pretože som bol ustatý,“ odpovedal. „Celý večer som vás počúval.“

Súdna sieň vyprskla v smiech. Súdny sluha zabúchal kladivkom. Sudca Markham počkal, dokiaľ sa neobnovil poriadok, a povedal svedkovi: „Pán Duncan, ste advokát. Nemusím vás poučovať o povinnostiach svedka. Neusilujte sa, prosím, vyvolávať smiech a nepridávajte k odpovediam komentáre, o ktoré vás nik nežiada. Zdržte sa aj osobných poznámok na účet obhajcu.“

Duncan na okamih zaváhal a potom odpovedal nevrlo: „Áno, vaša ctihodnosť.“

Sudca Markham sa uprene zahľadel na svedka. Zdalo sa, že chce k napomenutiu ešte čosi doložiť, ale pomaly sa oprel nazad a povedal: „Pokračujte, pán obhajca.“

„Ak to súd uzná za vhodné,“ začal Mason, „som ochotný prijať svedkovu odpoveď doslovne. Nežiadam o jej vyčiarkanie. Rád by som ho podrobil v tejto veci krížovému výsluchu.“

„V poriadku,“ súhlasil sudca Markham, „pán obhajca, môžete ho vypočúvať, dokedy uznáte za vhodné.“

Mason vstal a uprel pohľad na Duncana. „Vy ste teda boli vtedy večer z mojich rečí taký ustatý, že ste zaspali, však?“

„Už som povedal.“

„Rozprávali ste sa so svojím klientom asi hodinu, keď ste sa pobrali do svojich izieb?“

„Áno.“

„Po mojich rečiach sa vám nechcelo až natoľko spať, že by ste neboli vládali diskutovať o niektorých strategických otázkach so svojím klientom?“

„Rozprával som sa s ním.“

„A okolo jedenástej ste išli spať?“

„Áno.“

„A jednako po štvorhodinovom spánku bol upokojujúci účinok môjho rozhovoru ešte vždy taký veľký, že nezvyčajný pohľad na muža v nočnom úbore, držiaceho v ruke nôž a zakrádajúceho sa pri mesačnom svetle vás neprebral, však?“

„Zobudil som sa. Popozeral som sa po chodbe,“ odpovedal Duncan.

Mason neprestajne dorážal. „A ľahli ste si spať, pán Duncan ?“

„Ľahol som si spať.“

„O pár minút?“

„O pár minút.“

„A vy ste prisahali, že ste zaspali vďaka mojim únavným rečiam?“

„Viete, ako to myslím.“

„Pán Duncan, môžem vedieť len z vašich slov, ako to myslíte, a to platí, prirodzene, aj o porote. Buďme teda úprimní k porote. Na porade som rozprával najviac ak pár minút, však?“

„Nemeral som vám čas.“

„Moje reči pozostávali zväčša z toho, že som odmietal vaše požiadavky, však?“ „Myslím, že o tom sa nemusíme rozširovať.“

„No keď ste tvrdili, že vďaka mojim rečiam ste hravo zaspali, zveličovali ste, však?“

„Zaspal som.“

„Áno, pán Duncan, a skutočná príčina, prečo ste zaspali, spočíva v tom, že vás tá postava nijako mimoriadne nevyľakala, keď ste ju videli po prvý raz, však?“

„Človek, ktorý sa v noci potuluje s nožom, ma vyľaká,“ odsekol Duncan. „Neviem, či aj vás.“

„Veď práve,“ potvrdil Mason. „A keby ste boli videli nôž v ruke toho človeka, ktorý chodil po dvore štrnásteho o tretej ráno, bolo by vás to vyľakalo natoľko, že by ste boli o tom upovedomili políciu, alebo zobudili ľudí v dome, nie?“

„Nerozumiem vašej otázke. Videl som postavu, videl som nôž a potom som zaspal.“

„Skúsime to inakšie,“ poznamenal Mason. „Ste si istý tým, že ste ten nôž zreteľne videli?“

„Áno, videl som ho.“

„Tento nôž?“ opýtal sa Mason a ukázal na zakrvavený nôž, ktorý bol predložený ako dôkazný materiál.

„Ten istý nôž,“ odvrkol Duncan. Mason nepovedal nič, len stál a usmieval sa naňho. Duncan sa rozpačito zavrtel a doložil: „Alebo aspoň nôž, ktorý vyzeral veľmi podobne.“

Mason pristúpil k advokátskemu stolu, otvoril svoju aktovku a vytiahol hnedý papierový balík. Odmotal papier a ukázal nôž s rohovinovou rukoviatkou. „Podám vám tento nôž,“ povedal

svedkovi, „a opýtam sa vás, či je to ten nôž, ktorý ste videli v ruke postavy, čo chodila po dvore.“

Duncan zúrivo zavrčal: „Nie, to nie je on.“

„Ako to môžete vedieť?“ opýtal sa Mason.

„No,“ odvetil Duncan, „myslím, že to nie je ten istý nôž.“

„Chcete pred súdom a pred porotou tvrdiť, že ste videli ten nôž natoľko zreteľne, aby ste ho mohli identifikovať?“

„Nie identifikovať, ale podať približný opis.“

„A ste si istý, že to nebol tento nôž?“

„Myslím, že to nebol on.“

„Ste si tým istý?“

„No, na takú vzdialenosť, prirodzene, nie.“

„Tak nie ste si istý, či nôž, ktorý bol predložený ako dôkazný predmet číslo dve, je ten istý nôž, však?“

„Nie,“ odpovedal Duncan. „Nie som si istý.“

„Myslím,“ poznamenal Mason, „že požiadam súd, aby zaregistroval tento druhý nôž ako dôkazný predmet obhajoby A.“

„Protestujem,“ vykríkol Burger. „Vaša ctihodnosť, ten nôž nemá s prípadom nič spoločné. Je to obyčajný trik, ktorým chce obhajca zahmliť celý problém. Môžem dokázať, že obhajca si obstaral ten nôž dlho po vražde v obchode.“

Mason sa prudko zvrtol k nemu, ale prv, ako ho stačil prerušiť, sudca Markham vyniesol rozhodnutie. „To stačí, pán okresný prokurátor. Na vašom dôkaze o pôvode noža nezáleží. Tento svedok vypovedal, že postava, ktorú videl na dvore, držala v ruke nôž, údajne dôkazný predmet číslo dve, v každom prípade podobný nôž. Krížový výsluch nevylučuje iný nôž ani otázky, ktoré kládol obhajca Mason Keď ich dával svedkovi, neprotestovali ste. Obhajca iba žiada o registráciu toho noža, aby bolo možné identifikovať rovnaký nôž, na ktorý sa spytoval svedka. To je úplne v poriadku. Súd zaregistruje nôž ako dôkazný predmet obhajoby A.“

Mason sa odrazu zvrtol tvárou k Duncanovi a povedal: „Pán Duncan, nezaspali ste v skutočnosti preto, lebo ste si vtedy neuvedomovali, že postava drží v ruke nôž?“

„Videl som, že má čosi v ruke, čosi ligotavé.“

„V skutočnosti ste však nevedeli, že má nôž, a až ráno, keď vyšla najavo tá vražda, ste si uvedomili, že to bol akiste nôž. Nevideli ste jednoducho bielu námesačnú postavu? Nepovedali ste si, že sa nebudete do toho pliesť, iba si zamknete dvere, aby ste sa zabezpečili proti nevítanej návšteve, a ľahnete si zase spať?“

„Netvrdil som, že ten človek bol námesačný.“

„Ale ja sa vás pýtam, či nebol námesačný.“

„Nie.“

„A v skutočnosti ste mohli zaspať jedine preto, lebo ste mu nevideli nôž v ruke natoľko zreteľne, že by ste boli rozoznali, aký je to predmet?“

„Nie, nemyslím.“

„Nemôžete sa vyjadriť presnejšie?“ „Áno. Videl som nôž.“

„A tá postava mierila k stolíku na dvore?“

„Áno.“

„Videli ste, ako zdvihla stolovú dosku?“

„Áno.“

„A videli ste, ako potom odišla od stolíka, prešla cez dvor a zmizla vo dverách, ktoré ste označili?“

„Áno.“

„Keď postava odchádzala od stola, mala ešte v ruke nôž?“

„No áno... neviem ... čo ja viem?“

„Myslíte, že nemala nôž?“

„Nemyslím si nič.“

„Potom je možné, že postava nechala nôž v podlhovastom priečinku záhradného stolíka?“

„Neviem.“

„Ste si istý, že tá postava mala nôž, prv ako pristúpila k záhradnému stolíku?“

„Protestujem, pretože táto otázka bola položená a zodpovedaná tucet ráz,“ zasiahol Burger.

„Teraz mu ešte dovolím odpovedať,“ rozhodol sudca Markham, nachýlil sa dopredu a uprene sa zahľadel na Duncana.

„Áno,“ odpovedal Duncan. „Mal v ruke nôž.“

„Ste si istý totožnosťou postavy, ktorú ste videli?“ opýtal sa Mason.

„Áno.“

„Bol to obžalovaný?“ „Bol.“

„Čo mal na sebe?“ „Len nočnú košeľu.“

„Bol bosý?“

„Áno.“

„Ako ďaleko bol od vás, keď ste ho videli zreteľne po prvý raz?“

„Prešiel popred moje okno.“

„A vrhol vám do tváre tieň?“ „Áno.“

„Ale v tom čase ste ho nemohli zreteľne vidieť. Ležali ste na posteli a zobudili ste sa zo zdravého spánku, však?“

„Áno.“

„Ako ďaleko bol od vás, keď ste ho videli prvý raz zreteľne?“

„To nemôžem presne povedať.“

„Môžete mi to ukázať na mape?“

„Áno, bol približne tu.“

Mason označil miesto ceruzkou, pozrel na mierku plánu a poznamenal: „Slovom, bol od vás vzdialený približne tridsaťpäť stôp?“

„To je možné, áno.“

„Bol k vám obrátený chrbtom?“

„Áno, myslím, že áno.“

„A jednako ste ho spoznali?“

„Spoznal som ho.“

„Uvedomujete si, ako veľmi záleží na absolútne správnej výpovedi?“

„Áno.“

„A predsa ste ochotný odprisahať, že postava, ktorú .ste videli pri svetle mesiaca, ktorá bola iba v nočnom úbore a kráčala preč od vás vo vzdialenosti tridsaťpäť stôp, bol obžalovaný?“

„Som.“

„Pozreli ste na hodiny, keď ste vstali?“

„Áno.“

„A ešte raz, keď ste si znovu ľahli?“

„Áno, myslím, že áno.“

„Koľko hodín bolo, keď ste vstali po prvý raz?“

„Presne tri.“

„Koľko hodín bolo, keď ste si znovu ľahli?“

„No, približne toľko; predpokladám, že uplynulo najviac ak tridsať sekúnd.“

„A pozreli ste na ručičky hodín po druhý raz tesne predtým, než ste si ľahli?“

„Áno.“

„Mimochodom, nebolo štvrť na jednu?“ „Nie.“

„Netvrdili ste pri prvej výpovedi, že bolo štvrť na jednu?“

„Pripúšťam.“

„V tom čase boli vaše spomienky živšie a čerstvejšie ako teraz, však?“

„Nie.“

„Neboli?“

„Nie.“

„Chcete ma presvedčiť, že vaše spomienky sú časom živšie?“

„V tomto prípade áno.“

„Keď ste sa dozvedeli, že vražda sa musela stať približne o tretej, zamenili ste si v duchu ručičky hodín, aby ste mohli byť v tomto prípade korunným svedkom a...“

Sudca Markham zabúchal kladivom. „Pán obhajca, myslím, že to o korunnom svedkovi bolo zbytočné.“

„Chcel som poukázať na svedkove pohnútky.“

„To nie je pravda!“ vykríkol Duncan. „Teraz viem, že boli tri hodiny ráno. Je vylúčené, že bolo štvrť na jednu.“

„Máte dobrý zrak?“ opýtal sa Mason.

„Veľmi dobrý!“

„A bolo to štrnásteho ráno?“

„Pravdaže.“

„Mali ste okuliare, však?“

„Okuliare mám už tridsaťpäť rokov.“

„A mali ste okuliare na očiach v čase, o ktorom vypovedáte?“

„Áno.“

„Založili ste si okuliare, keď ste vstali a išli pozrieť von oknom?“

„Nie... áno, myslím, že som si ich založil. Iste.“

„Prečo ste si ich založili?“

„Pochopiteľne, aby som videl.“

Opäť prebehol po súdnej sieni smiech, ale tentoraz zatíchol pod vplyvom Masonovho napätého postoja, prv ako súdny sluha zabúchal kladivkom „Slovom,“ pokračoval Mason, „prebudil vás votrelec, ktorý sa za hlbokej noci potuloval v blízkosti vašej izby, a len čo ste sa prebrali, založili ste si okuliare, aby ste lepšie videli, však?“ „Áno, a čo je na tom?“

„Nič nie je na tom, pán Duncan, spytujem sa vás, či to bolo tak.“

„Áno, myslím, že áno.“

„Slovom, vedeli ste, že vaše oči by boli bez okuliarov prakticky bezmocné.“

„To som nepovedal.“

„Nie,“ usmial sa Mason, „vy ste to nepovedali, ale vaše skutky to povedali jasnejšie ako vaše slová. Založili ste si okuliare, lebo ste vedeli, že by ste bez nich nevideli. Nie je to tak?“

„Vedel som, že mi pomáhajú.“

„Vedeli ste, že na väčšiu vzdialenosť by ste bez nich nevideli, však?“

„No, s okuliarmi vidím podstatne lepšie ako bez nich.“

„A s okuliarmi vidíte celkom dobre?“ opýtal sa Mason.

„Ale áno.“

„Povedali by ste dokonale?“

„Povedal by som normálne.“

„Úplne normálne?“

„Aj tak sa to dá povedať.“

„Prečo vás potom hneď po rozhovore s okresným prokurátorom poslali k očnému lekárovi, aby vám predpísal nové okuliare?“ zvolal Mason a ukázal prstom na Duncana.

Burger vykríkol: „Nič také sme mu neradili! Tá narážka ma poburuje!“

„Prečo ste to urobili?“ opýtal sa Mason Duncana.

„Nepovedal som, že som to urobil.“

Mason tresol päsťou po advokátskom stole a zvolal: „A ja vám hovorím, že ste to urobili. Prečo ste to urobili?“

Duncan sa rozpačito zavrtel. „Jednoducho som si to zaumienil.“

„Prečo ste si to zaumienili?“

„Zaumienil som si to už dávnejšie, ale nenaskytla sa mi príležitosť. Mal som priveľa práce. Viete, mám veľa roboty.“

„Aha,“ poznamenal Mason, „vy ste to už dávnejšie odkladali.“

„Áno.“ „Máte veľa roboty?“

„Áno.“

„Odkedy máte veľa roboty?“

„Už roky.“

„A odkladali ste tú výmenu okuliarov od tých čias, čo máte veľa roboty?“

„Viac-menej áno.“

„To znamená, že ste roky odkladali výmenu okuliarov, však?“

„Áno... nie, tak som to nemyslel.“

„Na tom nezáleží, ako ste to mysleli. Aké sú fakty? Odkedy ste odkladali výmenu okuliarov?“

„Neviem.“

„Kedy ste si dali naposledy vyskúšať zrak pred štrnástym tohto mesiaca?“

„To vám neviem povedať.“

„Pred piatimi rokmi?“

„Neviem.“

„Pred desiatimi rokmi?“

„Nemyslím.“

„A hneď ako ste povedali okresnému prokurátorovi, čo ste videli, vybrali ste sa k očnému lekárovi a obstarali ste si nové okuliare, však?“

„Nebolo to hneď.“

„Bolo to krátko nato, však?“

„Neviem.“

„Bolo to v ten večer, však?“

„Áno, bolo to v ten večer.“

„A našli ste v ten večer očného lekára v ordinácii?“

„Áno.“

Mason sa diabolsky usmial. „Našli ste ho tam, pán Duncan, pretože ste mu vopred zatelefonovali a objednali ste sa, však?“

Duncan zaváhal a potom vyhlásil: „Nie, ja som mu ne-telefonoval.“

Mason sa zamračil a víťazoslávne sa opýtal: „Kto mu za-telefonoval?“

Blaine vyskočil zo stoličky. „Vaša ctihodnosť,“ oslovil sudcu, „protestujem, pretože je to nepatričná, nezávažná a nepodstatná otázka. Nezáleží na tom, kto zatelefonoval očnému lekárovi.“

„Záleží, vzhľadom na odpovede, aké dával svedok na tieto otázky,“ ozval sa Mason. „Tento svedok je advokát. Mám právo otriasť jeho výpoveďou tak, že poukážem na to, aký mal zrak v spomínanom čase. Svedok pripustil, že potrebuje okuliare, a pripustil aj to, že nosil slabé okuliare a boli mu slabé už roky. A mám právo poukázať na jeho predpojatosť a zaujatosť vyplývajúcu z vyhýbavých odpovedí.“

„Myslím,“ ohlásil sa sudca Markham, „že mu dovolím zodpovedať túto otázku. Kto zatelefonoval očnému lekárovi, pán Duncan? Viete to?“ Duncan zaváhal.

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason, „zodpovedzte otázku.“

Duncan odpovedal ledva počuteľným hlasom: „Pán Blaine.“

„Zástupca okresného prokurátora,“ opýtal sa Mason, „ktorý práve tak dôrazne protestoval proti mojej nepatričnej, nezávažnej a nepodstatnej otázke?“

Súdnou sieňou otriasol výbuch smiechu. Sudca Markham sa zamračil a potom usmial. „To stačí, pán obhajca,“ vyhlásil prísne. Pozrel na hodiny a doložil. „Priblížila sa prestávka. Myslím, že sme dnes veľmi pokročili. Súd odročí pojednávanie na zajtra. Súd zverí porotu do opatery šerifa, ktorý bude dozerať na porotcov a nikomu nedovolí priblížiť sa k nim či osloviť ich a ani sám ich neosloví, iba ak vo veciach nijako nesúvisiacich s prípadom. Pojednávanie sa odkladá na zajtra na desiatu hodinu predpoludním.“

Mason sa prechádzal hore-dolu po svojej kancelárii a mračil sa na Dellu Streetovú. Nepriame osvetlenie nezmäkčovalo zlostné vrásky, ktoré brázdili advokátovo čelo. „Do čerta, Della," ozval sa, „čosi tu nesedí?"

„Čo tu nesedí?"

„Nechápem, čo sa stalo s pani Kentovou."

„Neozvala sa vám?"

„Vôbec. Ste si istá, že sa stretla s Pritchardom?"

„Úplne. Obliehal ma, ale keď som mu porozprávala o peniazoch pani Kentovej, pustil ma ako horúci zemiak."

„Vyzerá dobre?"

„Pravdaže."

„Rozbúchalo sa vám srdce?" opýtal sa.

„Mne nie, ale je pekný. Vyzerá ako Venuša z Hollywoodu."

„Vlasy?"

„Úžasné, tmavohnedé, krásne zvlnené. Lesklé. A idú mu k očiam. Chlapčenská tvár, bez jedinej vrásky. Drobné figliarske fúziky. Vkusne sa oblieka a má vábivé pery, najmä keď rozpráva. Vidieť, ako zreteľne artikulujú každé slovo. A keď tancuje, človek sa vznáša ako pierko."

„Zbláznila sa doňho?"

„Veru zbláznila. Z očí sa jej dalo čítať, čo má na srdci."

„Doparoma, ako sa dá žene vyčítať z očí, čo má na srdci?"

„Mám vám to predviesť?" vyzvala ho. Rýchlo k nej pristúpil. Skúmavo sa mu zahľadela do tváre. „Z čisto pracovných príčin?" opýtala sa.

Chcel ju chytiť za ruku, keď na dvere ktosi jemne zaklopal. Mason zmeravel. Klopanie sa opakovalo. „Stavím sa, že je to Doris Sully-Kentová," poznamenal.

Della Streetová zamierila do právnickej knižnice. „Vedela som, že sa niečo stane," utrúsila a prudko otvorila dvere. „Nezabudnite zapnúť reproduktor. Ceruzky aj zápisník tam mám." Zatresla za sebou dvere.

Mason pristúpil k chodbovým dverám. Doris Sully-Kentová sa naňho usmiala. „Pán Mason, vedela som, že vás tu zastihnem."

„Poďte ďalej," vyzval ju.

Vstúpila do miestnosti, ľúbezne sa naňho usmiala a usadila sa do kresla tak, aby sa jej plavé vlasy dobre vynímali na čiernej koži. „Máte veľa roboty?" opýtala sa.

„Áno."

„Prepáčte, že som vás vyrušila, ale predpokladala som, že vás to bude zaujímať." „Máte advokáta?"

„Nie. Teraz nie."

„O čo ide?" opýtal sa.

Vystrela prst v rukavičke a sledovala ním krivky na sukni, ktorá jej tesne obopínala stehná. Nespúšťala oči z pohybujúceho sa končeka prsta. Kým rozprávala, ani raz naňho nepozrela. „Rozmyslela som si to. Pripúšťam, že to odvolanie v Santa Barbare som podala preto, lebo som vedela, že Pete sa ide zase oženiť, a nechcela som mu dovoliť, aby premrhal celý majetok na nejakú ženu, ktorá sa zháňa po peniazoch. Pokiaľ viem, je to ošetrovateľka. Predstavte si, Peter Kent si berie ošetrovateľku!"

„Je na tom niečo zlé?" opýtal sa Mason.

„Všetko," odvetila, „z Kentovho hľadiska. Ona si musí zarábať na živobytie."

„Nie je to ohromné?" poznamenal Mason. „Mám rád ženy, ktoré si zarábajú na živobytie."

„Nejde o to. Nejde o to, že by som bola snob. Ide o to, že tá žena letí na Petrove peniaze."

„Nesúhlasím s vami."

„Nemusíme sa o tom rozprávať, však?"

„Vy ste s tým začali.“

„No, iba som vám chcela vysvetliť, prečo sa zmenili moje city.“

„Chcete mi azda povedať, že vaše city sa zmenili? Rozumiem dobre?“

„Áno.“

„Prečo?“

„Odrazu som sa rozhodla, že nebudem Petrovi brániť, hoci je trochu strelený a chce rozhadzovať peniaze. Ak ho to urobí šťastným, želám si, aby bol šťastný.“

„No a?“ skepticky sa opýtal Mason.

„Vedela som, že mi nebudete veriť,“ poznamenala ustato, „pokladáte ma za bezcitnú a chamtivú stvoru. Rada by som vás presvedčila, že nie som taká. Pán Mason, na vašom dobrom názore mi naozaj veľmi záleží, možno viac, ako si myslíte. Poznala som už veľa advokátov, ale takého priameho, takého húževnatého a takého... drsne statočného človeka ako vy som ešte nevidela. Videla som tiež, že sa vám nepáčim.

Obyčajne sa mužom páčim. Veľmi túžim po tom, aby som sa vám páčila.“

Mason otvoril tabatierku a podal jej ju. Vzala si cigaretu, odrazu naňho pozrela, usmiala sa a povedala: „Poďakujte sa.“

„Ďakujem,“ odvetil bezfarebne Mason. Pripálil jej, potom si priložil horiacu zápalku k vlastnej cigarete a skúmavo si ju premeriaval cez obláčik cigaretového dymu. „Nech sa páči.“

„Okresný prokurátor ma chce predvolať ako svedka.“

„Čo máte dokázať?“

„Mám dokázať, že Peter sa ma pokúšal zabiť nožom na mäso.“

„Nazdáva sa, že bude môcť použiť vašu výpoveď?“

„Ak mám tlmočiť jeho slová presne, vyhlásil: Mason si iste ponechá voľakde otvorené dvierka, a vy by ste mi mohli pomôcť zavrátiť ho.“

„A čo ďalej?“

„Nijako mi to neuľahčujete.“

„Keby som vedel, kde mierite,“ vysvetľoval, „možno by som vám to uľahčil.“

„Chcem dať Petrovi súhlas na rozvod.“

„Prečo?“

„Lebo si myslím, že tak to bude preňho najlepšie.“

„A ako to vlastne chcete dosiahnuť?“ opýtal sa.

„Chcem stiahnuť všetky svoje žiadosti. Tak sa všetko vyrieši. Právoplatný rozsudok bol už vydaný, a ak všetko stiahnem, Peter bude mať voľné ruky, však?“

Mason jej nedal priamu odpoveď, ale opýtal sa: „Koľko za to chcete?“

„Prečo si myslíte, že niečo chcem?“

„A nechcete?“

„Nie som chamtivá. Netúžim po Petrových peniazoch, ale nemám školy, nemám nijaké povolanie, nič neovládam, v ničom sa nevyznám. Neuplatnila by som sa ani ako pisárka či stenografka.“

„Koľko?“ opýtal sa.

V očiach jej vzbĺkol náhly záchvev, ale hneď vyhasol. „Koľko by ste navrhovali vy?“ opýtala sa skromne.

„Ja vám nemôžem nič navrhnúť.“

„Mohli by ste mi naznačiť, koľko by bol Peter ochotný zaplatiť, nie?“

„Nie.“

„Ja by som pristala na dvestotisíc dolárov v hotovosti. Potom by som mohla žiť štýlom, na aký ma naučil Peter.“

„Nerobte to,“ radil jej Mason, „to sa nevyplatí.“

„Čo sa nevyplatí?“

„Žiť za takú cenu.“

„Chcete ma poúčať, ako mám žiť?“ vzbĺkla.

Pokrútil hlavou a povedal: „Nie, usilujem sa vám naznačiť, čo nemôžete dostať.“

„Čo nemôžem dostať?“

„Dvestotisíc dolárov.“

„Neviem si predstaviť,“ poznamenala a prst sa jej rýchlejšie rozbehol po šatách, „ako by som vyžila z menšej sumy.“

„No,“ namietal Mason, „dostávate tisícpäťsto dolárov mesačne. Čo keby ste si tento dôchodok ponechali? To by bolo oveľa lepšie ako jednorazová suma. Budete mať pevný mesačný príjem a bolo by o vás postarané, keby sa hocičo stalo.“

„Dokedy by som to dostávala?“

„Stále,“ odpovedal, „ak by ste sa, pravda, nevydali.“

„Nie,“ odmietla, „nechcem Petrovi takto visieť na krku. Dala by som prednosť menšej sume a nechala by som ho na pokoji.“

„Čo myslíte pod menšou sumou?“

„Dvestotisíc dolárov.“

Mason vážne pokrútil hlavou. „Nie, netvrdil by som, že vám môj klient zaplatí takúto sumu. Doteraz ste sa zachovali tak čestne, že by som vám naozaj radil podržať si tých tisícpäťsto mesačne. Podľa môjho názoru by ste nakoniec obišli oveľa lepšie, ako keby ste dostali veľkú peňažnú čiastku.“

„A čo keby som spustila?“

„Koľko?“

„Čo keby som vám povedala svoju najnižšiu cenu, pán Mason? Stotisíc dolárov.“ Mason zazíval, zdvorilo si prikryl ústa prstami a pokrútil hlavou.

„S vami sa veľmi ťažko dojednáva.“

„No, dobre,“ mykol Mason plecami, „nájdite si advokáta, ak máte taký pocit, a budeme rokovať cez neho.“

„Nechcem sa deliť s nijakým advokátom.“ Mason pokrčil plecami. Pani Kentová odrazu šmarila cigaretu na dlážku, vyskočila a vyzvala ho: „Ponúknite mi teda vy! Neseďte ako klát. Musím si ešte kadečo povybavovať.“

„Čo?“ opýtal sa a zdvihol obrvy.

„Do toho vás nič. Ponúknite mi nejakú sumu!“

„Za čo?“

„Za úplnú a definitívnu dohodu.“

„Prestanete si robiť nároky?“

„Vravím vám, že áno.“

„Nebudete obťažovať Petra Kenta? Nebudete za ním chodiť?“

„Nech sa prepadnem, ak ho ešte raz uvidím.“

Mason pokrútil hlavou a pomaly povedal: „Nie, myslím, že môj klient si to rozmyslel s tým sobášom. Včera spomínal, aká ste krásna. Ak mám byť úprimný, myslím si, že by ste sa mohli pomeriť.“

„Nechcem sa pomeriť.“ Mason pokrčil plecami. „Pozrite,“ povedala, ešte vždy postojačky, celá rozpálená, s blčiacimi očami. „Čítala som v dnešných novinách reportáže z procesu.“

„No a?“ opýtal sa.

„No a Maddox dostal otázku o telefonickom rozhovore.“

„No a?“

„Čo keby ste dokázali, že klame?“

„To by bolo výborné,“ potvrdil Mason.

„Čo keby som vystúpila pred súdom a pripustila, že mi telefonoval. Čo by ste za to dali?“

„Ani groš,“ odvetil Mason. „Nebudeme od nikoho vykupovať krivé svedectvá.“

„No čo ak je to pravda?“

„Je to pravda?“

„Na túto otázku vám ešte neodpoviem.“ „Keď budete vypovedať pred súdom,“ poznamenal Mason, „odpoviete.“

„A odpoviem tak, ako sa mi zachce,“ odvrkla. Pristúpila k stolu a tresla naň päsťou. „Nemyslite si, že ma zastrašíte, pán Perry Mason!“

„Azda nebudete krivo svedčiť?“

„Pravdaže budem. Chlapi sú mi odporní. Jednu ženu klamú tak, druhú inak, a ak ich oklame ona, pokladajú ju za falošnú Dajte mi päťdesiattisíc!“

Mason pokrútil hlavou. Zaťala päste. „Ja by som svojmu klientovi odporúčal dvadsaťpäťtisíc,“ prehovoril pomaly Mason.

„Ak mu vy poradíte, zaplatí.“

„Poradím, ak poviete úplnú pravdu.“

„Dohodli sme sa?“ opýtala sa. Prikývol. „Do čerta,“ odsekla, „nenávidím vás! Keby Pete nesedel vo väzení pre toto, zaskočila by som si za ním a hravo by som z neho vytiahla dvestotisíc. Možno aj viac.“

„Nech sa páči, môžete ma nenávidieť,“ usmial sa Mason.

„Aj budem,“ odvrkla, „ale ak sa raz dostanem do nepríjemností, vás si najmem za advokáta.“

„Mám to chápať tak, že raz zastrelíte svojho muža?“ opýtal sa.

Hnev jej pomaly hasol v očiach. Posadila sa na operadlo veľkého koženého kresla a povedala: „Netárajte, vyzerám azda tak hlúpo? Ja by som zabíjala sliepku, ktorá znáša zlaté vajcia?“

„V poriadku,“ prikývol Mason, „obstarám vám dvadsaťpäťtisíc dolárov.“

„Kedy?“

„Zajtra ráno. Šek dostanete prv, ako budete vypovedať, aby nenastali nijaké nejasnosti o chystanej dohode medzi vami a vaším manželom, keď budete svedčiť.“

„Zvýšme to na tridsaťtisíc.“

„Dvadsaťpäť,“ povedal rozhodne. Vzdychla si. „Porozprávajte mi o vašich debatách s Maddoxom,“ vyzval ju,

„Chcete počuť všetko?“

„Áno.“ „Duncan prvý nadviazal so mnou styky. Vyhlásil, že je Maddoxovým advokátom. Zavolal mi okolo jedenástej, spomenul, že by sme sa mali poradiť, a navrhol schôdzku v kancelárii môjho

advokáta. Potom mi o tretej ráno telefonoval Maddox a ja som mu vysvetlila, že už som sa dohodla s jeho advokátom.“

„Tá schôdzka sa uskutočnila?“

„Áno.“

„Čo vám navrhovali?“

„Iste ma pokladali za hlupaňu. Chceli odo mňa, aby som podpísala písomnú dohodu, podľa ktorej by mi pomohli vyhlásiť Petra za nesvojprávneho Ja by som sa potom vzdala všetkých Petrových práv v Maddoxovej výrobnej spoločnosti a dala im stotisíc dolárov v hotovosti, len čo by som mohla spravovať Petrov majetok.“

„Čo ste im povedali?“

„Povedala som im, že si to musím rozmyslieť.“

„Povedali ste im, dokedy si to rozmyslíte?“

„Nie.“

„Usilovali sa vás posúriť?“

„Pravdaže.“

„Mohli by ste mi povedať presne, kedy vám Duncan zavolal?“

„Nie, bolo to tak okolo jedenástej, medzi desiatou a jedenástou.“

„A kedy vám zavolal Maddox?“

„To bolo o tretej ráno. Pozrela som na hodinky. Rozzúrilo ma, že ma zobudil o takom čase, lebo som potom nemohla zaspať.“

Mason vytiahol zo stola akési poznámky naklepané na stroji. „Keď vám Maddox zatelefonoval, povedali ste mu tieto slová?“ A Mason pomaly čítal z poznámok: „Haló... áno, tu je pani Kentová... Áno, pani Doris Sully-Kentová zo Santa Barbary... Kto volá, prosím? ...Maddox... Nechápem, prečo voláte o tomto čase... No, myslela som, že je už všetko dohodnuté... Váš advokát zvolal poradu a stretneme sa podľa dohody... Dajte sa do styku s pánom Samom Hettleym z kancelárie Hettley a Hettley, ak potrebujete podrobnejšie informácie. Do videnia.“

„Áno, prečo?“ zvolala. „Presne to som hovorila! Odkiaľ to viete?“

Mason len pokrútil hlavou a pokračoval vo vypočúvaní. „Čo ste robili potom?“

„Asi hodinu som sa usilovala zaspať a potom som si sadla do auta a vybrala som sa do Los Angeles.“

„Kde ste mali auto?“

„Náhodou bolo v susedovej garáži, tak pol bloka ďalej.“

„Pokúsili ste sa ubziknúť z domu?“

Pokrútila hlavou. „Nie. Ktosi sa ponevieral pred domom. Prebleslo mi hlavou, či ma Peter azda nedal sledovať. Bola by to hlúposť, pretože by som nikdy nenechala po sebe stopy, ktoré by on mohol sledovať. V minulosti ma už kadekto dal sledovať,“

„Tak ste sa pokúsili potajomky zdúchnuť?“

„No, nevychádzala som za zvukov fanfár.“

„Zadnými dverami.“ „Áno.“

„A po betónovom chodníku?“

„Nie, kráčala som po trávnatom páse.“

„Aby ste nerobili nijaký hluk?“

„Áno.“

„A nik vás nesledoval, keď ste prišli do Los Angeles?“

„Nie, ale na chodbe v budove, kde má kanceláriu môj advokát, stretla som chlapa, ktorý vyzeral na detektíva. Trochu som sa naľakala. Advokátovi som poradila, aby bol opatrný a zariadil veci tak, aby Maddox a Duncan opustili kanceláriu najskôr o hodinu po mojom odchode.“

„Ešte jedna otázka,“ prerušil ju Mason „Kde ste boli tri-násteho?“

„Deň pred vraždou?“

„Áno.“

„V Los Angeles.“

„Čo ste tam robili?“

„Nakupovala som a radila som sa so svojimi advokátmi.“

„A čo ešte?“

Zamyslela sa na chvíľku, potom sa zasmiala a dodala: „Uvidela som na ulici Petra a chvíľu som ho sledovala,“

„Prečo?“

„Neviem — myslím, že len zo zvedavosti. Išla som za ním až sem a vedela som, že sa ide radiť s vami. Prepustila som svojich santabarbarských advokátov, a keď som tu zazrela Petra, vedela som, že sa veci vyostrujú. Vtedy som si zašla za Hettleyovcami.“

„Pokiaľ ste sledovali pána Kenta?“

„Kým nezamieril do Hollywoodu. Aj som myslela, že ho zastavím a dohodnem sa s ním. Škoda, že som to neurobila.“

„To už znie lepšie,“ poznamenal Mason, „Keďže ste sa odvolali na súde cez Hettleyovcov, budete si musieť získať ich súhlas. Obstarajte si ten súhlas a ja pre vás prichystám šek na dvadsaťpäťtisíc dolárov.“

„To je v poriadku,“ poznamenala. „Hettleyovci mi podpísali vyhlásenie, že sa vzdávajú všetkých záväzkov, už pred niekoľkými dňami. Všetky potrebné doklady mám pri sebe.“

„Ako ste to od nich vymámili?“

„Musíme to tu rozoberať?“ opýtala sa.

„Rád by som si utvoril úplný obraz o situácii.“

„Bolo to jednoduché,“ odpovedala a pery sa jej roztiahli do úsmevu „Povedala som im, že v žiadosti sú niektoré veci nepravdivé a opýtala som sa ich, či chcú obhajovať moje záujmy aj vo svetle tejto skutočnosti. Natárala som im, že som prezradila všelijaké háklivosti istej veľmi príťažlivej mladej žene, ktorá, ako sa ukázalo, pracovala pre detektívnu agentúru, a že druhá strana vie o mojom podvode. Prirodzene, tak sa usilovali vybŕdnuť z toho, že mi povedali, aby som sa u nich viac neukazovala. Vyplatila som im päťsto dolárov za zostavenie tých papierov a oni si umyli raky v celom prípade.“

„Vždy sa riadite zásadou, že účel svätí prostriedky?“ opýtal sa.

„Pravdaže. Som príťažlivá. Mňa si mužovia nikdy nebrali z lásky — aspoň nie mužovia toho typu, za akých som sa vydávala. Boli to starí prachatí koreni ... Ak sa ešte raz vy- dám, bude to z lásky. Tá honba za peniazmi ma už unavuje.“

„Pomýšľate na sobáš?“ opýtal sa.

„Nie, kdeže.“

„Výborne,“ povedal. „Ráno budem mať vaše peniaze.“

Odprevadil ju k dverám. Obrátila sa na chodbe a opýtala sa: „Nepoviete Hettleyovcom, ako som ich prekabátila, však?“

„Ja nie,“ ubezpečil ju Mason. „Ja nechcem nič iné, iba súhlasy a doklady o tom, že sa zriekate všetkých nárokov v príslušnej forme, a vy dostanete tých dvadsaťpäťtisíc dolárov. A predvolávam vás na súd ako svedka obhajoby.“

„Výborne,“ prikývla.

„A nie že si to na súde rozmyslíte,“ varoval ju. „Dopustili by ste sa omylu.“

„Zbytočné obavy,“ odvetila. „Mužov už poznám tak dobre, že viem, kedy si z nich môžem strieľať. S vami budem spolupracovať, pán Mason.“

Uklonil sa, usmial a zavrel dvere. Z právnickej knižnice vyšla Della Streetová so zápisníkom a s ceruzkami. „Tá podvodníčka,“ rozhorčovala sa. „Vyšklbala by som jej vlasy. To je potvora!“

Mason sa uškrnul a poznamenal: „Ten, kto vie podložiť nohu Hettleyovcom, má na to právo. Narazila kosa na kameň. Mysleli si, že ju pekne ošklbú. Lenže ona im prešla cez rozum.“

„Búrila sa mi žlč, keď ste jej sľúbili dvadsaťpäťtisíc dolárov,“ povedala Della Streetová. „Stavila by som sa, že aj tak by sa vykašľala na všetko. Šalie za Pritchardom.“

„Nijaké starosti,“ upokojoval ju Mason. „Väčšinu z tých peňazí zhrabne váš priateľ George Pritchard. A ten potrebuje peniaze, aby mohol zaplatiť Myrne Duchenovej. Mohli by ste Myrne zavolať.

Naznačte jej, že teraz by mohla zaskočiť do Pritchardovho hotela a pohroziť mu zatknutím, ak nenavalí peniaze do zajtra rána.“

Della Streetová siahla po telefóne. „S radosťou to vykonám,“ zvolala.

Sudca Markham sa usadil do masívneho otáčacieho kresla za stolom, premeral si porotu a opýtal sa: „Páni, môžeme zaznamenať, že porotci sú všetci prítomní a obžalovaný je pred súdom?“

„Áno,“ prikývol Mason.

„Aj obžaloba vyslovuje súhlas,“ oznámil Hamilton Burger.

„Ak sa nemýlim, pán Duncan mal ešte vypovedať,“ ozval sa sudca Markham. „Pristúpte, pán Duncan.“

Duncan vykročil k svedeckému miestu, a z jeho pohybov vyžarovala dôstojnosť. „Myslím, že už mám len jednu otázku,“ povedal Mason, keď si svedok sadol. „Pán Duncan, ak sa nemýlim, vy ste tvrdili, že ste sa približne do jedenástej rozprávali so svojím klientom pánom Maddoxom a potom ste šli spať.“

„Áno, okolo jedenástej.“

„Boli ste teda v klientovej spálni približne do jedenástej?“

„Áno.“

„Išli ste ta po skončení porady, o ktorej ste vypovedali včera?“

„Áno.“

„A zostali ste tam po celý čas?“

„Áno.“

„Ste si istý, že ste nevyšli z domu?“

„Nie, ja...“ a hlas mu zamrel.

„Pokračujte,“ vyzval ho Mason.

„Nechápem, ako na tom môže záležať,“ odvrkol Duncan a fľochol na okresného prokurátora.

Blaine vyskočil. „Vaša ctihodnosť,“ prehovoril, „protestujem, pretože je to nepatričná, nezávažná a nepodstatná otázka a nehodí sa do krížového výsluchu.“

„Protest sa zamieta,“ odsekol sudca Markham.

„Keď tak na to myslím,“ odpovedal Duncan, „uvedomujem si, že som na chvíľu vyšiel.“

„Sprevádzal vás pán Maddox?“

„Áno.“

„Kde ste išli?“

„Do bufetu pár blokov od domu.“

„Ako dlho ste tam boli?“

„Asi desať minút.“

„A čo ste robili za tých desať minút?“

„Protestujem. Je to nepatričná, nezávažná a nepodstatná otázka a nehodí sa do krížového výsluchu. Priamy výsluch tohto svedka sa týkal zistenia času všeobecne a času, keď išiel spať. Svedok stanovil čas výpoveďou o tom, čo robil večer. Keď obhajoba dokazuje, že svedok vyšiel z domu, nezáleží na tom, kde šiel, ani čo robil. Ide len o to, ako dlho bol preč.“

„Protest prijímam,“ oznámil sudca Markham.

„Telefonovali ste?“ opýtal sa Mason.

„Takisto protestujem.“

„Netelefonovali ste presne o jedenástej večer pani Doris Sully-Kentovej do Santa Barbary, takže ste nemohli byť v tom čase v dome Petra Kenta?“

„Takisto protestujem,“ zavrčal Burger.

„Ak obhajca upraví otázku v tom zmysle, že sa opýta svedka, či nemal medzimestský telefonický rozhovor mimo domu v čase, o ktorom svedok predtým tvrdil, že sa zdržoval v dome, protest zamietam,“ rozhodol sudca Markham. „Ale nepokladám krížový výsluch za nevyhnutne patričný, závažný a podstatný, ak včlení do otázky meno osoby, ktorej telefonovali.“

„Výborne,“ prisvedčil Mason. „Pán Duncan, netelefonovali ste presne o jedenástej z bufetu?“

„Bolo to pred jedenástou. O päť minút jedenásť. O jedenástej sme už boli v dome.“

Mason sa usmial a povedal: „To je všetko.“

Burger sa pošepky dohováral s Blainom a potom Burger oznámil. „Vaša ctihodnosť, nemáme už nijaké otázky. Naším ďalším svedkom je Edna Hammerová. Súd si iste uvedomí, že táto mladá žena, neter obžalovaného, je zaujatý svedok. Možno jej budem musieť klásť navádzacie otázky...“

„Cez tú lávku sa pustíme, až keď prídeme k nej,“ prerušil ho sudca Markham. „Slečna Hammerová, zaujmite svoje miesto.“

Edna Hammerová vystúpila do popredia, zložila prísahu a posadila sa do svedeckého kresla. Tvár mala bledú a strhanú. „Voláte sa Edna Hammerová, ste neterou obžalovaného a bývate uňho v dome číslo 3824 Lakeview Terrace v Hollywoode?“

„Áno, pán prokurátor.“

„A zdržovali ste sa tam v noci trinásteho a ráno štrnásteho tohto mesiaca?“

„Áno, pán prokurátor.“

„Je vám známe, ako vyzerá istý nôž na mäso, ktorý býval obyčajne uložený vo vrchnej zásuvke príborníka v dome obžalovaného?“

„Áno, pán prokurátor.“

„Videli ste ten nôž ráno trinásteho?“

Sklopila zrak, zahryzla si do pery a mlčala.

„Odpovedzte,“ rozkázal sudca Markham.

„Videla som podobný nôž.“

„Kde bol ten nôž?“

„Protestujem, pretože otázka je nepatričná, nezávažná a nepodstatná,“ zasiahol Mason.

„Vaša ctihodnosť, chceme dokázať, že nôž patril obžalovanému,“ vysvetľoval Burger.

„Za tohto predpokladu sa protest zamieta.“

„Odpovedzte,“ vyzval ju Burger.

„Nôž na mäso, podobný tomu, ktorý býval obyčajne v zásuvke príborníka, bol v strýkovej spálni, pod poduškou na posteli.“

„Bolo to ráno trinásteho?“

„Áno.“

„Čo ste urobili s tým nožom?“

„Odniesla som ho späť do príborníka.“

„Spomenuli ste pred strýkom, že ste ten nôž našli?“

„Nie.“

„Podnikli ste nejaké kroky, aby sa váš strýko nedostal k nožu po tom, čo ste ho odniesli nazad do príborníka?“

„Večer trinásteho som zamkla zásuvku.“

„A kedy ste ten nôž uvideli opäť?“

„Neviem.“ „Neviete?“

„Videla som nejaký nôž, ale nie som si istá, či to bol ten istý.“

„Ukážem vám nôž, ktorý bol predložený ako dôkazný predmet číslo dve. Videli ste ten nôž ráno štrnásteho?“

„Áno... myslím, že áno.“

„Kde?“

„Pod poduškou na posteli v strýkovej izbe.“

„A bol približne v takom stave ako teraz? Myslím na tie škvrny na ostrí.“

„Áno.“

„Keď ste zamykali tú zásuvku trinásteho večer, bol tam ten nôž?“

„Neviem.“

„Ako to, že to neviete?“

„Lebo som neotvorila zásuvku a nepozrela som dnu.“

„Kto bol vtedy s vami?“

„Protestujem. Otázka je nepatričná, nezávažná a nepodstatná,“ ozval sa Mason.

„Protest sa zamieta.“

„Pán Mason.“

„Perry Mason, advokát, ktorý sedí tu v súdnej sieni?“

„Áno, pán prokurátor.“

„Líši sa tento nôž, dôkazný predmet číslo dve, nejako od noža, ktorý ste trinásteho ráno vložili do zásuvky?“

„Nemyslím. Podobá sa na nôž, ktorý som v tom čase vložila do zásuvky.“

„Keď ste štrnásteho ráno vypovedali polícii, vyhlásili ste, že je to ten istý nôž, však?“

Sudca Markham zaškúlil na Perryho Masona, akoby čakal protest, ale Mason sedel nehybne a dával pozor.

„Áno, myslím, že áno.“

„Teraz iba pripúšťate, že sa podobá na nôž, ktorý ste trinásteho ráno našli pod strýkovou poduškou a ktorý ste vložili do zásuvky. Nevysvetlili by ste nám, prečo sa tieto dve odpovede zjavne rozchádzajú?“

„Keď som začala o veci rozmýšľať, uvedomila som si, že viaceré nože môžu vyzerať rovnako.“ „A pokiaľ vy môžete súdiť, tento nôž, dôkazný predmet číslo dve, je ten istý nôž, ktorý ste našli pod poduškou obžalovaného trinásteho ráno a ktorý ste vložili do zásuvky príborníka, však, slečna Hammerová?“

„Vyzerá podobne ako ten nôž,“ odpovedala.

„Môžete začať s krížovým výsluchom,“ víťazoslávne oznámil Hamilton Burger.

Mason začal s upokojujúcimi otázkami. „Slečna Hammerová, ako sa to stalo, že ste našli ten nôž na mäso trinásteho ráno pod strýkovou poduškou?“

„Ja... ja . .. som sa oňho bála.“

„Slovom, odôvodnene ste predpokladali, že v noci sa spiaci ponevieral po dome, však?“

„Áno.“

„A vaše obavy vyplývali zo skutočnosti, že sa blížil spln mesiaca?“

„Áno,“ prisvedčila potichu.

„Odkiaľ ste vedeli, slečna Hammerová, že námesační ľudia sú aktívnejší počas splnu mesiaca?“

„Čítala som o tom.“

„V knihe?“

„Áno.“

„V lekárskej knihe?“

„Áno.“

„Kde ste vzali tú knihu?“

„Objednala som si ju.“

„Študovali ste tú knihu predtým, ako ste zamkli tú zásuvku?“

„Áno, pán obhajca.“

„Ako dlho?“

„Možno šesť týždňov alebo dva mesiace.“

„Teraz vám ukážem tento nôž, dôkazný predmet obhajoby a opýtam sa vás, či ste ho už videli.“

„Áno. pán obhajca.“

„Vložili ste ten nôž do zásuvky po vražde, v zhode s pokynmi, ktoré som vám dal?“

Hamilton Burger vyskočil a chystal sa protestovať, ale potom si opäť sadol.

„Áno, pán obhajca.“

„Ak sa nemýlim, povedal som vám,“ pokračoval Mason a usmial sa na okresného prokurátora, „aby ste podstrčili nôž do zásuvky príborníka a pohli seržanta Holcomba, aby ho objavil. Povedal som vám, že chcem vyvolať zmätok a sťažiť okresnému prokurátorovi identifikáciu noža, uloženého v príborníku ako vražedného nástroja, však?“

Okresný prokurátor Burger žmurkal, akoby neveril vlastným ušiam. Sudca Markham sa nachýlil dopredu, čosi začal rozprávať, potom sa odmlčal a v úžase vytriešťal oči na Masona.

Blaine vyskočil. „Vaša ctihodnosť, obhajcu by bolo treba varovať, že ak bude táto otázka zodpovedaná kladne, okresná prokuratúra si nemôže dovoliť ignorovať zápisnicu a podnikne kroky, aby také neprimerané správanie...“ Okresný prokurátor schmatol svojho zástupcu za kabát a stiahol ho späť do krešte.

„Odpovedzte, Edna,“ vyzval ju Mason a nevšímal si Blainovu poznámku.

„Áno, pán obhajca.“

„A tento nôž, ktorý som vám dal, je ten nôž, ktorý som dal zaregistrovať ako dôkazný predmet obhajoby A?“

„Áno. pán obhajca, myslím, že áno.“

Edna Hammerová rozprávala ticho a rozpačito. V očiach sa jej zračil zmätok.

„A zamkli ste ten nôž, dôkazný predmet obhajoby A, do zásuvky?“

„Áno.“

„Ale keď ste zásuvku na druhý deň ráno otvorili, nebol tam.“

„Nebol, pán obhajca.“

Mason povedal vľúdne, skoro konverzačným tónom: „Takže ste aspoň šesť týždňov až dva mesiace vedeli, že ste námesačná?“

Štátny žalobca sa pošepky zhováral so svojím zástupcom. Otázku si nevšimli. Edna Hammerová zabudla na opatrnosť, napoly omráčená odvážnym spôsobom, akým Mason odhalil ich sprisahanie.

„Áno, pán obhajca,“ prisvedčila mechanicky.

Význam otázky a odpovede pochopil sudca Markham. Nachýlil sa dopredu, uprel zrak na svedkyňu a opýtal sa: „Ako znela tá odpoveď?“

„Áno, pán sudca,“ zopakovala a potom si odrazu uvedomila, čo povedala: „Ach, ja som to tak nemyslela... Ja som ...“

„Ako ste to mysleli, Edna?“ opýtal sa Mason.

„Čo je? Čo je?“ vykríkol Hamilton Burger a vstal. „Protestujem. To nepatrí do krížového výsluchu.“

„Otázka týkajúca sa jej námesačnosti bola už položená a zodpovedaná,“ podotkol Mason. „Teraz jej poskytujem príležitosť vysvetliť, ako to myslela.“

„A ja protestujem.“

„Výborne, vaša ctihodnosť, otázku odvolávam. Prvá odpoveď hovorí za seba,“ povedal Mason. Burger sa zatváril veľmi podráždene a pomaly si sadol. Mason sa opýtal vľúdne: „Edna, používali ste obyčajne priehradku pod doskou záhradného stola ako tajnú skrýšu?“

„Áno, pán obhajca.“

„Vy ste teda zamkli zásuvku trinásteho večer a líhali ste si s neodbytnou myšlienkou, že váš strýko by sa v spánku mohol zmocniť noža. V noci ste vstali, v spánku ste vybrali nôž zo zásuvky, lebo ste nedôverovali zámke, a strčili ste ho do podlhovastej priehradky záhradného stolíka presne o štvrť na jednu, však?“

„Protestujem!“ vykríkol Burger. „To nepatrí do krížového výsluchu. To sú vaše vývody. To sem vôbec nepatrí. Nemáte na to podklad.“

„A veru mám,“ Mason ubezpečil súd. „Svedkyňa vypovedala, že zamkla zásuvku príborníka. Vypovedala, že videla nôž ráno trinásteho a potom ráno štrnásteho. Mám právo podrobiť ju krížovému výsluchu a dokázať, že ho nevyhnutne videla ráno štrnásteho včaššie, to jest vtedy, keď ho vyberala zo zásuvky príborníka.“

„Ale,“ protestoval Burger, „ak to urobila v spánku, nemôže o tom vedieť.“

„V takom prípade,“ odpovedal Mason, „môže odpovedať neviem.“

Sudca Markham prikývol. „Protest sa zamieta,“ oznámil.

Edna Hammerová povedala skoro kvílivým hlasom: „Neviem.“

Mason pokynul rukou, že môže ísť „To je všetko,“ povedal Hamilton Burger si vymenil pohľad s mladým Blainom a opäť si začali šepkať.

„Má ešte obžaloba nejaké otázky?“ opýtal sa sudca Markham

„Chceli by sme požiadať súd o chvíľku strpenia,“ ozval sa Burger, „pretože v prípade nastal taký čudný zvrat.“ Blaine čosi dôrazne šepkal Burgerovi, ale ten pomaly krútil hlavou Burger povedal po chvíli; „V poriadku, položím ešte slečne Hammerovej pár otázok. Slečna Hammerová, ak som vám dobre rozumel, ste námesačná?“

„Áno.“

„Kedy ste po prvý raz zistili, že ste námesačná?“

„Asi pred šiestimi týždňami až dvoma mesiacmi. Možno ešte skôr.“

„Ako ste zistili, že ste námesačná?“

„Obávala som sa o strýkove dôležité papiere. Nechal ich v obývačke na písacom stole Povedala som mu, že podľa mňa to nie je bezpečné miesto. A on tvrdil, že je to v poriadku, že sa ich nikto nedotkne Keď som si ľahla spať, myslela som na ne. Ráno som vstala a zistila som, že mám tie papiere v spálni pod poduškou.“

Burger sa obrátil k Blainovi, ako by mu chcel naznačiť: „Veď som vám vravel.“ Blaine sa rozpačito zahniezdil a zase čosi zašepkal Burgerovi. Burger sa k nej obrátil a opýtal sa: „Prečo ste nám to nepovedali?“

„Nikto sa ma nepýtal.“

„A tú knihu o námesačnosti ste si obstarali vtedy?“

„Áno, objednala som si ju.“

„Prečo?“

„Pretože som sa chcela o tom niečo dozvedieť a zistiť, či by som sa nemohla sama vyliečiť. Chcela som zistiť, či je to dedičné. Slovom, chcela som zistiť, či to nie je rodinná choroba.“

„A boli ste námesačná aj potom?“

„Áno.“

Burger sa prudko zvrtol k Blainovi. Mason sa pomedzi stoly uškŕňal na obidvoch právnikov, ktorí zápalisto debatovali, ale šeptané sykavky neboli natoľko zreteľné, aby diváci vyrozumeli, o čom sa rozprávajú, hoci boli také hlasné, že prezrádzali Burgerovu podráždenosť. „To je všetko,“ zavrčal Burger a odmietol Blainove šepkané rady.

„Má ešte obhajoba nejaké otázky?“ opýtal sa sudca Markham Perryho Masona.

Mason pokrútil hlavou „Nie, vaša ctihodnosť. Som úplne spokojný so svedeckou výpoveďou.“

„To je všetko, slečna Hammerová.“ povedal sudca Markham. „Predvolajte si ďalšieho svedka, pán Burger.“

„Predvolávam Geralda Harrisa.“ Harris vrhol ustarostený pohľad na Ednu Hammerovú. keď vystupoval na svedecký stupienok. Ona sa naňho ustato usmiala Keď Harris zložil prísahu, Burger odmietol Blainov šepkaný návrh a začal vypočúvať svedka „Voláte sa Gerald Harris?“

„Áno.“

„Poznáte obžalovaného Petra Kenta?“

„Poznám.“

„Boli ste v jeho dome trinásteho večer?“

„Bol“

„Pán Harris ukážem vám nôž, ktorý bol predložený ako dôkazný predmet číslo dve, a pýtam sa vás, či ste už tento nôž videli.“

„Videl, pri niekoľkých príležitostiach.“

„Kde?“

„Na návšteve v dome pána Kenta. Je to nôž, ktorým pán Kent krájal morky a pečené mäso. Ak sa nemýlim, na rezne používal menšiu súpravu.“

„Viete, kde býval tento nôž uložený?“

„Áno.“

„Kde?“

„V príborníku v jedálni.“ „Viete presne, kde?“

„Áno, pán prokurátor, v hornej zásuvke. Bola tam plyšová kazeta.“

„Mali ste príležitosť otvoriť tú zásuvku večer trinásteho tohto mesiaca?“

„Áno.“

„O koľkej?“

„Približne o deviatej hodine štyridsiatich minútach.“

„Čo ste tam hľadali?“

„Nejaké potreby na miešanie nápojov.“

„Ten nôž tam vtedy bol?“

„Nebol.“

„Ste si tým istý?“

„Áno.“

„Je na zásuvke zámka?“

„Je.“

„Bola zásuvka v spomínanom čase zamknutá či nie?“ „Bola odomknutá.“

„Kde ste sa zdržovali v čase, keď bol spáchaný zločin?“

„V Santa Barbare.“

„Kto vás ta poslal?“

„Peter Kent.“

„Na čí popud?“

„Na popud Perryho Masona.“

„Viete, či pán Coulter, sluha, hľadal večer niečo v tej zásuvke?“

„Áno, viem o takej možnosti.“

„Bolo to predtým, ako ste si všimli, že nôž nie je v zásuvke, alebo po tom?“

Harris sa zahniezdil a poznamenal: „Na tú otázku by som radšej neodpovedal.“

„O to nejde. Ste tu ako svedok a zložili ste prísahu, Odpovedzte na otázku.“

Harris si zahundral pod nos: „Predtým.“

„Hovorte hlasnejšie,“ vyzval ho Burger, „aby vás porota počula. Čo ste povedali?“

„Povedal som, že to bolo skôr.“

„Ako to viete?“

„Videl som pána Coultera pri príborníku.“

„Čo tam robil?“

„Otváral zásuvku. Neviem, či odtiaľ niečo bral, alebo ta niečo kládol. Zatvoril zásuvku a odišiel.“

„Bolo to dávno predtým, než ste tú zásuvku otvorili vy?“

„Takých päť minút.“

Burger víťazoslávne pokynul Perrymu Masonovi: „Môžete začať krížový výsluch.“

Mason sa takmer ledabolo opýtal: „Mimochodom, vy ste tajne zosobášený s Ednou Hammerovou, ktorá tu svedčila, však?“

Súdna sieň, ktorá niekoľko minút napäto mlčala, zašumela a diváci sa nachýlili dopredu, aby zachytili Harrisovu odpoveď. Harris zaváhaI a odpovedal: „Áno, som.“

„Kedy ste sa zosobášili?“

„Desiateho minulého mesiaca.“

„Kde?“

„V Yume, v Arizone.“

„Ten sobáš ste tajili?“

„Áno, pán obhajca.“

„Po sobáši si Edna Hammerová dala namontovať do spálňových dverí dózickú zámku, však?“

„Áno.“

„A vy ste mali kľúč od tých dverí?“ opýtal sa Mason.

Harris sa zatváril rozpačito. Burger vyskočil a prehovoril: „Vaša ctihodnosť, protestujem. To nepatrí do krížového výsluchu.“

„Odvolávam otázku,“ oznámil Mason, „pretože mám právo položiť ju neskoršie, keď si vytvorím pre ňu patričný podklad.“ Burger sa zase pomaly posadil, ale bol prichystaný znovu okamžite vyskočiť. Mason sa natiahol v kresle, prekrížil si dlhé nohy a zdalo sa, že je uveličený sám sebou. „Takže vy ste v noci, keď sa stala vražda, odišli do Santa Barbary?“ opýtal sa.

„Áno.“

„A na môj popud?“

„Tak je.“

„Kto išiel s vami?“ „Slečna Warringtonová, sekretárka pána Kenta.“

„Ešte niekto?“

„Nie, pán obhajca.“

„Ste si tým istý?“

„Áno.“

„Ak sa nemýlim, išli ste k domu pani Doris Sully-Kentovej ?“

„Moment, vaša ctihodnosť,“ zasiahol Burger. „Myslím, že tá otázka je zjavne nepatričná, nezávažná a nepodstatná a nepatrí do krížového výsluchu. Nezáleží na tom, kde išiel ani čo robil, kým bol v Santa Barbare.“

Mason sa usmial a vysvetľoval: „Vaša ctihodnosť, tejto otázke otvoril dvere žalobca. V úsilí dokázať porote, že ja som rozkazoval v dome a vyslal som tohto svedka do Santa Barbary, sa ho opýtal, kde sa zdržiaval v čase vraždy. Preto mám právo čo najdôkladnejšie a najpodrobnejšie sa vypytovať na túto fázu výpovede.“

Sudca Markham čosi zahundral, potom sa zarazil a oznámil: „Protest sa zamieta.“

„Pán Harris, odpovedzte na otázku. Išli ste k domu pani Doris Sully-Kentovej?“

„Áno.“

„Čo ste robili po príchode do Santa Barbary?“

„Išiel som k domu pani Kentovej. Istý pán Jackson z kancelárie pána Masona dozeral na dom. Ponúkol sa mi, že zostane v službe do druhej, ale vedel som, že má ráno prácu na súde, a tak som mu povedal, aby zaviezol slečnu Warringtonovú do hotela, a ja zostanem pri dome. Odišiel so slečnou Warringtonovou v svojom aute a ja som zaparkoval tak, aby som mal výhľad na dom. Tam som čakal, kým ma ráno okolo ôsmej či deviatej nevystriedal súkromný detektív.“

„Boli ste o tretej ráno pred domom pani Kentovej?“

„Áno.“

„Čo sa stalo?“

„Pani Kentovej ktosi telefonoval.“

„Počuli ste, čo vravela do telefónu?“

„Áno.“

„Čo?“

„Vaša ctihodnosť,“ protestoval Burger, „už sa začína ukazovať, akým smerom sa uberá celý výsluch. Tento svedok je zaujatý proti mne a priateľsky naklonený obhajobe. Jasne to dokazuje spôsob, akým odpovedal na jednu dôležitú otázku, pre ktorú som ho predvolal. Teraz, pod zámienkou krížového výsluchu a pomocou navádzacích otázok sa obžalovaný usiluje dokázať čosi, čo by nemohol dokázať pri priamom výsluchu.“

„Ale, vaša ctihodnosť,“ upozorňoval Mason, „prokurátor sa sám spýtal tohto svedka, kde sa zdržoval v čase vraždy a...“

„A vy si želáte preveriť jeho spomienky v tomto bode pomocou krížového výsluchu?“

„Áno, vaša ctihodnosť.“

„Myslím,“ vyhlásil sudca Markham, „že súd vám dovolí vypočúvať ho o tom, kde šiel, čo robil a čo videl a vôbec čo počul, ale nie konkrétne o tom, čo iné osoby vraveli v jeho prítomnosti. Myslím, že tu by sme zachádzali priďaleko, najmä ak sa to týka

vecí, ktoré sú buď neprípustné, alebo sú prípustné ako súčasť prípadu obžalovaného.“

„Výborne, vaša ctihodnosť.“

Na okamih zavládlo mlčanie. „Pokračujte, pán obhajca,“ sudca Markham vyzval Perryho Masona.

„Kde ste sa zdržovali v čase, keď sa uskutočnil ten telefonický rozhovor?“ opýtal sa Mason.

„Na ulici oproti domu pani Doris Sully-Kentovej.“

„Poznáte ju osobne?“

„Áno.“

„Ozvala sa do telefónu?“

„Protestujem,“ zavrčal Hamilton Burger, „z rovnakých dôvodov. Obhajca Mason nemôže dokazovať svoju pravdu krížovým výsluchom môjho svedka.“

„Môžem, ak sa táto téma uviedla pri priamom výsluchu,“ nástojil Mason.

„Myslím, že protest zamietnem,“ vyhlásil sudca Markham. „Je možné overovať pamäť a dôveryhodnosť svedka. Nedovolím však overovať jeho pamäť odvolávaním sa na to, okolo čoho sa krútil rozhovor. Myslím, že to sa týka obžalovaného.“

„Ozvala sa do telefónu?“ opýtal sa Mason.

„Áno.“

„Videli ste ju zreteľne?“

„Áno.“

Mason začal: „Mimochodom, vedeli ste...“ Odmlčal sa náhle v polovici vety, zvrtol sa na otáčavom kresle a očami spočinul na preplnenej súdnej sieni. Odrazu vstal. „Vaša ctihodnosť,“ oslovil sudcu, „náhodou som si všimol, že pani Doris Sully-Kentová je prítomná v súdnej sieni. Chápem, že pani Kentová bola pôvodne predvolaná obžalobou, ale vzhľadom na skutočnosť, že podnikla isté zákonné kroky smerujúce k zrušeniu rozsudku o rozvode, je otázne, či môže v tomto prípade svedčiť proti obžalovanému. Pred

krátkym časom sa dosiahla úplná dohoda v rozličných sporných otázkach, takže právoplatný rozsudok o rozvode Doris Sully-Kentovej s Petrom B. Kentom ruší toto manželstvo. Keďže pani Kentová je teraz v súdnej sieni, chcel by som ju použiť ako svedka v prospech obhajoby Mohol by súd vysvetliť pani Kentovej, že nesmie opustiť súdnu sieň, dokiaľ jej nebude odovzdané predvolanie?“

Sudca Markham sa zamračil a povedal. „Pani Doris Sully -Kentová, ráčte vstať.“ Mladá plavovláska vstala a natiahli sa k nej všetky krky. „Nesmiete opustiť súdnu sieň,“ prikázal sudca Markham, „dokiaľ vám obhajoba nebude môcť doručiť predvolanie Aby sa predvolanie mohlo urýchlene doručiť, súd vyhlasuje desaťminútovú prestávku, počas ktorej pani Kentová nesmie opustiť súdnu sieň. Súd upozorňuje porotu, že počas prestávky nemá diskutovať o prípade s nikým a nesmie pripustiť, aby sa o ňom diskutovalo v jej prítomnosti, a nesmie si utvárať ani vyslovovať nijaké názory o vine či nevine obžalovaného, dokiaľ nebude prípad predložený porote na posúdenie. Súd vyhlasuje desaťminútovú prestávku.“

Sudca Markham zamieril do svojej kancelárie. Súdna sieň sa rozvravela. Mason pristúpil ku stolu súdneho zapisovateľa, dal vystaviť predvolanie, odovzdal ho súdnemu sluhovi a prikázal mu, aby ho doručil pani Kentovej. Perry Mason ako náhodou zamieril ku dverám vedúcim do sudcovej kancelárie. Pripojil sa k nemu Hamilton Burger a s chladnou zdvorilosťou sa mu prihovoril: „Pán Mason, myslím, že by sme mali spoločne zájsť za sudcom Markhamom.“

„Nedbám,“ súhlasil Mason. Obidvaja spoločne vstúpili do sudcovej kancelárie. Sudca Markham sedel za stolom zavaleným právnickými knihami a odtrhol zrak od trestného zákonníka, ktorý práve čítal. Tváril sa ako človek, ktorého vyrušili, keď horúčkovito hľadá niečo dôležité.

„Sudca Markham, nechcel som vysloviť túto poznámku pred porotou,“ začal Burger chladne a zdvorilo, „ale podľa mňa sa správanie pána Masona rovná urážke súdu.“

„Moje správanie?“ opýtal sa Mason.

„Áno.“

„A to už ako?“

„Tak, že ste úmyselne podstrčili druhý nôž do príborníka, aby ste zmiatli súd.“

„Ale ja som tam nepodstrčil ten nôž s takým úmyslom,“ bránil sa Mason.

Sudca Markham sa zamračil a zatváril sa ustarostene. „Obávam sa, pán obhajca ...“ začal, ale odrazu sa odmlčal lebo si všimol čosi v Masonovej tvári.

„Mason, to vás neospravedlňuje,“ útočil Burger. „Edna Hammerová odprisahala, že ste to urobili s takým úmyslom.“

„Lenže ona nevie, s akým úmyslom som to spravil,“ upozorňoval ho Mason. „Nie je jasnovidcom. Nemá vysvedčenie o tom, že sa vyzná v telepatii.“

„Ale vypovedala, že ste jej vraveli o svojich úmysloch.“

„To áno,“ pripustil Mason, „vravel.“

„Mám to chápať tak,“ opýtal sa sudca Markham, „že ste ju klamali?“

„No pravdaže,“ odpovedal Mason a zapálil si cigaretu.

„Do čerta, na čo narážate?“ opýtal sa Burger.

Mason odpovedal: „No, vedel som, že slečna Hammerová je námesačná. Viete, Burger, mala jediný kľúč od tej zásuvky a nôž jednako zmizol, Prirodzene, bola tu istá možnosť, že Kent vypáčil zámku alebo mal rezervný kľúč, a tak som si zaumienil, že urobím ďalší pokus, kým je Kent vo väzení. Podľa mojej teórie bola Edna Hammerová námesačná. Obávala sa o svojho strýka a líhala si spať s myšlienkou na ten nôž. Keď som videl, že schovala šálku do priehradky pod doskou záhradného stolíka, presvedčil som sa, že do

tejto skrýše schovávala kadečo aj predtým. Bolo teda úplne prirodzené, že sa v spánku znepokojovala pre ten nôž, usúdila, že príborník nie je bezpečná skrýša, vstala a oblečená len v nočnej košeli vyšla, odomkla zásuvku, vybrala nôž, opäť zamkla a schovala nôž do priečinku pod doskou záhradného stolíka. Nazdával som sa, že si to môžem overiť iba tak, keď sa zopakuje situácia. Preto som jej dal ďalší nôž a veľmi som jej kládol na srdce, aby ho zamkla do zásuvky. Bola mesačná noc a ona si líhala spať s myšlienkou na nôž. Zvyk sa potvrdil. Pán Burger, keď začnem rozoberať prípad ja, dokážem, že tento nôž, označený ako dôkazný predmet obhajoby, je ten istý nôž, ktorý som jej kázal uložiť do príborníka a ktorý potom objavil Drakeov detektív v podlhovastom priečinku pod doskou záhradného stolíka.“

„Chcete tvrdiť, že ona zabila Reasa?“ zvolal Burger. „Veď to je neslýchané! To je absurdné!“

Mason sa zahľadel na konček cigarety. „Nie,“ odpovedal, „nemyslím, že to budem tvrdiť. Veci sa vyjasnia postupne, ako budeme pokračovať, pán Burger. Tento rozhovor sa týkal iba vášho návrhu, že ma treba volať na zodpovednosť za urážku súdu a že by sa akiste malo proti mne zaviesť disciplinárne pokračovanie zo strany Advokátskej komory. Spomenul som to len preto, lebo som vám chcel vysvetliť, že som jednoducho vykonal test.“

Mason sa obrátil a vyšiel z miestnosti. Sudca Markham pomaly zatvoril trestný zákonník, položil ho nazad medzi zoradené knihy na jednej strane stola. Pozrel Burgerovi do tváre a zadržiaval smiech. „Ja sa z toho zbláznim,“ zahundral okresný prokurátor. Zvrtol sa a vyletel z miestnosti.

Sudca Markham sa poobzeral po súdnej sieni a začal. „Pán Mason, už ste doručili pani Kentovej predvolanie?“

„Áno.“

„Myslím, že pán Harris už bol podrobený krížovému výsluchu.“

„Áno.“

„Pristúpte bližšie, pán Harris.“

Nijaká odpoveď. Burger natiahol krk a poznamenal: „Azda na chvíľku odskočil.“

„Ešte som chcel dať jednu otázku pánu Maddoxovi,“ ozval sa Mason. „Pán Maddox by mohol medzičasom pristúpiť bližšie, ak mi súd dovolí obnoviť krížový výsluch kvôli jednej otázke.“

„Nemáte námietky?“ opýtal sa sudca Markham Hamiltona Burgera.

„Dovoľte, aby som vysvetlil obžalobe,“ pokračoval Mason, „že otázka sa stala nevyhnutnou vzhľadom na nepredvídaný vývoj udalostí, a to vzhľadom na skutočnosť, že pani Doris Sully-Kentová bude svedčiť.“

„Nie,“ odpovedal okresný prokurátor. „Nemám námietky proti opätovnému predvolaniu svedka. Myslím, že aj ja by som rád položil jednu otázku pri obnovenom priamom výsluchu.“

„Pán Maddox, ráčte pristúpiť pred súd,“ oznámil súdny sluha. V súdnej sieni sa opäť nik nepohol.

„Chcete si predvolať ešte nejakého iného svedka?“ opýtal sa sudca Markham.

„Prosím súd o prepáčenie,“ odpovedal Mason, „ale prv ako sa dostaneme ďalej, chcel by som dokončiť krížový výsluch pána Harrisa Jedinú výnimku, čo by som urobil, by predstavovala otázka, ktorú som chcel položiť pánu Maddoxovi.“

„Dobre,“ poznamenal sudca Markham.

Na chvíľu zavládlo trápne ticho. Potom sa sudca Markham zvrtol na otáčavom kresle: „Súd oznamuje krátku prestávku, počas ktorej súdny sluha vyhľadá neprítomných svedkov,“ poznamenal.

Mason sa obrátil k Petrovi Kentovi, potľapkal ho dlaňou po kolene a zašepkal mu; „Výborne, Peter. O tridsať minút opustíte súdnu sieň ako slobodný človek.“

Mason vstúpil do svojej kancelárie a hodil klobúk na mramorovú bustu Blackstona. Klobúk dopadol, zvrtol sa a švihácky zostal sedieť na hlave sochy. Della Streetová sa usilovala tváriť nenútene, ale oči jej žiarili. „Už ste sa dostali pred bránku?“ opýtala sa.

„Rovno do brány.“

„Kedy vám svitlo v hlave?“

„Čo ja viem,“ odvetil. Sadol si na kraj stola a chlapčensky sa usmieval. „Vo vedomí sa mi neprestajne miešali také drobnosti. Do čerta, prečo Edna Hammerová číta o námesačnosti? Prečo si dala namontovať zámku na dvere? Prečo sa postava, ktorú videl Duncan chodiť po dvore, zastavila pri záhradnom stolíku? A prečo zmizol nôž, ktorý bol zamknutý v zásuvke? Prečo telefonoval Maddox pani Kentovej o tretej ráno, hoci vedel, že sa už dohodli o schôdzke? Duncanovu výpoveď som zväčša nebral do úvahy, lebo som sa dovtípil, že je to egocentrický táraj, ktorý sa nevedomky dopúšťa krivoprísažníctva. Urobí z komára somára. Ale nepochybne voľakoho videl ponevierať sa v nočnom úbore. Keď tvrdil, že si založil okuliare, klamal, až sa tak hory zelenali. Nezaložil si ich. Videl iba postavu v bielom, ktorá kráčala v mesačnom svetle. Keď z neskorších udalostí usúdil, že to bol Kent, vsugeroval si, že v tej postave spoznal Kenta. Je natoľko zaslepený, že sa v tomto presvedčení čoraz väčšmi utvrdzoval. To však nevysvetľovalo záhadný telefonát. Maddox je natoľko prešibaný, že sa nechcel kompromitovať telefonickým rozhovorom s pani Kentovou, ktorý mal Duncan okolo jedenástej večer. Z jeho odpovedí pri priamom výsluchu som vôbec nemohol vyvodiť, že by bol býval pri tom. Pravda, zamýšľal som podrobiť Duncana krížovému výsluchu o skorších telefonátoch, lebo z telefonického vyhlásenia pani

Kentovej o tom, že schôdzku už zariadil Maddoxov advokát, vyplývalo, že Duncan s ňou nadviazal styk Lenže Maddox rozhodne vyhlásil, že o tretej ráno netelefonoval s pani Kentovou. Nerátal som, že by klamal o veci, ktorá sa dá overiť. Preto som sa začal sústreďovať na Harrisa, a v tej chvíli, ako som to urobil, uvedomil som si, že som na správnej stope. Harris mal v tom prsty od začiatku až do konca. Usiloval sa usvedčiť Kenta. Keď pochopil, že Kentova obhajoba by sa mohla výhodne opierať o námesačnosť, pokúsil sa prekaziť ju vyhlásením, že nôž nebol v zásuvke, keď ju Edna zamykala. Dal sa predvolať ako svedok. Očividne raz či dva razy anonymne telefonoval na okresnú prokuratúru. Voľakto doniesol Holcombovi, že obstarávam druhý nôž a chcem ho zapliesť do prípadu. Spytoval som sa Edny, ale tá tvrdila, že to nikomu nepovedala. Neskoršie to však istotne vyzradila Harrisovi.“

„Naozaj ste nechceli zameniť tie nože?“

„Pravdaže som nechcel. Usiloval som sa len vnuknúť Edne myšlienku o dôležitosti toho noža v zásuvke, aby si líhala spať s touto myšlienkou.“

„A potom ste prišli na to, že bola zase námesačná?“

„Áno.“

„A vzala ten nôž?“

„Áno.“

„A čo mala s ním podľa vášho predpokladu urobiť?“

„Ak som uvažoval správne, mala urobiť pochopiteľne to isté ako predtým — mala ho strčiť do záhradného stolíka. Bola to jej súkromná skrýša, do ktorej schovávala predmety, ktoré nemal nik nájsť.“

„A Harris o tom vedel?“

„Pravdaže. Vyše mesiaca spolu potajomky žili ako muž a žena. Mal kľúč od domu a od novej zámky, ktorú si Edna dala namontovať do spálne. A kľúče, ktoré ukazovali naňho, priam bili do očí. On strážil dom v Santa Barbare. Keby bol býval tam, kde

tvrdil, bol by videl pani Kentovú, ako vyšla z domu, nasadla do auta a zamierila do Los Angeles. On ju nevidel. A preto tam nebol. No ak nebol tam, kde potom bol? Vedel, čo vravela do telefónu. Odkiaľ to mohol vedieť, ak tam nebol? Zostávalo už len jedno vysvetlenie: telefonoval jej on. Len čo som uvážil túto možnosť, pochopil som, že to je jediné vysvetlenie. Mali sme ho od začiatku ako na dlani, bolo to donebavolajúce, ale my sme naňho jednoducho nepomysleli. Harris očividne strážil dom v Santa Barbare, aby videl, či pani Kentová neodíde. Chcel odbehnúť späť do Los Angeles, spáchať vraždu a potom sa vrátiť do Santa Barbary. Uvedomoval si, že by mal vedieť, či pani Kentová medzitým neodišla z domu. Preto sa rozhodol, že jej zatelefonuje z Los Angeles. Prirodzene, nemohol sa jej predstaviť. Hľadajúc vhodné meno, spomenul si na Maddoxa. Rátal, že by zodpovedalo logike udalostí, keby sa Maddox pokúsil spojiť s pani Kentovou. Háčik bol v tom, že to bolo až priveľmi logické. Priveľmi premyslené, Maddox už telefonoval pani Kentovej prostredníctvom Duncana. Pomocou toho telefonátu si overil Harris dve veci, ktoré boli preňho veľmi významné. Po prvé, presvedčil sa, že pani Kentová bola o tretej ráno v svojom dome. Po druhé, zapísal si všetko, čo povedala, takže mohol reprodukovať rozhovor a tak vyvolať zdanie, že bol v Santa Barbare pár minút po čase, keď bola spáchaná vražda.“

„Ale prečo chcel zavraždiť Reasa?“

„Z dvoch príčin. Rease bol jediným dedičom Kentovho majetku popri Edne Hammerovej, ktorá sa nedávno stala Harrisovou zákonitou manželkou. Vraždou Reasa odstránil z cesty jedného dediča a kat by mu bol pomohol odstrániť aj Kenta, keby sa mu bolo podarilo zvaliť zločin na Kenta.“

„Ale Kent v svojom testamente Ednu vydedil.“

„Nie, nevydedil. To sa chystal urobiť až potom, keď si Harris zoberie Ednu. Preto sa Harris zosobášil s ňou potajomky. Dúfal, že

sa mu naskytne príležitosť zbaviť sa Kenta prv, ako sa ten dozvie o sobáši a pozmení testament.“

„Veď Harris sám požiadal Kenta, aby zmenil testament.“

Mason sa zasmial a poznamenal. „To bolo nesmierne vtipné gesto. Harris je dobrodruh, bezzásadový ziskuchtivec. Uvedomoval si, že Edna Hammerová je náramne príťažlivá mladá žena, ktorá zdedí pozoruhodný majetok. A vnikol do situácie natoľko, aby vyzvedel, že Kent ženie preč každého pytača, ktorý by letel na peniaze. Kenta dorazil Harris tým, že ho požiadal, aby vydedil Ednu, keď sa vezmú. Hral tú istú hru ako Pritchard. Voľakde zohnal menšiu sumu a používal ju na udržiavanie skvelej fasády v nádeji, že si bude môcť vziať zámožnú ženu.“

„No čo ak ho Kent chytil za slovo a zmenil testament?“

„Nie,“ odpovedal Mason. „Kent bol pridobrý obchodník, čosi také by nebol urobil. Najprv si chcel byť istý, že Edna sa šťastne vydala, až potom chcel napísať nový závet. Pri pohľade naspäť si nemyslím, že Harris plánoval tú vraždu od samého začiatku. Viete, bol to iba taký dobrodruh Mal dosť peňazí robiť okolo seba vodu a ctižiadosť vyženiť si ozajstné peniaze. Myslím, že začal konať bezohľadne, krok za krokom. Najprv sa chcel stať Edniným zákonitým manželom Potom mu udrela do očí skvelá príležitosť, ako sa striasť Reasa i Kenta, a on jej neodolal. Edna mu porozprávala o Petrovej niekdajšej námesačnosti. Potom si Harris všimol, že aj jeho žena je námesačná, berie nôž z príborníka, schováva ho a líha si spať. Harrisovi nato skrsla v hlave myšlienka, že by mohol zbohatnúť na Kentových námesačníckych sklonoch. Preto dvanásteho v noci, keď Edna prestala mátožiť a zdravo zaspala, Harris vybral nôž zo skrýše, priplichtil sa do Kentovej spálne, najprv odomkol dvere kľúčom, ktorý vzal z Edninej kabelky, a strčil nôž Kentovi pod podušku. Kent ho ráno našiel a zmeravel od hrôzy. Aj Edna ho našla. Obidvaja usúdili, že Kent je zase námesačný. Edna vedela o sebe, že je námesačná, ale nevedela,

že si chodí do príborníka po nôž. Preto sama seba nepodozrievala. Harris sa všestranne prichystal na vraždu. Neviem, ako si ju naplánoval; ale keď prišla na pretras Santa Barbara, zmenil plány a využi! to. Pripravil si scénu. Potreboval už len dobré alibi. Ja som mu nevedomky pomohol, keď som mu poskytol príležitosť odísť do Santa Barbary, vrátiť sa do Hollywodu a vplichtiť sa do Kentovho domu. Mal kľúč, ktorý mu dala Edna. Stačilo zájsť do dvora k stolíku a zdvihnúť dosku. Pre prípad, že by tam nôž nebol, mal možno prichystaný iný vražedný plán Neviem. Ale nôž tam bol. Stačilo si ho vziať, zabiť Reasa, zájsť do Kentovej spálne — medzitým už mal od Kentových dverí rezervný kľúč — strčiť nôž Kentovi pod podušku a vrátiť sa do Santa Barbary.“

„Potom Duncan nemohol vidieť námesačnú postavu o tretej ráno!“ poznamenala Della.

„Pravdaže nie. Bolo štvrť na jednu. Táto zhoda okolností nahrávala Harrisovi.“

„Ušiel?“ opýtala sa.

„Jasné. Len čo počul odo mňa, že pani Doris Sully-Kentová je v súdnej sieni a že sme sa dohodli, vedel, že bude vypovedať o telefonáte a povie mi otvorene o porade s Maddoxom a Duncanom. Harris si veľmi skoro uvedomil, že jej odchod do Los Angeles hneď po telefonáte mu znepríjemní situáciu, ak náhodou niekto plne pochopí význam toho, čo sa stalo. A Duncanova výpoveď o Maddoxovi a o tom, že o jedenástej spolu volali pani Kentovej, odsúdila Harrisa.“

„Aj Maddox ušiel?“

„Áno. Bol zapletený do toho podvodu. Jedinú nádej vkladal do výhodnej dohody s Kentom. Dúfal, že s pani Kentovou sa pokoná, keď bude Kent vo väzení. Keď videl, že tieto dvere sa zavreli, ubzikol. Neutekal pred obvinením z vraždy, utekal pred obvinením z podvodu.“

„Neboli by však okolnosti svedčili proti pánu Kentovi, keby si Rease nebol vymenil spálňu s Maddoxom?“

„Zamyslite sa nad tým,“ odpovedal Mason, „a zistíte, že ten návrh vyšiel od Harrisa. Rease bol hypochonder... Stačilo, že mu Harris nadškrtol výmenu spálni, aby sa vyhol prievanu, a bolo to. Nezabúdajte, že Harris hral v dome úlohu dobrého chlapca. Bol sympatický, príťažlivý a neviem aký ešte, takže mu všetci dôverovali.“

„Bol okresný prokurátor ohromený?“ opýtala sa.

„Tak ohromene ma počúval, keď som mu v sudcovej pracovni vysvetľoval, ako som prišiel na stopu, že si strčil cigaru do úst horiacim koncom a spálil si pery,“ zasmial sa Mason nadšene, keď si spomenul na ten výjav.

ZELENA KNIŽNICA

ERLE S. GARDNER

PRÍPAD NÁMESAČNÍKOVEJ NETERE

PERRY MASON

Z anglického originálu Erle Stanley Gardner:
The Case of the Sleepwalker´s Niece, ktorý vyšiel v nakladateľstve Pocket Books, New York,
preložil Viktor Krupa.

Vydal Slovenský spisovateľ, Bratislava 1971
Prvé vydanie.